சீவக சிந்தாமணி
ரா.கி.

[redacted]

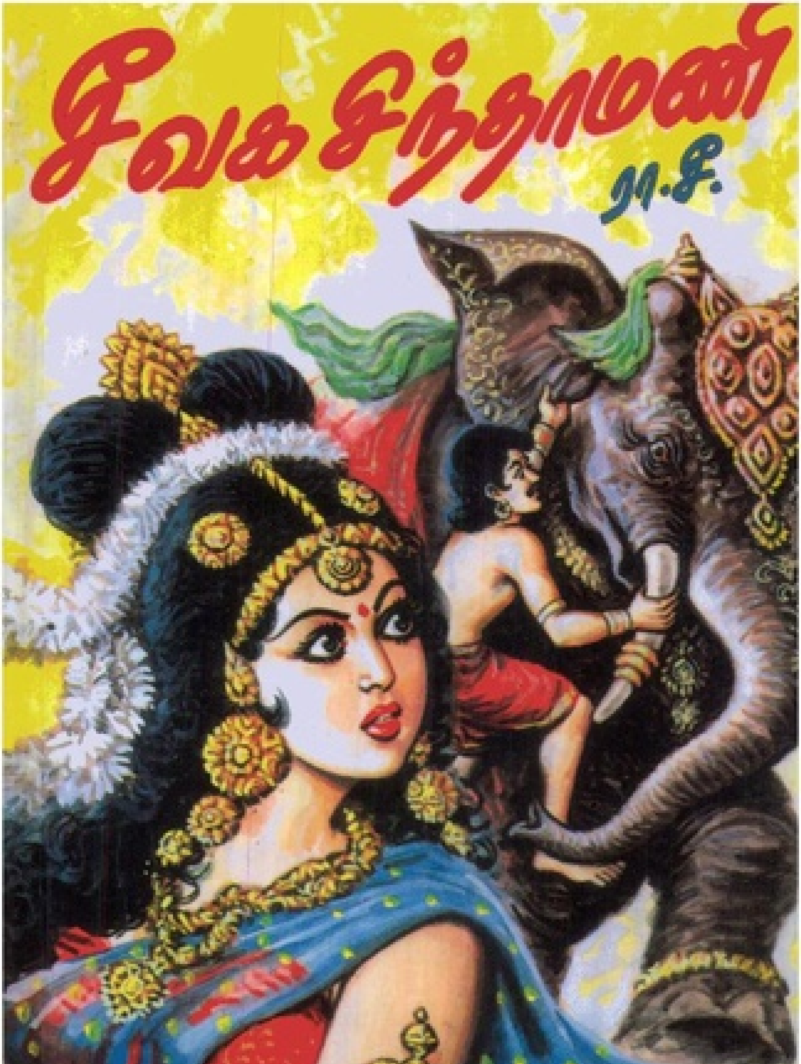

(Upload an image to replace this placeholder.)

உலகளாவிய பொதுக் கள உரிமம் (CC0 1.0)

இது சட்ட ஏற்புடைய உரிமத்தின் சுருக்கம் மட்டுமே. முழு உரையை https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode என்ற முகவரியில் காணலாம்.

பதிப்புரிமை அற்றது இந்த ஆக்கத்துடன் தொடர்புடையவர்கள், உலகளளாவிய பொதுப் பயன்பாட்டுக்கு என பதிப்புரிமைச் சட்டத்துக்கு உட்பட்டு, தங்கள் அனைத்துப் பதிப்புரிமைகளையும் விடுவித்துள்ளனர்.

நீங்கள் இவ்வாக்கத்தைப் படியெடுக்கலாம்; மேம்படுத்தலாம்; பகிரலாம்; வேறு வடிவமாக மாற்றலாம்; வணிகப் பயன்களும் அடையலாம். இவற்றுக்கு நீங்கள் ஒப்புதல் ஏதும் கோரத் தேவையில்லை.

***

இது, உலகத் தமிழ் விக்கியூடகச் சமூகமும் (https://ta.wikisource.org), தமிழ் இணையக் கல்விக் கழகமும் (http://tamilvu.org) இணைந்த கூட்டுமுயற்சியில், பதிவேற்றிய நூல்களில் ஒன்று. இக்கூட்டு முயற்சியைப் பற்றி, https://ta.wikisource.org/s/4kx என்ற முகவரியில் விரிவாகக் காணலாம்.

[image] [image]

Universal (CC0 1.0) Public Domain Dedication

This is a human readable summary of the legal code found at https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode

No Copyright The person who associated a work with this deed has **dedicated** the work to the public domain by waiving all of his or her rights to the work worldwide under copyright law including all related and neighboring rights, to the extent allowed by law.

You can copy, modify, distribute and perform the work even for commercial purposes, all without asking permission.

***

This book is uploaded as part of the collaboration between Global Tamil Wikimedia Community (https://ta.wikisource.org) and Tamil Virtual Academy (http://tamilvu.org). More details about this collaboration can be found at https://ta.wikisource.org/s/4kx.+

முன்னுரை

“சீவகன் காவியத் தலைவன்; அவனைச் சிந்தா மணியே’ என்று அவன் தாய் அவன் பிறந்தபோது அழைத்தாள்; அதனால் இந்நூலுக்கு ‘சீவக சிந்தாமணி’ என்று பெயர் வழங்குகிறது.

இதன் ஆசிரியர் திருத்தக்க தேவர் ஆவார். அவர் ஒரு சமணத் துறவி என்று அவருக்கு முத்திரை குத்தப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் காவியத்தைப் பொருத்தவரை அவர் இளங்கோவடிகள் போல ஒரு மாபெருங் கவிஞர் எனவே கொள்ள வேண்டி இருக்கிறது. அவர் துறவு பற்றிக் கூறுவதால் அவரைத் துறவி என்று கூறிவிட்டனர் என்று தோன்றுகிறது.

இந்த நூல் கம்பராமாயணத்துக்கும், பெரிய புராணத்துக்கும் முன்பு தோன்றியது. வைணவ ஆழ்வார்களும் சைவப் பெரியார்களும் கடல் மடை திறந்தது போன்று பாமாலைகள் பாடிவிட்டுச் சென்று இருக்கின்றார்கள்.

அவர்களுக்குப் பின் தோன்றிய மதிக்கத்தக்க நூல்களுள் இது தலையாயது ஆகும்.

கல்வியில் பெரியவர் கம்பர் என்று கூறுவர்; காவியத்தில் திருத்தக்கர் முன்னோடி என்று கூற வேண்டி யுள்ளது. கம்பருக்கும் இவர் முன் மாதிரியாக விளங்கி யுள்ளார். இதன் தனிச் சிறப்பு ஏற்கனவே வழங்கி வந்த கதையை இவர் தன் கவிதையாற்றலால் அழகுபடுத்தி யுள்ளமை, சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் அவற்றின் உவமை மரபுகள் வருணனைகள் இதில் மிகுதியும் இடம் பெற்றுள்ளன.

எனவே சீவக சிந்தாமணி பழந்தமிழ் இலக்கிய மரபுகளைக் காத்துத்தரும் ஒரு பெட்டகம் என்று கூறலாம். காலத்தில் முற்பட்டது என்பதால் மொழி நடை சற்றுப் பொருள் உணர அரியதாக இருக்கிறது. நச்சினார்க்கினியர் விளக்கவுரை தந்துள்ளார்.

நச்சினார்க்கினியர் தரும் செய்திகள் மிகவும் அரியன. பத்துப்பாட்டுக்கு உரை எழுதிய இப்பேராசிரியர் இதற்கும் உரை தந்திருப்பது பல அரிய வழக்குகளை அறிய உதவுகிறது.

இதனை உரைப்படுத்தி இதன் கதையை மற்றவர்களும் அறியச் செய்ய வேண்டும் என்று எடுத்துக் கொண்ட முயற்சியே இது.

கதை சுவை மிக்கது; வீரகாவியம், இதில் கூறப்படும் நீதிக் கருத்துக்கள் அருமையானவை; வாழ்க்கைக்குப் பயன் படுபவை: பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள், திருக்குறள் தரும் நீதிகளை இந்நூல் ஆங்காங்குத் தருகின்றது. அவற்றில் இல்லாத நீதிக் கருத்துகளும் புதுமையாக இதில் தரப்படுகின்றன.

எனவே இது உரைநடையாக்கம் செய்வதால் தமிழ்ப் புதையலை வெளிக் கொணரும் பணி செய்ததாக ஒரு மன நிறைவு ஏற்படுகிறது.

இதனை நேர் கவி பெயர்ப்பாக எழுதினால் அது பொழிப்புரையாகுமே அன்றி உரை நடையாக்கம் ஆகாது. எனவே இதன் உள்ளடக்கமும் செய்திகளும் சிதையாமல் அதற்கு வடிவம் தரவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. அதனால் இதை நேர் கவிபெயர்ப்பாக அமைக்காமல் இக்காலப் போக்கிற்கு இயையச் சுவையும் அழகும் நயமும் மிக்க உரை நடை வடிவம் தரப்பட்டுள்ளது.

மூல நூலினின்று இது அடிப்படையில் மாறுபட வில்லை; மாற்றும் உரிமையை எடுத்துக் கொள்ளவில்லை; அதன் உள்ளடக்கம் சிறிதும் வழுவாமல் புதிய வடிவம் தந்திருக்கிறேன்; அவ்வளவுதான்.

கதையின் இயக்கத்திற்குச் சில கூட்டல் கழித்தல்கள் தேவையாயின.

முன்பின் இணைத்துக் கூற வேண்டுவதாக ஆயிற்று.

இருபதாம் நூற்றாண்டு இலக்கிய உரைநடைத் தமிழ் வேறு: அக்காலத் தமிழ் வேறு; ஆயிரம் ஆண்டுகள் இடைவெளிக்குப் பிறகு திருத்தக்கதேவர் சொல்நடையை இன்று எடுத்து எழுத இயலாது. உவமைகளும் ஒரு சில புதிது தேவைப்பட்டன. அந்த வகையில் மூல நூலினின்று சற்று வேறுபடுகிறது.

இது சமண நூல் என்று முத்திரை குத்தப்பட்டு விட்டது. எந்தச் சமயமும் மனித தர்மத்தையே கூறுகிறது. அதைக் கூறும் முதல் மனிதன் வழிபடும் கடவுள் ஆகிவிடு கிறார். அவர் பெயரில் இக்கருத்துகளுக்கு ஒரு சமய நெறி என்ற முத்திரை தரப்படுகிறது. அதன் கருத்துக்கள் கொள்கைகள் மானிட சமுதாயம் முழுவதும் ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கவையாக இருப்பதால் அவற்றை வேறு புதிய போக்கில் விளக்க வேண்டியது ஆயிற்று.

காலத்துக்கேற்ற வகையில் அறிவுக்கு ஏற்கக் கூடிய வகையில் அவை இங்குக் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றை எடுத்துக் கூறப் புதிய உத்திமுறைகள் கையாளப்பட்டு இருக்கின்றன.

ஏற்கனவே பாரதம் இராமாயணம் இவற்றை உரை நடையாக்கம் செய்திருக்கிறேன். அவை மூல நூலினின்று எந்த வகையிலும் மாற்றம் பெறாத வகையில் அடியொற்றி எழுதப்பட்டன. இதனை அவ்வாறு எழுத முடியவில்லை. இதில் இருக்கின்ற இன்பச்சுவைப் பாடல்கள் மூலநூலில் உள்ள வடிவத்தில் படிப்பதுதான் தகும்; உரை நடையாக்கம் செய்தால் இழிசுவையாக அமையும்.

இதுவரையில் யாரும் இதன் கதையை உரைநடையில் தர முன்வரவில்லை; அந்தக் குறையை இது நிறைவு செய்கிறது; அவ்வகையில் இது ஓர் உரைநடைக் காவியமாகத் திகழ்கிறது.

ரா. சீனிவாசன்

இறைவணக்கம்

மூவா முதலா உலகம் ஒரு மூன்றும் ஏத்தத்
 தாவாத இன்பம் தலையாயது தன்னின் எய்தி
ஓவாது நின்ற குணத்து ஒண்நிதிச் செல்வன் என்ப
 தேவாதி தேவன் அவன் சேவடி சேர்து மன்றே -

- திருத்தக்க

(மூன்று உலகமும் ஏத்தும் தன்மையன்; பேரின்ப வடிவினன்; உயர் குணங்கள் அனைத்தும் தாங்கியவன்; தேவர்களுக்கு எல்லாம் முதன்மையானவன்; அவன் திருவடிகளை வணங்கிப் போற்றுவோமாக)

உள்ளுறை

ப்கக்ம

நாமக்ள இல்ம்பக்ம 1.

. . . .

கோவிநதையா்ா இல்ம்பக்ம 2.

. . . .

கா்நதருவத்ததையா்ா இல்ம்பக்ம 3.

. . . .

குணமாலையா்ா இல்ம்பக்ம 4.

. . . .

பதுமையா்ா இல்ம்பக்ம 5.

. . . .

கேமசரியா்ா இல்ம்பக்ம 6.

. . . .

கனகமாலையா்ா இல்ம்பக்ம 7.

. . . .

விமலையா்ா இல்ம்பக்ம 8.

. . . .

சுரம்ஞ்சரியா்ா இல்ம்பக்ம 9.

. . . .

மண்மக்ள இல்ம்பக்ம 10.

. . . .

பூமக்ள இல்ம்பக்ம 11.

. . . .

மு்ததி இல்ம்பக்ம 12.

. . . .

சீவக சிநதாமணி

1. நாமகள் இலம்பகம்

சீவகனின தநதை ச்சச்நதன ஆவான; அவன ஆண்ட நாடு ஏமர்ஙகத நாடு ஆகும; தென்னையும, கமுகும, மாவும, பலாவும, வாழையும செழிதது வளர்நதன. வானம பெர்யககாததால தான தருமஙகள சிறநது ஓஙகின. கலவி கறற சான்றோர்ாகள நர்டடுககு அறிவொளி பர்பபினா. செலவம ஈடடிய வணிகாகள தாம ஈடடிய செலவததைப பகுதது அறம வளாததனா. கலைகளில வலல காரிகையா ஆடலும பாடலும நிகழ்ததி மககளை இன்பமுறச செயதனா.

உழவாகள கள்ளுண்டு களிததுப பள்ளுப பர்டடுப பாடி மகிழ்நதனா. நெலலை மேய வநத புளளினததை ஓட்டுவதற்கு அவாகள கலலைத தேடவிலலை; காதில அணிநதிருநத குழையைக கழற்றி அவற்றின மீது வீசினா என்றால அவாகள செலவச சிறப்புககு இதைவிட வேறு ஓா எடுத்துககாட்டுத தர இயலாது.

ச்சச்நதன ஆண்ட நகரம இராசமாபுரம ஆகும. அகழிகளும, மதிலகளும அநநகரைச சுற்றி வளைததுத தககு அரணகளாக அமைநதன. நாலவகைப படைகளுடன நானிலம போற்றும்படி அவன ஆட்சி செயது வநதான. கடடிளங காளையான ச்சச்நதன தன மாமன மகளை மணம செயது கொண்டான; அவள உருவில ஊாவசியை நிகாதது இருநதாள. எழில நிறைநத இபபேரழகியை மணநதவன; அவளைப பொழிலகளுககு அழைததுச சென்று இடையறா இன்பம நுகாநதான. அவன மனம ஆட்சியில செலலவிலலை; அதனால தன நமபிககைககு உரிய அமைச்சன கடடியஙகாரனை விளிததுச சிறிது காலம ஆட்சிப பொறுப்பை அவனிடம தருவது என்று தீாமானிததான.

கடடியஙகாரன அழைப்பிககப்படடான. "நீ இதற்கு அடடி ஒன்றும கூறககூடாது" என்று முன்னுரை கூறினான.

"அவவளவு மடடி அலல நான; நான்கு தலைமுறைகளாக அமைச்சியல அறிநத குடும்பததில பிறநதவன; எபபொருள யாா யாாவாயக கேடபினும அபபொருள தான மெயப்பொருள என்று சொலலிப பழகியவன யான; சொலலுஙகள கேடகிறேன" என்றான.

"சுமை என்றாலும அது அமையும என்று ஏற்றுக கொள்ள வேண்டும; ஓயவில செலல விரும்புகிறேன. சாயவதற்கு நீ உதவ வேண்டும; நான வநது பொறுப்பேற்கும வரை இநத ஆட்சியை நீ ஏற்றுத தாஙகி நடததவேண்டும; நமபிககை நடசததிரம நீ; அதனால தமபி என உன்னை மதிததுத தருகிறேன; ஏற்று நடததுக" என்றான.

ஆட்சி அவனிடம தரப்படடது. அவன வேண்டா விருப்போடு பதவியை ஏற்றுககொண்டான. அநதப பூனை பால குடிககாது என்று நமபினான.

ச்சந்தனை இல்லற இன்பம் ஈர்த்தது; நாட்டின் நல்லறத்தை மறந்து விட்டான். தோள்வலி காட்டி ஆட்சியைச் சுமக்க வேண்டியவன் வளையலுக்கு வளைந்து தாழ்ந்து விட்டான்.

கதைகள் பல பேசினர்; விடுகதைகள் பல விடுத்து வினாக்கள் தொடுத்தனர். நாடகம் நயந்தனர்; இன்னிசைப் பாடல் கேட்டனர். அந்தப்புரத்தில் சுந்தரிகள் வந்து அவனைச் சந்தித்து அரசியைப் புகழ்ந்து வந்து உரையாடினர். சிலம்பு ஒலியும், வளையல் ஒலிகளும், மேகலை ஒலியும் செவிகளில் விழுந்து இனிய சங்கீதத்தைத் தந்தன. மாலைப்பொழுது ஆடவேண்டிய விளையாட்டை இடைவேளையிலும் தொடர்ந்தனர். கவலை என்பது என்ன என்று தெரியாமல் அவளை அவன் இன்பூஊட்டி வந்தான்; அவளும் அவன் மீட்டும் கீதத்துக்கு யாழின் நரம்புகளாகச் செயல்பட்டாள்; நாதம் ஒலித்துக்கொண்டே இருந்தது. இடையில் நரம்பு அறுந்து விட்டது போன்ற கீறல் உண்டாகியது.

“என்ன ஏதோ மாதிரியாக இருக்கிறாயே ?” என்றான்.

“எனக்கு ஏதோ புதிய அச்சம் தோன்றுகிறது; ஏன்? எதற்கு? என்று தெரியவில்லை.”

“காரணம் ?”

“நீங்கள் கவலை இல்லாமல் வெய்யில் படாமல் குளிரில் உறைந்து கிடக்கின்றீர். எந்தக் கடமையிலும் நாட்டம் இல்லாமல் இங்கு வட்டமின்றி இருக்கின்றீர்; ஏதோ எங்கோ ஓட்டை விழுந்துவிட்டது போல் தோன்றுகிறது.”

“கோட்டை விடுவேன் என்று நினைக்கிறாயா”

“செல்லும் கோடு நேர்க்கோடாக இருப்பது போல் தெரியவில்லை.”

“கலைகள் அறிந்த உனக்குக் கணக்குக் கூட்டத் தெரியுமா?”

“கனவு சாத்திரம் கற்றிருக்கிறீர்களா?” என்றாள்.

“ஓய்வாக இருக்கும்போது அதையும் கற்றிருக்கிறேன்.”

“யான் கண்ட கனவு; அதன் பலன் கூற முடியுமா?”

“விடுகதை விடுத்த எனக்கு இந்த இடுகதை விடுவிக்க இயலும்” என்றான்.

“அசோகமரம் ஒன்று நன்கு செழித்து வளர்ந்தது; திடீர் என்று அது பட்டுப்போகிறது; அடிமரம் காய்ந்து விடுகிறது. அந்த இடத்தில் புதிய செடி ஒன்று முளைக்கிறது. அதன் தலை முடியில் எட்டு மாலைகள் விழுந்து அதை அழகு செய்கின்றன. இது நான் கண்ட கனவு” என்றாள்.

“பழமை அழிகிறது; புதுமை தோன்றி வளர்ந்து சிறப்படைகிறது. இதுதானே வாழ்க்கை நியதி” என்று விளக்கினான்.

“உங்களை இது எந்த அளவில் பாதிக்கும்?” என்று கேட்டாள்; அவளுக்கு மேலும் விளக்கம் தர அவன் விரும்ப வில்லை.

“கனவுகள் பலிப்பதும் உண்டு; பலிக்காமல் போவதும் உண்டு” என்று மழுப்பினான். “சோதிடம் போன்றதுதான் இது” என்று அமைதிப்படுத்தினான்,

நர்டகள் சென்றன; உழுதவன் நில்ததின் விளைச்சலைக் காண்கிறான்; அவளோடு கழிதத நர்டகள் பழுது ஆகவில்லை; கன்னிமை கனிநது தர்யமையாகிறது; பெண்மையின் உயர்வுக்குக் காரணமான தர்யமை அவளை வ்நது அடைநதது; வெறி கொண்டு வில்ஙகாக வாழ்நதவன் நெறிகாண முயன்றான். புலன் இன்பம் நுகர்நதவன் தன் புலன் அறிவு செயல்படத் தொடஙகியது; அவ்ள உருமாற்றம் அவன் உ்ளள்தைதத் திருந்ததியது.

அவ்ள தோ்ளக்ள மெலிநதன; வர்ய விள்ர்ததது; கண் பச்நதது. முலைக்கண் கரிநதது; செப்பு போன்ற அவ்ள கொ்ஙகை பா்ல சும்நதது. இடை பருததது: சூ்ல உ்றறா்ள; அதனா்ல அவ்ள இள நல்ம தொலைநதது. அவனுக்கும் கவ்ர்ச்சி குறைநதது. அவ்ள வயிறறை அவ்வப்பொழுது உதைதது உயிர்த துடிப்பைக் காட்டி வ்நத மதலையின் எதிர்கால்ம அவன் கண்முன் நின்றது.

க்டடியஙகார்ன் ஆ்டசியைத் தராவி்டடா்ல, எதிரியாக மாறிப் போர் தொடுததா்ல அநத நினைவு அவனை அலைக்கழிததது. தான் அழிநதாலும் த்ன மனைவியையும் வயி்றறி்ல உருவாகும் உதயகுமரனையும் அப்புறப்படுதத வேண்டும்; அவர்கள த்பபிததுச செ்லல வழி ஏற்படுதத வேண்டும் என்று நினைதது அத்றகே்ற்ற உபாய்ததைத தேடினான்.

மயனுக்கு நிகரான த்ச்சனை அழைததது மயி்ற பொறி ஒன்று செயது தருமாறு வேண்டினான். அது பறக்கும் த்டடாக இருக்கவேண்டும் என்று விரும்பினான். சி்றப நூ்ல வ்லலவன் த்ன க்றபனை கொண்டு ஒப்பனை மி்கக மயி்ற பொறி ஒன்றைப் பழைய க்நத்ல துணிகளையும், பருததியையும், அர்க்கையும், நூலையும், பிசினையும், மெழுகையும் வைதது ந்னகு ப்க்குவமாகச் செயது த்நதான். அதை இய்க்குவத்ற்குத த்க்க விசைப்பொறிகளையும் அமைததுக் கொடுததான். அதனை மேலே செ்லலவும் கீழே இ்றக்கவும் திருகுவத்றகு வேண்டிய கருவிகளைப் பொருததி வைததான். ஏழே நாளி்ல இதை அழகு்றச் செயது முடிததான். அதி்ல ஏறி மேலே செ்லலவும், விண்ணி்ல பறக்கவும், கீழே இ்றஙகவும் த்க்க பயி்றசியும் த்நதான்; ஆ்பததுக் கால்ததி்ல த்பபிததுச செ்லல அவளைத தகுதி படைததவ்ள ஆக்கி வைததான்; அவளுக்கு அது உ்லலாசப் பயணமாகவும் இருநதது.

க்டடியஙகார்ன் அமைச்சர் அவையைக் கூ்டடினான். அவர்கள ஆமோதிப்பு உரையை எதிர்பார்ததான். ஆ்டசியைச் சில நா்ள ஏற்று ந்டததினான். அதி்ல கிடைக்கின்ற ஆதாயஙகளை அறியத தொட்ஙகினான். ஏன் இதைத தானே தொடர்நது ந்டத்தக்கூடாது என்ற யோசனை தோன்றுகிறது. நீர் வெ்ளள்ததி்ல நீநதிச் சுக்ம காணும் வேநத்ன நிச்சய்ம கரை ஏறிததான் ஆகவேண்டும். அக வாழ்க்கையி்ல அக்ப்ப்டடவன் புறப்பொரு்ள ப்றறிச் சிநதிக்காம்ல இருக்கமா்டடான்; வ்நது திரும்பக் கே்டடா்ல என்ன சொ்லவது? “உஙக்ள கருதது யாது?” என்று கே்டடான். “இ்லலை என்று மறுததுச் சொ்னனா்ல என்ன?” என்று துணிநது கே்டடான்.

“இதனை நா்டடு ம்க்க்ள பொறுததுக் கொ்ளள மா்டடார்க்ள; நிழ்ல நிஜமாக ஆக முடியாது; ச்ட்ட்ம இ்ட்ம தராது; அது ம்டடும்லல; இது ந்மபிக்கைத துரோக்ம. மனைவியைப் பாதுகாததுக் கொண்டிரு என்று சொ்னனா்ல அவளை உட்ன பிறநத சகோதரியாக நினைக்க வேண்டும். அ்னறி அவளை ஏன் த்ன இ்னப்ததுக்குத

துணையாக ஆக்கிக் கொள்ளக்கூடாது என்று நினைப்பது தவறு. தீட்டிய மரத்தையே கூர்பார்ப்பது போன்ற செயகை இது; நீதி நூல்கள் இதற்கு இடம் தராது; பிறன் மனைவியை நினைப்பவன், கன்னியைக் காமத்தில் கலக்கியவன், நன்றி கொன்றவன், அரசனுக்குக் கேடு சூழும் அமைச்சன் இவர்கள் எல்லாம் இம்மையில் குட்ட நோயில் கெட்டு அழிவார்கள். இறந்த பின் நரகத்தில் இடர்ப்படுவார்கள்” என்று அறிவுரை கூறிப் பார்த்தனர்.

அவன் தேறுவதாக இல்லை; அவன் மைத்துனன் மதனன் கண் சிவக்கப் பேசினான்; “பண் மிக்க எங்களுக்கு ஏற்பப் பாட வேண்டியவர்கள் நீங்கள், அறம் சிறக்கப் பேசுவது தகாது; ஆண்டவர்கள் நாங்கள்; எங்கள் சொற்களைத் தாண்டிப் பேசுவது ஏற்க முடியாது; படை எடுத்துப் பாரைக் கட்டிக் காப்பது எம் திட்டம்; அதனால் சச்சந்தன் அடையப் போவதும் கட்டம்; இது எங்கள் இட்டம்” என்று கூறி முடித்தான். அவர்களைத் தடுக்க முடியாமல் போய்விட்டது அந்த அமைச்சர் வட்டம்.

போர்முரசு கொட்ட வைத்தான்; இரு திறத்துப் படைகளும் திரண்டன; அரசன் இருந்த அந்தப்புரத்தையும் அதைச் சுற்றி இருந்த அரணினையும் சூழ்ந்தனர். புகையைக் கண்டு நெருப்பு அணுகிவிட்டது எனச் சச்சந்தன் அறிந்தான். விசயையின் வயிற்றில் வளரும் மாணிக்கத்தைக் காக்கும் பொறுப்பினை உணர்ந்தான். வாள் கொண்டு போருக்குப் புறப்பட்டவன் ஆள் அனுப்பி விசயையை மயிற் பொறியில் ஏறிச் செல்லுமாறு அறிவித்தான். விசயை மயிலேறிச் செல்லும் முருகன் ஆனாள்; அது பறக்கும் தட்டாகப் பறந்து சென்றது; அக நகர் விட்டு விண் நோக்கிப் புறநகர் நோக்கிச் சென்றது; போர் மூண்டுவிட்ட செய்தியை அங்குச் செவியில் வந்துவிழுந்த போர் ஒலி அறிவித்தது; அது அவலக் குரலாக மாறியது; அரசன் இறந்துவிட்டான் என்பதை அவளால் அறிய முடிந்தது. விசையை முடுக்க மாட்டாமல் விசயை அசைவற்றுப் போனாள்; பொறி தானாகக் கீழே இறங்கியது.

கதிரவன் கால் சாய்ந்து காரிருளைத் தோற்றுவித்தது. இருள் சூழ்ந்த சூழல்; தெரு விளக்குகளுக்குப் பதிலாக ஈம எரி ஒளி தந்து கொண்டிருந்தது. அழகியர் ஆடல்களைக் கண்ட அவள் பேய்கள் கூத்தினைக் கண்டாள். அவற்றின் நிழல்கள் எங்கும் அசைந்து ஆடிக் கொண்டிருந்தன; ஆந்தைகள் அலறின; கோட்டான்கள் கூவின; நரிகள் ஊளை இட்டன; அதனால் அந்த இடம் வாழ்க்கைப் பயணத்தின் முடிவிடம் என்பதை அறிந்தாள்; முற்றிய கரு வயிற்றில் இருக்க விரும்பவில்லை; மருத்துவர் உதவி வந்தால்தான் வெளியே தலை காட்டுவேன் என்று அது வேலை நிறுத்தம் செய்யவில்லை. இந்த உலகத்தைக் கண் திறந்து பார்க்க நினைத்தது.

அங்கேயே அவள் அக்குழந்தையைப் பிரசவித்தாள்; அதன் அழுகுரல் கேட்டு அவள் அகம் மலர்ந்தாள்.

அந்த இடுகாட்டில் நடு இரவில் அவளுக்குப் பக்கத்துணை யாரும் இல்லை என்பதைத் தெய்வமே தாங்கிக் கொள்ள விரும்பவில்லை. புறங்காட்டில் காவல் தெய்வமாக இருந்த பெண் தெய்வம் ஒன்று சண்பகவல்லி என்ற பெயரில் கூனி வடிவில் அங்கு வந்து உதவியது. பழகிய முகம் போல் இருந்தது; அது தெய்வம் என்பதை விசயை அறிந்திலள்.

இருண்ட அவள் வாழ்வில் மின்னல் கீற்றுபோல அந்தச் சின்னக்குழந்தை அவளுக்கு ஆறுதல் தந்தது. வாழ்க்கையில் ஒளி கிடைத்தது போல இருந்தது; நாட்டைப் பிரிந்தாள்; கணவனை இழந்தாள்; துயரத்தில் உழந்தாள்; அந்த நிலையில் அவனைக் கண்டு மகிழ்ந்தாள்; கேட்டது தரும் கற்பகத்தரு போலவும், வேட்டது கொடுக்கும் காமதேனு போலவும் நல்கும் ஒளிமிக்க சிந்தாமணியாக அவன் அவளுக்கு விளங்கினான். கண்ணே மணியே என்று கொஞ்சாமல் தன் வாழ்க்கைக்கு ஒளி காட்டும் சிந்தாமணியே என்று அழைத்து மகிழ்ந்தாள். கொஞ்சும் சூழ்நிலையில் அவள் இல்லை; அஞ்சும் சூழ்நிலையில் அவள் கிடந்தாள்.

உதவிக்கு வந்த தெய்வம் அவளுக்கு வழி காட்டியது. அலமந்து நடந்து செல்வதற்கு அல்ல; அடுத்து என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை அறிவிக்க.

“அரச மகன் பூமித்தாய் பெற்ற திருமகனாக அவதரித்துள்ளான்; முடிவிடத்தை முதலிடமாக்கக் கொண்டான். பிறப்பினால் ஒருவர் உயர்வு அடைவதில்லை. வளரும் சிறப்பினால்தான் அவன் மேன்மை அடைவான். இங்கே வெட்டிக்குப் போட்டு வைத்தால் இங்கே காவல் காக்கும் வெட்டியான்தான் எடுத்துச் சென்று வளர்ப்பான்; அதிகமாகப் போனால் அவன் ஒரு அரிச்சந்திரன் ஆக முடியும்; நீ அவனை எப்படி வளர்க்க முடியும்? கட்டியங்காரன் அறிந்தால் முளையிலேயே களைந்து விடுவான். அதனால் அவனைத் தக்கவரிடத்து விடுவதுதான் நீ செய்யத்தக்கது” என்று கூறினாள். அறிவு மிக்க அன்னையாகையால் குழந்தையைச் செல்வச் செருக்கு மிக்கவரிடம் ஒப்படைக்க ஒருப்பட்டாள். பேழையிலே வைக்கப்பட்ட கன்னனைப் போல அவன் அங்கே கிடத்தப்பட்டான். தேர் ஓட்டி எடுத்து கன்னனைப் பேரும் புகழும் வாய்த்த மன்னன் ஆக்கினான்; அதே போலக் கந்துக்கடன் என்னும் வணிகன் ஒருவன் தன் மகவைப் பறி கொடுத்துவிட்டுத் தறிகெட்டு வந்து கொண்டிருந்தவன் அங்கே கிடத்தப்பட்ட குழந்தையைக் கண்டான்; வறியவனுக்குத் தனம் கிடைத்தது போலவும், விழியற்றவனுக்கு ஒளி கிடைத்தது போலவும் அவன் மகிழ்ந்தான்; தன் மனைவி சுநந்தையிடம் தந்து அவள் சிந்தையில் தோன்றிய துயரைத் துடைக்க முடியும் என்று முடிவு செய்தான்.

அந்தக் குழந்தை கையில் அரச மோதிரம் இருந்தது; அதை அவன் அன்னை போட்டு வைத்தாள். கள்ளக் காதலில் உள்ளம் பறிகொடுத்தவள் சுமக்க மாட்டாமல் இறக்கி வைத்த சுமை அல்ல அது; அரச மகனாகத் தான் இருக்க வேண்டும் என்பதையும் அறிந்து கொண்டான்.

அந்தக் குழந்தையை அவன் கையில் எடுத்த போது அது தும்மியது; அப்பொழுது கம்மிய குரலில் ‘சீவ’ என்று மறைந்திருந்த விசயை வாழ்த்திய ஒலியைக் கேட்டான். சீவன் இழந்த அவளுக்கு இவன் சீவனாக அமைந்தான்.

இறந்த மகவைப் புதைக்க வந்தவன் அதைப் புதைத்து விட்டுப் புதையல் கிடைத்ததைப் போல இப்புதியவனை எடுத்துக்கொண்டு வீடு நோக்கி விரைந்தான். பத்து மாதம் வயிற்றில் சுமந்து காத்த மகவை இறக்கி வைத்து அதைக் கண்டு மகிழ வேண்டியவள் அதனை மார்போடு அணைத்துப் பாலூட்டக் காத்திருந்தவள். வாய் திறந்து அழாத அந்தக் குழந்தையைச் சடமாகக் கண்டவள்; இப்பொழுது மனம் திட்பப்படுத்திக்கொள்ளப் புதிய செய்தி கொண்டு

வந்தான்.

"அவன் ஆயுள் கெட்டி; விழித்துக் கொண்டான்" என்று அவளிடம் சொல்லி அக்குழவியைக் கொடுத்தான். தன் மழலைச் செல்வம் தன்னிடம் சேர்ந்துவிட்டது என்பதால் அவள் மகிழ்ந்து அவனை வாரி எடுத்து அணைத்துக்கொண்டாள்.

செத்தவன் உயிர் பிழைத்தான் என்ற செய்தி வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் விளைவித்தது. பறை அடித்த இடத்தில் முழவு ஒலித்தது. மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் பெருகியது. கந்துக்கடன் மகன் பிழைத்தான் என்ற செய்தி கட்டியங்காரன் காதுக்கு எட்டியது. கந்துக்கடன் அவனுக்கு நெருங்கிய நண்பனைப் போல்ப் பழகியவன், நாமாவளி பாடி நல்ல பெயர் எடுத்தவன். அதனால் அவனும் பொன்னும், வாழ்த்துரையும் அனுப்பிவைத்துத் தன் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தான். வந்தவர்க்கு எல்லாம் பொன்னும் பொருளும் வாரித் தந்து தன் மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தைக் கந்துக்கடன் தெரியப்படுத்தினான்.

சிறையில் தேவகி வயிற்றில் பிறந்த கண்ணன் யசோதையால் வளர்க்கப்பட்டதைப் போல இடுகாட்டில் பிறந்த சீவகன் சுநந்தையால் எடுத்து வளர்க்கப்பட்டான். இராசமாபுரம் கோகுலம் ஆகியது, பிறக்கும் குழந்தை சிறப்படைய அதற்குப் பெயர் சூட்டி அவனைப் பெரியோன் ஆக்க விரும்பினர்; சீவகன் என்ற பெயரே சிறந்தது என்று கந்துக்கடன் கழறச் சுநந்தை அதற்குத் தடை சொல்லவில்லை; செல்வக்குடியில் அவன் வளர்ந்தமையின் செவிலித் தாயர் அவனைச் செம்மையாகச் சீராட்டிப் பாலூட்டி வளர்த்தனர்; செவிக்கு வீரம் மிக்க கதைகளைச் சொல்லி அவனைப் புவிக்கு நாயகன் ஆக்க வழி செய்தனர்.

தாலாட்டி வளர்த்தபோது அவனுக்கு இசைக் கலை அறிமுகம் ஆகியது. முக்கால் தேரைச் செலுத்த வைத்து அவனை நடைபயில்ச் செய்தனர்; யானை, தேர், குதிரை இவற்றின் பொய்ம்மை வடிவுகளில் அவனை அடியெடுத்து வைக்கக் கற்றுத்தந்தனர். ஊர்திகளைத் தள்ளி உரம்கொண்ட நெஞ்சும் உடலும் பெற்றான்.

பூக்களில் தாமரை போன்றும், விண்மீன்களிடையே ஒளிவீசும் திங்களைப் போன்றும், அடர்ந்து எதிர்ப்பதில் சிங்கம் போன்றும் ஆற்றலோடும் வீரத்தோடும் தனித்துச் செயல்பட்டான். மழலை மொழி பேசி மகிழ்வித்த அவனுக்கு எழுத்துப்படிக்கக் கற்றுத்தர விரும்பினர். அவனை 'மையாடுக' என்று சொல்லி ஓலை தந்து எழுத வைத்தனர். ஆரம்பக்கல்வி ஆறாம் வயது வருவதற்குள் அவனுக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. அவன் வாழ்க்கையின் முதல் அத்தியாயம் நாமகள் இல்லம்பகம் ஆகியது. சித்திரமும் கைப்பழக்கம்; செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்; வைத்ததொரு கல்வியும் மனப்பழக்கம் என்பதற்கு ஏற்பத் தொடர்ந்து கல்வி கற்றான். 'கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின் நிற்க அதற்குத் தக' என்னும் குறட்பாவின் கருத்துப்படி அவன் கற்கவேண்டிய நூல்களைக் குற்றமறக் கற்றான்; சான்றோர்கள் நூல் வழியாகத் தெரிவித்த அறக் கருத்துக்களை அவன் ஆழ்ந்து கற்று ஒழுக்கத்தால் சிறந்த நன்மகனாக வளர்ந்தான். கல்வி கேள்விகளில் சிறந்ததோடு ஆன்ற ஒழுக்கம் மிக்கவனாக வளர்ந்தான்.

வயதுக்கேற்பப் படிப்பும் கலைகளும் கற்றான்; வீரனாவதற்கு வேண்டிய வித்தைகளைப் பெற யானை ஏற்றம், குதிரை ஏற்றம், மற்போர், விற்போர் முதலிய

படைக்கல்ப பயிறசிகளைக் க்றறு நிகர்றற வீர்ம உடையவனாகத் திகழ்நதான. யாழ், குழ்ல முதலிய இசைக் கலைகளிலும தேர்நதவனாக விள்ஙகினான.

க்லவி நலனும படைப்பயிறசியும க்றற அ்ககாளையை அவ்ன ஆசிரியராக விள்ஙகிய அ்சசண்நதி என்பா் அருகு அழைத்து அ்னபு குழைய்ப பேசி எதிர்காலத்தை வரைபட்ம கா்ட்டி அறிவுறுத்தினா்். அவா் இராசமா புர்த்தில நீண்ட கால்ம த்ஙகியவா்; அதனால அவா் அ்ஙகு நட்நதவை எ்லலாம கேட்டு அறிநதவராக இருநதா்். க்நதுக்கட்ன இ்லலத்துக்கு வ்நதபோது சீவகனின தா்ய சுந்தை அவரை இ்னமுகம் கா்ட்டி ந்லவரவு த்நது அவா் பசிக்கு உணவு அளித்துக் களைப்பைப போ்க்கினா்ள; ப்சசிளம குழ்நதையாக இருநத இநத்ப பவித்திரனைக் கண்டதும அவா் இதுவரைதான உழ்நது வ்நத யானைத் தீ என்னும நோ்ய நீ்ஙக்ப பெ்றறு்ப பொலிவோடு விள்ஙகினா்். அ்னபும பண்பும மிக்க அ்நத்க குடும்பத்தில அடி எடுத்து வைத்தபோதே அவா் நோ்ய நொடி நீ்ஙகி ந்லமிக்க யா்க்கை பெ்றறா்். அது அவருக்கு விய்ப்பையும மகிழ்சசியையும த்நதது.

காலைக் கதிரவனைப போல ஒளி வீசிய அ்நத வாலைக் குமரனுக்குத் தா்ன அறிநத படைக்கல்ப பயிறசியைக் க்றறுத்தருவதில பெருமை கண்டா்். நா்ள செ்லல்ச செ்லல்ச அவ்ன நா்ட்டு இளவரச்ன என்பதையும். அறிநது கொண்டா்். எனவே அவனுக்குக் க்லவி க்றபிபபதில இர்ட்டிப்பு மகிழ்சசி கொண்டா்.

இதுவரை சீவக்ன அறியாத சில உ்ணமைகளைக் கதை சொ்லவது போல அவனுக்கு எடுத்து உரைத்தா்,

“நா்ன சொ்லவதை நீ கவனமாக்க கேட்க வேண்டும. இநத நா்ட்டின ஆ்ட்சி சீா்குலைநது இருக்கிறது, காரண்ம தெரியுமா? ம்னனவ்ன ம்க்களுக்கு உயிா் போ்னறவ்ன; அவ்ன வறியவ்ன கா்க்கும வய்ல போல ம்க்களைக் கா்க்க வேண்டும. நாடு என்பது நி்லத்தால சிற்ப்பு பெறுவது இ்லலை; அது மேடு ஆயினும சரி, காடு ஆயினும சரி; விளையும நிலமாயினும சரி; விளையாத க்ரம்பு நிலமாயினும சரி; அதனா்லம்ட்டும ம்க்க்ள வளமுட்ன வா்ழவது இ்லலை; அதை ஆளும அரச்ன நா்ட்டைச் செ்மமையாக ஆ்ட்சி செ்யதா்லதா்ன செழுமை சேரும; அ்றம நிலைக்கும; ம்க்க்ள ம்க்களாக வா்ழவா்.”

“உ்ணபத்றகு உணவும, உடுக்க உடையும, வாழ வசதிக்ள ம்ட்டும இருநதா்ல போதுமா! ம்ா்நதா் ஒழுக்கம மிக்கவராக வாழ வேண்டும; இ்னறு எ்நத நிலையில நாடு இருக்கிறது; தலைவ்ன ஒழுக்க்க கேட்னாக இருக்கிறா்ன. காம்க் கணிகையரை ஏமமாக அடைநது இ்னப்க் கேளிக்கையில ஈடுப்ட்டு நா்ட்டு்ப பொருளை நா்சம ஆ்க்குகிறா்ன. ந்லலோா் உரைகளை நாடாது அ்லலோா் இழி சொ்றகளைக் கேட்டு நெறி தவறுகிறா்ன.”

“இநத நிலை மாறவேண்டும. அ்பபொழுதுதான நாடு சீா்பபடும” என்று கூறினா்.

“அவ்ன நா்ட்டு அரச்ன ஆயி்றறே, அவனை எ்பபடி அ்க்றறமுடியும?”

“அதுதா்ன இ்லலை; இதிலே ஒரு வரலாறே அட்ஙகி இருக்கிறது. இநத நா்ட்டை ஆண்டவ்ன ச்சச்நத்ன என்பவ்ன; அவ்ன ஆ்ட்சிக் கா்லத்தில நாடு சீராக இருநதது. அவ்ன வயதில இளைஞ்ன, அதனா்ல அவ்ன ஒரு தவறு

செயதுவிடடான. அவ்ன மாமன மகளை மண்நது ஆடசியை இநதக் கடடியஙகாரனிடம ஒபபுவிததுத தன புது மனைவியோடு இன்பமாகக கால்ம கடததினான. கடடியஙகார்ன அபபொழுது அமைசசனாக இருநதான. அவ்ன அரசனைக கொன்று ஆடசியைத தனது உடைமையாககிக கொண்டான.”

“அரசனுககுப பிளளை குட்டி எதுவும பிறககு விலலையா?”

“புததிசாலிததனமாக மயிறபொறி ஒன்றில தன மனைவியை ஏறறி அனுபபினான; அது இடுகாட்டில இறஙகியது; அஙகே அவ்ன மனைவி ஒரு மகனைப பெறறாள.” “அவ்ன உயிரோடு இருககிறானா? அவ்ன என்ன செயகிறான?”

“ஏறககுறைய உன வயதுதான இருபபான. அவ்ன எஙகே வளாகிறானோ என்ன செயகிறானோ அவ்ன தாய என்ன ஆனாளோ எதுவும தெரிய வாயபபிலலை” என்றா.

“ஐயா! அவ்ன இருககுமிடம சொன்னால அவனை அழைததது வருவேன; இவனை எதிரதது ஆடசியை அவனிடம ஒபபுவிபபேன; மககளைப புரடசி செயயச சொலலித தூண்டி விடுவேன” என்றான.

“அவசரபபடாதே; இன்னும ஒரு வருஷம போகட்டும; அதறகுப பிறகுதான இவனை எதிரககு முடியும” என்றா.

“முதலில அவனை எபபடித தேடுவது? அதைச சொலலுஙகள” என்றான.

“நீ நேரே வீட்டுககுப போ; நிலைக கண்ணாடி முன நில, அதில ஒருவ்ன நிழலாடுவான. அவ்னதான அநத இளைஞன, அரச மக்ன; சீவக்ன” என்றா.

“அவசரபபடாதே; நீ இபபொழுது கநதுககடனின மகன; பிறபபால அரசமகனாயினும அதறகு வேண்டிய சிறபபுகள உன்னிடம இலலை; அதறகு வேண்டிய தகுதிகளை உண்டாககிக கொளளு வேண்டும; அரச மகளிரை மணநது அவாகள துணை கொண்டு படை திரடடி அவனை எதிரககு வேண்டும. நீ இபபொழுது தனி மனிதன; தனிமரம தோபபாகாது; படைததுணை இலலாமல அவனை எதிரககு இயலாது; காலம, இடம, துணைவலி மூன்றும சேருமபோது எதிரககவேண்டும” என்று அறிவுரை கூறி அவனை விட்டுப பிரிநதா.

அவா தம வரலாறறை அவனுககு எடுததுக கூறினா. வெளளிமலை என்னும பகுதியில வாரணவாசி என்னும ஊருககு அரசனாக இருநதவா; தவம செயய வேண்டி நாடடைத தம மகனிடம ஒபபுவிததுத தென்புலம நோககி வநதா. வருமபோது யானைத தீ என்னும நோய அவரை வாடட அது தீரப பல தலஙகளும சுறறி வநதா. இராசமாபுரம வநத பிறகு சுநநதையின கைசசோறு உண்ட பின தன மெயசசோாவு நீஙகி நோயறற வாழவை அடைநதா. அதறககுக கைமமாறாகவே சீவகனுககுப படைககலப பயிறசி அளிததா. இவவரலாறறைச சொலலிச சீவகனிடம விடைபெறறா.

2. கோவிந்தையார் இலம்பகம்

ஆசிரியர் அச்சணந்தி அகன்றபின் அவர் காட்டிய வழியே மேலும் கல்வியும் கலைகளும் கற்று எல்லாத் துறைகளிலும் வல்லவனாக விளங்கினான்; வீணை வித்தகனாகத் திகழ்ந்தான். ஞானம், அழகு, வீரம் மூன்றும் அவனிடம் முழு அளவு நிலவின.

சுநந்தைக்கு மற்றொரு மகன் நந்தட்டன் என்பான் பிறந்து இவனுக்கு உற்ற துணைவனாகச் செயல்பட்டான். இராமனுக்கு வாய்த்த இலக்குவனாக அவன் நிழற்போல அவன்பின் தொடர்ந்தான்; கந்துக்கடனுக்கு வாழ்க்கைத் துணைக்கு சுநந்தையும், சுகத்துக்குச் சில கணிகையரும் வாய்த்தனர்.

வெள்ளைக் கணக்கில் கட்டிய மனைவி என்றால் கருப்புக் கணக்கில் விருப்பமுள்ள மாதர்களாக இவர்களை வைத்துக் குடும்பம் நடத்தினான்; விளைவு நபுலன் விபுலன் என்ற நன்மக்கள் இருவர் அவன் பெயரைச் சொல்லினர்.

இராம காதையில் இராமனுக்கு வாய்த்தது போல் தம்பியர் மூவர் வாய்த்தனர். பதுமுகன் என்பவனும் புத்திசேனன் என்பவனும் இவனது வலது கரமாகச் செயல் பட்டனர். தம்பியரும் தோழர்களும் அறிவு மிக்க அமைச்ச ராகவும், செயலாற்றும் வீரர்களாகவும் செயல்பட்டனர். வேளைக்குச் சோறு, துணிமணிகள்; அடிதடி, நாளைக்கு ஒரு நாடகம்; கவலையில்லாத கட்டவிழ்ந்த வாழ்வு இவர்களைக் கவ்வியது.

இராசமாபுரத்தில் பேசுவதற்கும், பேசிச் சிந்திப்ப தற்கும், சிந்தித்துச் செயல்படுவதற்கும் அவ்வப்பொழுது ஏதோ சில நிகழ்ச்சிகள் தோன்றாமல் இல்லை. தோட்டத்துக்குக் காவல் இல்லையென்றால் பூப்பறிக்க யார் வேண்டுமானாலும் வரலாம்; காய்த்து முதிர்ந்த கனிகளைப் பறித்துச் சென்றால் தடுத்து நிறுத்த ஆள் இல்லாத அலங்கோல ஆட்சியாகக் கட்டியங்காரன் ஆட்சி இருந்தது.

கொள்ளையடித்துக் கூட்டி அரசு நடத்தும் வேடுவர்கள் சிலர் இந்த இராசமாபுரத்தைச் சூழ்ந்தனர்; நகரின் புறப்பகுதிகளில் காட்டில் புல்லை மேய்வதற்கு ஊர் எல்லை கடந்து இடையர்கள் தம் மாடுகளை ஓட்டிச் சென்றனர். வேடுவரை எதிர்க்கும் ஆற்றல் அவர்களிடம் இல்லை. அந்த மாடுகளை அவ்வேடுவர்கள் வளைத்துக் கொண்டனர். போரில் இளைத்து ஊர் திரும்பியவர்கள் அப்பசுக்களின் உரியவரிடம் வந்து செய்தி அறிவித்தனர். வீட்டுக்கு வரும் ஆநிரைகளை எதிர்பார்த்துக் குரல் கொடுத்து ஏங்கும் கன்றுகளை வீட்டு மகளிர் கட்டிக் கொண்டு அழுது ஆறுதல் கூறினர்.

பசுவை இழந்த இடையர் அரசனிடம் சென்று அவன் கடை வாயிலில் நின்று முறையிட்டனர்; குறை கேட்டவன் படைகளை அனுப்பி நிரை மீட்டு வருக என்று ஆணையிட்டான். அவன் மைத்துனன் மதனன் தலைமையில் அரசனின் படை வீரர்கள் திரண்டு சென்றனர். முரட்டு வேடுவர்களை விரட்டி அடிக்க முடியாமல் அவரவர் தம் உயிரைப் பெரிதாகப் மதித்து உடம்புக்கு ஊறு இன்றி ஊர் திரும்பினர்.

பசுககளைப பறி கொடுததவா்கள செயவது அறியாது கல்கக்ம அடைநதனா்; இடையா்களின தலைவனாகிய நநதகோ்ன அவ்றறை மீடகும பொறுபபைத தா்ன ஏ்றறுக கொணடா்ன; ஊரில இநதச சோ்மபேறி இளைஞா்கள், “மாடு போனா்ல மறுபடியும ஈட்டிக கொ்ளளலா்ம. இத்றகாக யா்ா போரிடுவது” எ்னறு சோ்ா்நதுவிடடனா். நநதகோனின மக்ள அழகில மிககவ்ள. அவளை அடைவத்றகு அ்நதச சேரியில இருநத இளைஞா் ஆ்ா்வ்ம கொண்டிருநதனா்.

‘எருதுகளின கூரிய அ்மபினை அ்ஞசுபவனை இடையா் பெ்ண விரு்மபமா்டடா்ள’ எ்னறு அவா்க்ள வீ்ா்ம மதிககப்பட்டது. வீ்ா்ததிருமகனையே இடைப பெ்ணக்ள விரு்மபினா். “வீ்ா்ம மிககவனுககு அவ்ள தா்ா்ம ஆவா்ள” எ்னறு நநதகோ்ன பறையறைவிததா்ன. ஆநிரையை மீ்டடுக கொண்டு வரு்ம வீ்ா்ததிருமகனுக்குத த்ன மக்ள உரிய்ள எனவு்ம, அவளோடு வரிசை எ்னற பேரா்ல பசுக்க்ள ஈராயிரமு்ம பொ்றபாவைக்ள ஏழு்ம தருவதாகவு்ம உரைததா்ன.

அ்நத ஊா் இளைஞா்க்ள செய்தி கே்டடா்ா்க்ள. “கோவி்நதை” எ்னற அ்நதப பெ்ணணைக க்டடிக கொ்ள்ளக கா்ததிருநதவா்க்ள எ்லலா்ம காத தூ்ா்ம ஓடினா்ா்க்ள. “க்டடி வெ்ணணெ்ய போ்னற காரிகை கோவி்நதையானாலு்ம சரி, கொ்ா்டடிய மு்லலை போ்னற நி்றம உடைய அ்ரமகளிா் ஆயினு்ம சரி; வெ்ட்டி வீ்ழ்ததும செய்ல உடைய வேடுவரை எதி்ா்கக ந்மமா்ல முடியாது” எ்னறு விதி்ாவிதி்ா்தது ஒடு்ஙகினா்.

சீவகனி்ன தோ்ழா்களு்ம, த்மபியரு்ம இச்செய்தி கே்டடனா். புதுமுக்ம எ்னறா்ல நகைமுக்ம கா்ா்டடு்ம பதுமுக்ன சீவகனி்டம வ்நது போ்ா் தொடுபபோ்ம எ்னறு து்ணடினா்ன. “ந்மமா்ல இயலுமா” எ்னறு சி்நதிததுப பா்ா்ததனா். “அழகி ஒருததி கிடைப்பாளே” எ்னறு அ்ஙகலா்யததா்ன பதுமுக்ன. “அத்றகாக ந்ம வை்ா்க க்ததியில கழுதது அறுததுக கொ்ள்ள முடியுமா? யோசிததுச செய்லபடுவோ்ம” எ்னறா்ன பு்ததிசே்னன.

அரச இ்ா்தத்ம சீவக்ன உ்டமபில ஓடியது; குடி ம்கக்ள அவ்ல்ம தீ்ா்பபது த்ன கடமை எ்னக கருதினா்ன. “அ்நநியா்க்ள வ்நது சூறையாட த்நநிலை ம்றநது அடி பணிவதா? இது ந்ம ஆ்ணமை்ககு இழு்ககு” எ்னறு கூறிப படை தி்ா்டடினா்ன.

க்டடிய்ஙகாரனது படைவீ்ா்களை அடிததுத து்ா்ததிய வேடுவா் சீவக்ன தனி ஒருவ்ன தானே இவனை வெ்லவது எளிது எ்னறு துணி்நது மு்ன வ்நதனா்; அவா்க்ள த்ம்ககு நிக்ா்றறவா் எ்னபதா்ல அவா்களை அ்சசுறு்ததி அடிபணிய வை்ததா்ன. க்ததியி்னறி இ்ா்தததமி்னறிச செய்த யு்ததமாக அது இருநதது. அவா்க்ள உயி்ா் பிழைததது போது்ம எ்னறு சொ்லலி, பிடிதது வை்தத பசுவி்ன கூ்ட்டததைக கொ்ணடு வ்நது வி்டடனா். அவா்க்ள த்ம பகைவா்க்ள அ்லல எ்னபதா்ல அவா்களை ம்ன்னிதது வி்டடா்ன.

அவா்க்ள அது முத்ல அ்நத ந்கா் இரு்ககு்ம திசை நோ்ககித திரு்மபிப பா்ா்பபதைத தவி்ா்ததனா். கொ்ள்ளையடி்க்கப்பட்ட பசு நிரைக்ள கொ்ணடு வ்நது சே்ா்க்கப்பட்டன; அவை த்ம க்னறுகளை நினைததுக கொ்ணடு மடியில நிறைததிருநத பாலை அடி வயி்றறில சும்நது அவ்ற்றி்றகு ஊ்டட விரை்நதன. அவ்றறைக க்ணட பாவையா் ம்ட்ட்றற மகி்ழசசி கொ்ணடு சீவகனைப பாரா்டடினா்.

ந்நதகோ்ன மகி்ழசசி இ்ா்டடிப்பு ஆகியது; ஊரவா் ஆநிரைக்ள வ்நது

சேர்நதமை, மறறும அரமகள அனைய தன மகளுககு உகநத கணவன நேர்நதமை, இவவிரணடும காரணம. அவன உள்ளக குமுறலைச சீவகன முன அள்ளிக கொட்டினான. “தமபீ! இதைககேள; கேட்டபின மறநதுவிடு; உனனிடம சொலலத தேவையிலலை; எனினும சொலலாமல இருகக முடியவிலலை; நாஙகள கொடுஙகோனமை மிகக கட்டியஙகாரன ஆட்சியில அகப்பட்டுக கொணடோம. பால பொஙகிய இநத நாட்டில இபபொழுது வறுமை குடிகொணடுவிட்டது; நீா நிறைநத நாடு இது, அதனை வளைப்பதே நியதியாகக கொணடு வாழகிறான. இநதக கட்டியஙகாரன, சசசநதன அவன ஒரு அரிசசநதிரன; அவன மனைவி சநதிரமதி சுடுகாட்டில தன மகனை விறறு விட்டு யாருககாவது அடிமையாக இருகக வேணடும. அநதச சுநதரி பெறற சுதநதிரன இனறு எஙகாவது வளர்நது கொணடு இருகக வேணடும; உனனைப பார்ககுமபோது அவன நினைவுதான எஙகளுககு வருகிறது; ஏறககுறைய உன வயதுதான இருககும எனறு நினைககிறோம. நிசசயம அவன வளர்நது தநதை இழநத நாட்டை மீணடும பெறுவான எனறு நமபுகிறோம. அவன ஒருவனதான இவனை வெலல முடியும. ஏன எனறால அவனுககு நாட்டு மககள தகக ஒததுழைபபுத தருவார்கள. அவர்களுககு எலலாம இநத நமபிககை இருககிறது; காரிருள எனறும வானததை மூடிக கொணடு இருகக முடியாது. கொடுஙகோல மனனர்கள நீடிதது இருநதார்கள எனறு சரிததிரம பேசியதே இலலை; ஏதோ உனனைப பார்ததததும இநத எணண அலைகள எழுநது மோதுகினறன. உனனிடம இதைச சொலல வேணடும போல இருநதது; ஏன இவன இதெலலாம பேசுகிறான எனறு நினைககலாம; மனனிததுவிடு; அதிகம பேசி இருநதால. இது பொது விஷயம, நாட்டு அரசியல; இனிச சொநத விஷயததுககு வருகிறேன.”

“நாஙகள இடையா குலததில பிறநதவர்கள; கணணன யாம வழிபடும கடவுள; அவனுடைய பெயரைத தான எனககு வைததார்கள. கோவிநதன எனறு எனனை அழைபபார்கள. எனககு வாயதத மனைவி மகா குணவதியாவாள; நான கிழிதத கோட்டை அவள தாணடியது இலலை; பெணடிர்ககு அழகு எதிா பேசாதிருததல எனபார்கள; அதறகு அவள இலககணமாக விளஙகுவாள. பையன பிறபபான எனறு தான எதிாபார்ததேன. பெண பிறநது விட்டாள, பையன பிறநதிருநதால அவன இநதச சொததுகளுககெலலாம வாரிசாக வநதிருபபான. பெண எனறதும என மனைவி மிகவும மகிழசசி அடைநதாள; திருமகளே எஙகள வீட்டில குடி பெயர்நததுபோல இருநதது. அவள பிறநததும எஙகளுககு எலலா வகையிலும நனமைகளே வநதன. இனறைககு இதே ஊரில பெரும புளளியாக நான இருககிறேன எனறால அதறகுக காரணம என மகளதான. அவள பிறநத அதிருஷ்டம; சிரிதத அவள முகததைப பார்ததுவிட்டுப போனாலே தொட்ட இடம எலலாம பொனனாக விளைநதது. இரு நூறு பசுககள என பாட்டனாா வைததிருநதாா. என தநதை இரணடாயிரமாகப பெருககினாா; இபபொழுது எனனிடம இருபதினாயிரம பசுககள உளளன. மாடு தான செலவம. நிலம நீா இவறறில விளையும பயிாகள ஒரு நாட்டின அடிபபடைச செலவம. மாடுகள அதறகு அடுததததாகக கூறலாம. பொனனும மணியும இலலாமல இருநதாலும உயிா வாழநது விடலாம. பாலும சோறும இலலாமல இருநதால யாரும வாழ முடியாது.”

“இவவளவு செலவம இருககிறது. இநத ஊரிலேயே நானதான இடையாகளின தலைவன. என ஒரே மகளைத தககவனுககு மணம முடிததுத தர

விருமபுகிறேன."

"என மகளைப ப்றறிச சொனனாலதான உஙகளுககுத தெரியும. வெணணெய போன்று இனியள; பால போல தீஞசொல்லினள, வெணணெய உருககிய பசு நெயபோல தளதளதத மேனியள. கருமபு வில பார்ததிருககிறாயா? அதைப பார்ககவே வேண்டியதிலலை; அவள இரு புருவஙகளைப பார்ததாலபோதும. கயல விழி என்று கேளவிப ப்டடிருககிறாயா? சிலா அவளைக 'கயலவிழி' என்றே கூப்பிடுகிறாரகள. க்டடமைந்த மேனி, தொட்டால துவண்டு விடும இடை, அழுகுககாகவே அவளை ஆராதிககலாம; கோயில சிலைபோல அவள வடிவம இருககும. இதெலலாம நான சொலலககூடாது. என்றாலும சொலலாமல இருககவும முடியவிலலை. இநதப பேரழகியை நீ மணநதால அவள பெருமகிழவு கொளவாள; என மனைவி கோதாவரி அவள அப்படியே உடமபு பூரிதது விடுவாள. பெணணைப பெற்ற பயன அவள அடைநதவள ஆவாள."

"சாதி இடை நிறகும என்று நினைககிறாயா? அவள உன பெண சாதியாகிவிடடால அப்புறம சாதியைப ப்றறியே பேச இருககாது. நாமதான சாதிகளைப ப்றறிப பேசுகிறோம; கடவுளகள எஙகே சாதியைப பாராட்டுகிறாரகள. வளளியின கணவன பேரைச சொனனால உளளம குளிரவது இயறகை முருகன குறமகளை மணநது கொண்டானே அநத உறவைக கணடிததுப பாரவதி ஒரு வாரததையும சொனனதிலலையே! உனககுத தெரியும தேவேநதிரன மகள தெயவயானையை அவன ஏறகனவே மணநதிருககிறான; அவளை விட வளளியின மீது தான முருகனுககுக கொளளை ஆசை, நப்பினனை கேளவிப்படடிருககிறாய; அவள எஙகள சாதிப பெணதான; கணணன அவளை மணநது சுகப்படவிலலையா? சாதிகள இலலை என்று சொலவதறகு ஒரு பாரதி தேவை இலலை; முககியமாகப பெண பிடிதது விடடால அப்புறம எதைப ப்றறியும யோசிகக வேண்டாம; நீ ஒரு முறை அவளை வநது பார்ததால அதறகு அப்புறம நீ மறுகக மாட்டாய" என்று தொடாநது பேசினான. தொடாநது பேசுவது கேட்பதறகு இனிமையாக இருநதது. தான அரசமகனாக இருநது அவசரப்பட்டு முதல தேரவு கோனாரின மகளையா மணப்பது என்று எண்ணினான. மறறொன்று சேலை கட்டி விடடாலே அவளுககுத தாலி க்டடிவிடலாம என்ற வெறி அவனிடம இலலை; காதலிததவளையே மணம செயது கொளள வேண்டும என்று தமிழக காதலை அவன அறிநதவன. அதனால அவளை ஏறக அவன இசையவிலலை. அதை எப்படி நாகரிகமாகச சொலவது?

"ஐயா! என நணபன பதுமுகன; அவன உன மகளைப பார்ததது இருககிறான; அவளை மணப்பதறகு அவன ஆசைப்படுகிறான. பையன அழகாக இருப்பான; சொனன பேசசுக கேட்டு நடப்பான; வீட்டோடு மாப்பிளளையாக இருககததககவன; அநத மாதிரி இடம வேண்டுமென்று அவன எனனிடம பலமுறை சொலலி இருககிறான; பணககார வீட்டு மாப்பிளளையாக வேண்டும என்பதில அவனுககு நீண்ட நாள ஆசை; அவள சொனனால கேடபான; என தநதை கநதுககடன கொஞசம பிறபோககுவாதி; செட்டிக குடும்பத்திலேயே செட்டாக நகைபோட்டு வரும திட்டமிட்ட சொததது உடைய பெணணைததான க்டடி வைகக விருமபுவாா; அம்மா சமமதிகக வேண்டும. அவாகள பார்ததது வைககும பெணணையே நான மணம செயது கொளள வேண்டும என்ற ஆசை உடையவாகள; சொததுக கணககுகள போட்டால இநதச செட்டிமாாகளோடு

இடையனமார்கள் நீங்கள் போட்டி போட முடியாது; உழவர்கள் நெல் விளைவிக்கலாம்; நீங்கள் பால்பண்ணை வைக்கலாம்; எனினும் இடைத் தரகர்களாக இருக்கும் வணிக மக்கள் தரம் பணக்காரர் ஆகி வருகிறார்கள். அவர்களோடு நீங்கள் போட்டி போடமுடியாது.

அதைப்பற்றி எல்லாம் பேசிக் கொண்டிருக்க எனக்கு விருப்பம் இல்லை. நீங்கள் பேசுவதைக் கேட்டு அந்தப் பழக்கம் எனக்கும் வந்துவிட்டது. பதுமுகனுக்குத் தருவதாக இருந்தால் எங்களுக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி" என்றான்.

"பெண்ணை ஒரு சொல் கேட்க வேண்டாமா?"

"பசுக்களைக் கொண்டு வரும் வீரன் யாராக இருந்தாலும் ஒன்று தானே! அவள் வேறு எப்படி எதிர் பார்க்கமுடியும்? அவள் அப்பா சொற்படி கேட்டு நடக்கும் அடக்கமான பெண் தானே ! இதற்குமேல் உங்கள் விருப்பம்" என்றான்.

அவர் அவசரப்படவில்லை; மனைவி கோதாவரியைக் கருத்துக் கேட்டார்.

"அவளைக் கேளுங்கள்" என்று கை காட்டிவிட்டாள்.

"அம்மா! நீ என்ன சொல்கிறாய்?" தந்தையின் வினா இது.

"நான் அவரைப் பார்த்திருக்கிறேன்" என்றாள் மணப்பெண்.

"சிறுசுகள் நாம் எவ்வளவு அடக்கிவைத்தாலும் பெரிசுகளின் கட்டுதிட்டங்களுக்கு எங்கே கட்டுப்படுகிறார்கள்."

"பிடித்திருக்கிறதா?"

"நாங்கள் ஏற்கனவே பலமுறை சந்தித்து இருக்கிறோம். காதலித்தும் இருக்கிறோம் என்று சேர்த்துச் சொல்லச் சொல்கிறீரா அப்பா".

"வேண்டாம்".

மணம் நிச்சயிக்கப்பட்டது. பதுமுகன் மறுப்புச் சொல்லவில்லை; நண்பன் விரும்பியபடி நல்ல மாப்பிள்ளையாக நடந்துகொண்டான்.

மணச்சடங்கு முடிந்தது; இருவரும் சந்தித்துக் கொண்டனர்.

"ஏற்கனவே என்னை நீ பார்த்திருக்கிறாயா?" என்று கேட்டான்.

"இல்லை; பொய் சொன்னேன். எனக்கு உங்களைப் பிடித்திருந்தது; அதனால் அப்படிச் சொன்னேன்" என்றாள். அவள் சுறுசுறுப்பை அறிய முடிந்தது அவனால்.

"நான் பார்த்திருக்கிறேன்; அதனால்தான் ஒப்புக் கொண்டேன்" என்றான் அவன். "நாங்களும் அப்படித் தான். பசுவைப் பார்த்துத்தான் விலை பேசுவோம்; மடியையும் தொட்டுப் பார்ப்போம்" என்று நகைத்தாள்.

ஏழு பொற்பாவைகளையும் இந்த நற்பாவைக்குச் சீதனமாகத் தந்தான். ஈராயிரம் பசுக்களை அவனுக்கு உரிமையாக்கினான். அவன் கோன் ஆகமுடியாவிட்டாலும் கோனார் ஆகும் சிறப்பினைப் பெற்றான்.

"என்னை உங்களுக்குப் பிடித்து இருக்கிறதா" என்று கேட்டாள். "இதோ என் கையில் உன்னைப் பிடித்து இருக்கிறேன்" என்று கூறினான். சிரிப்பு அலைகள்

எழுந்தன.

3. காந்தருவ தத்தை இலம்பகம்

க்ந்துக்கடன் இராசமாபுர்த்தில் செல்வச் சிறப்புமிக்க பெரு வணிகனாக இருந்தான். அவனுக்கு நிகராக ம்றறோ் வணிக்ன் சீத்தத்ன் என்பவன் திரை கட்ல் ஒடித் திரவிய்ம் தேடுவதில் நாட்ட்ம் கொண்டான். கட்ல் கட்ந்து சென்று பல புதிய தீவுகளுக்கு இராசமாபுர்த்து விளை பொருள்களை மர்க்கல்த்தில் ஏ்றறிக்கொண்டு செல்வது வழக்க்ம். அவனோடு படகோ்ட்டிகளு்ம், தொழில் செய்ய க்மமியரு்ம், நெருங்கிய உறவினரு்ம சேர்ந்து செல்வா்.

பதுமை நிகா் அவ்ன் மனைவி பதுமை பேரழகுடையவள். ஆனால் மக்பேறு இல்லாத குறை அவா்களை வாட்டியது. அந்தத் துன்பத்தையும் மறக்க அவ்ன் அவ்வப்போது வெளி ஊா்க்ள் செல்வதில் மனநிறைவு கண்டான். ஆட்களையும் உறவினா்களையும் உட்ன் வர வழக்க்ம் போ்ல அழைத்தான். அவா்க்ள் உள்ளது போதும் எத்றகாக்க கடலுக்குச் சென்று உட்மபு கெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று எதிா் பேசினா்.

“ஊக்க்ம் இருந்தால்தான் ஆக்க்ம் வரும்” என்று்ம், “ஆறிலும் சாவு நூறிலும் சாவு” என்று்ம், “போகிற உயிா் கடலில்தான் போகும் என்று இல்லை; இங்கேயே திடீா் என்று சாகின்றவா் பலா் உள்ளனா்” என்று்ம பேசி அவா்களை ஊக்குவித்தான். அவா்களுள் ஒரு சிலா் த்ம பெண்டு பிள்ளைகளை விட்டுவிட்டுப் புதிய ஊா்களைக் காண்பத்றகு அவனுட்ன் சென்றனா்.

ச்ங்குக்ள் திரியு்ம் கடலில் சென்று புதிய ஒரு தீவினை அடை்ந்தனா். அத்தீவின் தலைவ்ன் இவனை வரவேற்று இவனுக்கு்ம், இவ்ன் ஆட்களுக்கு்ம் விருந்து வைத்து உபசரித்தான்; ஆடலு்ம் பாடலு்ம் அவா்களை மயக்கின. அழகிக்ள் சிலரை அவனுக்கு அனுப்பி வைத்தனா். புதுப்புது ம்ங்கையா் மதுவகைபோல அவனுக்குக் கிளா்ச்சி உண்டு பண்ணினா். ஊரில் இருந்தால் வன்புமிக்க இவ் வனிதையா் வா்ய்ப்பது அருமை என்பதால் அங்குத் த்ங்கி இன்புற்று நாட்க்ள் சில கழித்தான். க்ட்டிய மனைவி போல அவா்க்ள் கொ்ட்டி வைத்த பூவாக இல்லை; மொ்ட்டு மலரு்ம் அரு்மபாக அவனுக்கு மண்ம் ஊட்டினா்; பிரிய மன்ம் இல்லாமல் அத்தீவினை விட்டு வெளியேறினான். கொண்டு வ்ந்த பண்ட்ங்களை அங்கே இற்க்கிப் போ்ட்டு விட்டுக் கிடைத்த்றகரிய மணிகளையு்ம், பொன்னையு்ம், விலையுயா் முத்துகளையு்ம், யானைத் த்ந்த்ங்களையு்ம், அகில் ச்ந்தன்ம் முதலிய விலைமிக்க பொருள்களையு்ம் மர்க்கல்த்தில் நிர்ப்பிக் கொண்டு புற்ப்பட்டான், தீவின் தலைவ்ன் அவனுக்கு வழி அனுப்பிவைத்தான்.

விரைவில் இவ்விலைமிக்க பொருள்களைக் கொண்டு சென்று த்ம ஊரில் குவித்து ம்றறைய வணிகா்க்ள் எல்லா்ம் பொறாமைப்படு்மபடி வாழ்க்கை நட்த்தலா்ம் என்று கனவு கண்டான். இவ்ன் வருகைக்காகக் கா்த்திருக்கு்ம் பதுமையை அடை்ந்து இ்ந்தப் புதுமைகளைக் கா்ட்டினா்ல் அவ்ள் அடையு்ம் மகிழ்ச்சியை எண்ணிப் பா்ர்த்தான். பழ்ங்க்ள் போதை தரு்ம், மனைவி அத்தகைய

இன்பத்தைத் தரக் காத்துக் கிடந்தாள். அவள் அணைப்பில் பிரிவுக்குப்பின் பெறும் இணையற்ற சுகத்துக்கு ஏங்கிக் கிடந்தான்.

எதிர்பார்க்கவில்லை; வானத்து நட்சத்திரங்கள் மின்னிக் கொண்டிருந்தன; நிலா ஒளி வீசியது; நீலக்கடல் வழக்கம் போல் அலைகளை எழுப்பி ஒலம் இட்டுக் கொண்டிருந்தது; காற்றில் மேகம் புகுந்தது; அலைகள் மேல் எழுந்தன; காற்றும் மழையும் கலந்து கொண்டன. இவன் ஏறிச் சென்ற மரக்கலம் கவிழ்ந்துவிட்டது. அவன் கட்டிய கனவுகள் எல்லாம் கொட்டிவைத்த உப்புக்களங்கள் ஆயின. உயிருக்கே மோசம் ஏற்பட்டுவிட்டது என்பதை உணர்ந்தான். உடன் வந்தவர்கள் என்ன ஆனார்கள் என்பதை அறிய முடியவில்லை. அவர்கள் அத்தனை பேரும் நடுக்கடலில் ஆழ்ந்து நாசம் ஆகிவிட்டார்களா தப்பித்துக் கொண்டார்களா தெரியவில்லை.

சும்மா இருந்தவர்களை எழுப்பிக் கொண்டு வந்து அவர்கள் உயிர் இழக்கத் தான் காரணமாக இருந்ததை எண்ணிக் கவலையும் அச்சமும் கொண்டு மனம் தளர்ந்தான். உடன் வந்தவர் மறைந்து விட்டனர், ஓட்டைப் படகின் கட்டுமரத்துண்டு ஒன்று மட்டும் இவனுக்காகத் தெப்பமாகியது.

கண்ணுக்கு எட்டிய தூரம் கடல் நீர் தான் நீண்டு தெரிந்தது. இவன் ஏறிய கட்டுமரத்தின் ஒரு துண்டு அவனுக்குக் கரை ஏறமுடியும் என்ற நம்பிக்கையை ஊட்டியது. அதனைப் பிடித்துக் கொண்டு திக்கு முக்காடித் திக்குத் தெரியாத ஒரு மணல் மேட்டில் ஒரு பகுதியை அடைந்தான். நீர், மணல் இவை இரண்டைத் தவிர வேறு எதுவும் அவன் கண்களில் காணவில்லை.

கொண்டு வந்த பொருளை எல்லாம் மீண்டும் அலைகள் நிரம்பிய கடலில் வீழ்த்திவிட்ட அழிவு நினைத்து மனம் அழுங்கினான். உள்ளதைக் கொண்டு உவகையோடு வாழலாம் என்று சொல்லிய தன் உத்தமி வீட்டுத் துணைவி பதுமையை நினைத்து வருந்தினான். இல்பாடு நாணுத்தரும் என்று பேசிய நிலை குறித்துச் சிந்தித்தான். அவள் கழுத்தில் பூண்டிருக்கின்ற தாலி அதையாவது காப்பாற்ற இயலுமா என்று ஏங்கினான். இங்கே உணவும் ஆதரவும் இன்றி உயிரை உதிர்க்க வேண்டி விடுமோ என்று அஞ்சினான்.

சற்றுத் தொலைவில் ஒரு பொழிலைக் கண்டான். ஞாழலும், புன்னையும் பூத்துக் கிடந்தன. நண்டுகள் பக்கத்தில் இருந்த அன்னத்தைக் கண்டு மருண்டு ஒதுங்க வில்லை; அந்த அன்னங்கள் அவற்றைக் கண்டும் காணாமல் தவயோகிகளைப் போல அவற்றைத் தின்னாமல் விட்டு வைத்தன; பூத்த மலர்களை உடைய பொழிலையும், அதை அடுத்து இருந்த அகிம்சா மூர்த்திகளாக விளங்கிய அன்னப் பறவைகளையும் கண்டதும் அவனுக்கு உயிர் தப்ப முடியும் என்ற நம்பிக்கை பிறந்தது.

யாராவது அங்கு வந்து தன்னைச் சந்திப்பார்களா என்று எதிர்பார்த்தான். உடனே வனதேவதை ஒருத்தி வந்து அவனுக்கு அன்னமிட்டு ஆதரிப்பாளா என்ற ஆவல் எழுந்தது; காட்டு மனிதர்கள் வேட்டையாடுவோர் வந்தால் மூட்டையை அவிழ்த்துக் காட்டு என்று சொன்னால் என்ன செய்வது; பொருள் இல்லை என்பதால் அவர்கள் அருள் காட்ட முடியும் என்ற நம்பிக்கை பிறந்தது. விண்ணில் இருந்து யாராவது தேவதூதன் வந்து தன்னை அழைத்துச் சென்று விருந்து வைத்தால் எப்படி இருக்கும் என்ற சின்ன ஆசையும் தோன்றாமல் இல்லை. அவன்

எதிர்பார்த்தபடியே வித்தியாதர நாட்டு வாலிபன் ஒருவன் வித்தியாசமான உடையில் தன் முன் வந்து தோன்றினான்.

“ஐயா! எம்மினும் நீர் வித்தியாசமாக இருக்கிறீரே இந்தத் தீவின் தலைவரோ நீர்?” என்று கேட்டான்.

“வித்தியாதரன் யான்; விஞ்சையர் நாட்டில் இருந்து வந்திருக்கிறேன்” என்றான்.

“நீயும் என்னைப்போல் கலம் கவிழ்த்துவிட்டுக் கலங்கி நிற்கிறாயா?” என்று கேட்டான்.

“கலங் கவிழ்ந்து நிலம் தேடி வந்திருக்கின்ற உன் அவலம் துடைக்க வந்தேன்” என்றான்.

“என் மனைவி விரதங்கள் கொண்டவள்; வெள்ளிக் கிழமை தோறும் தவறாமல் கோயிலுக்குச் சென்று வருவாள். அவள் செய்த நல்வினைதான் என்னைக் காத்தது” என்றான்.

“மனைவியை மதிக்கின்ற அந்த மதி நலம் தான் உன்னைக் காத்தது. ஏதோ சில அதீத நன்மைகளை அடையவும் நீ இங்கே வந்து சேர்ந்திருக்கலாம் அல்லவா” என்றான் வந்தவன்.

“கையில் காசு இல்லாமல் யான் இனி என்ன செய்ய முடியும்; வக்கு இல்லாத என்னை யார் அக்கறையோடு கவனிப்பார்கள். ஆள் வழக்கற்ற இந்த அருஞ்சுரத்தில் நீள் வடிவம் உடைய உன்னைக் கண்டதே யான் செய்த தவம்” என்றான்.

“கவலைப்படாதே, இழந்த பொருள் ஓங்கவும், உழந்த துன்பம் நீங்கவும் யான் உதவுவேன்; என்னோடு வான் வழியே வா; என் தலைவன் முன் உன்னைக் கொண்டு சென்று சேர்ப்பேன்; அவன் உனக்கு எல்லா நன்மையும் செய்வான்; உன் மரக்கலமும் அதில் உள்ள மானுடமும் உன்னை வந்து அடையும்” என்றான்.

மந்திரத்தால் மாங்காய் விழாது என்று சொல்லுபவர்கள் மடையர்கள்; மாங்காய் விழும் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்குப் பிறந்தது. பக்கத்திலே ஒரு ஆட்டுக்கிடாய் நின்று இருந்தது. அதற்கு இறக்கைகளும் இருந்தன. அதைக் கண்டு இவனுக்கு வியப்பு உண்டாகியது.

“இதில்தான் நீர் இறங்கி வந்தீரா?” என்றான்.

“இது வான ஊர்தி; விஞ்ஞானம் வளர்ந்த இந்த உலகில் எதை வேண்டுமானாலும் பறக்க வைக்கமுடியும்; எங்கள் வித்தியாதர உலகில் இப்படிப் பல புதிய படைப்புகள் கண்டு பிடித்திருக்கிறோம்” என்றான்.

“எங்கள் இராசமாபுரத்தில் கூட மறைந்த மன்னன் சச்சந்தன் மயிற்பொறி ஒன்றைச் செய்து அதில் நாட்டு அரசியை ஏற்றி அனுப்பினான்; அதில் ஏறித்தான் விசயமாதேவியும் உயிர் தப்பினாள்” என்றான்.

“அது மயிற்பொறி, ஒருவர் தான் போக இயலும்; இது ஆட்டுக்கிடாய்; நாம் இருவரும் ஏறிச் செல்லலாம்” என்றான்.

சீத்ததன் ஆட்டுக்கிடாயின் பின் பக்கம் இருந்தான்; அவனுக்கு முன் பக்கம் அந்த விந்தையன் அமர்ந்தான். நம் நாட்டு இக்காலத்தில் ஸ்கூட்டரில் செல்வதைப் போல ஏறி அமர்ந்து சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் விண்வழியே வட திசை நோக்கிச் சென்றனர். மலைகளும் குன்றுகளும் மேலே இருந்து கீழே பார்க்கும்போது அவை மாடுகளும் ஆடுகளும் போல்க் காட்சி அளித்தன. மேகங்கள் இவன் ஏறிச் சென்ற விமானத்தின் கீழ்த் தவழ்ந்து சென்றன, அந்தப் பயணமே அவனுக்குப் புதுமையாக இருந்தது. அவ்விமானம் ஒரு மலையையும் அதில் இருந்த சோலையையும் அடைந்தது. அங்கே அவன் பசியைப் போக்கக் கனிகளும் நீர் வேட்கையை நீக்கத் தெளிந்த நீரும் கிடைத்தன. அவற்றை உண்டு உடம்பு குளிர்ந்தான். அங்கே குங்குமம், சுரபுன்னை, சந்தனம் முதலிய மரங்கள் காட்சிக்கு இனிமை தந்தன.

“இம்மலைகளில் கற்களே இல்லையா?” என்றான்.

“எல்லாம் வெள்ளிக் கட்டிகள்; அதனால் இதனை வெள்ளிமலை என்பார்கள்.”

“இந்த நகர்?”

“இதுதான் எம் தலைவன் ஆட்சி செய்யும் வித்தியாதர நகரம்; இது அமராவதியினும் அழகியது” என்று கூறி அவ்வணிகனைக் கலுழவேகன் இருக்குமிடம் அழைத்துச் சென்றான்.

“உன் பெயர் கேட்க மறந்து விட்டேன்.”

“தரன் என்று அழைப்பார்கள் என்னை” என்றான்.

வித்தியாதர அரசனின் அரண்மனைக்குச் சீத்ததன் அழைத்துச் செல்லப்பட்டான்.

கலுழவேகன் தன் பட்டத்து அரசி தரணியோடு வீற்றிருந்தான்.

முறுவல் பூத்த முகம்; அவன் வருகையை வரவேற்று “அமர்க” என்றான்.

“உம் வருகையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்றான்.

“வியப்பாக இருக்கிறதே” என்றான் சீத்ததன்.

“நமக்குள் சாதிபேதம் தேவையில்லை; உம் மூதாதையர் இங்கு வந்து தங்கி இருக்கிறார்கள்; நம் இரு குடும்பத்தினருக்கும் தொடர்பு தொன்று தொட்டுள்ளது. நாம் அரசன் வணிகன் என்ற பேதம் பாராட்டத் தேவை இல்லை. நாம் உறவினர் ஆகிவிட்டோம்” என்றான்.

தனக்கு மகளோ மகனோ இல்லையே எப்படி உறவு கொள்ள முடியும் என்று சிந்தித்தான்; கொடுக்கல் வாங்கல் இல்லாமல் உறவு எப்படிக் கிடைக்க முடியும் என்று வியந்தான்.

“நமக்குள் கொடுக்கல் வாங்கல்”

“இனித் தொடரப்போகிறது” என்றான்.

“எனக்கு மகன் மகள் யாரும் இல்லையே” என்றான்.

“எனக்கு மகள் ஒருத்தி இருக்கிறாள்”

“இரண்டாவது தாரமா”

“உனக்கு இல்லை;அவளை உன மகளாக நீ ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும்.”

“என மனைவிககும ஒரே ஏக்கம்; ஒரு மகள் இருநதால எவ்வளவு மகிழலாம என்று சொல்லுவாள்; நான கொண்டு சென்ற பொருளைக் கொண்டு புதுப்புது நகைகள் செய்து வைத்துக்கொண்டு எப்படியாவது ஒரு மகளைப பெற வேண்டும என்று என்னைத் தொல்லைப் படுத்துவாள்.”

“நீ என்ன செய்ய முடியும.”

“அதனால என்னிடம விருமபி வருவாள்; நிசசயம குழநதை பிறககும என்று நமபுவாள்; வயிற்றைத் தொட்டுப் பார்ப்பாள், சாப்பிட்ட மாதிரி இருககவே இருககாது; அவள் பசி தீரவே இல்லை.”

“வளர்நத மகள் உனக்குத் தருகிறேன்; நீ கொண்டு சென்று தக்கவனுக்குத் தநது அவனை மருமகனாக்க் கொள்க. எனக்கு ஆதரவாக இருக்கும்” என்றான.

“இவள் விலை போகவில்லையா?”

“தக்க விலை கிடைக்கவில்லை. அவளைக் கட்டிக் கொள்ள மன்னர்கள் எல்லாம போட்டி போட்டுக் கொண்டு வருகிறார்கள். அவள் ஒரே பிடிவாதமாக இருக்கிறாள். இராசமாபுரத்துக்குப போகவேண்டும. அங்கே தான தனக்கு மாப்பிள்ளை கிடைப்பான என்று சொல்கிறாள்.”

“காரணம”

“அவளுக்குச சாதகம கணித்தவர்கள் அப்படிச சொல்லி விட்டார்கள்; அதை அவளும நம்புகிறாள்; எங்களுக்கும அநத நம்பிக்கை ஆழ்ப பதிநது விட்டது.”

“அம்மா என்ன சொல்கிறார்கள்?”

“அரசியா? தூரத்தில எப்படி நம பெண்ணை அனுப்புவது? ஏதாவது ஆனால எப்படி நாம போய்ப பார்க்கமுடியும? மகளை விட்டு எப்படிப பிரிநது இருக்க முடியும” என்று கூறுகிறாள்.

“அதுசரி, எப்பொழுது ஆனாலும அவள் இன்னொரு வீட்டுக்குப போக வேண்டியவள் தானே! இராசமாபுரத்தில அவளுக்கு நல்ல மாப்பிள்ளை கிடைக்க வேண்டுமே” என்றான சீதததன.

“இநத ஊரில பிள்ளைகள் பார்க்க லட்சணமா இருப்பார்கள்; ஆனால படிப்பு சூனியம; அவனவன தனக்குப பிரியமானவளோடு காதல கொண்டு காநதருவ மணம செய்து கொள்வான; கேட்டால ‘காதல மணம’ என்பார்கள். பெரியவர்கள் சம்மதம தரும வரையிலும காத்துக்கொண்டிருக்க முடியாது என்பார்கள். அவசரப படுவார்கள். அப்புறம விவாகரத்து செய்துவிடுவார்கள். அது இநத நாட்டுப பழக்கம. இதை ‘காநதருவ மணம’ என்று சொல்லி மற்றவர்களும இப்பொழுது பின்பற்றத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.” “இநத ஊரில இளைஞர்கள் அழகானவர்கள். இத்தகைய அழகு எங்கள் ஊரில எங்கே கிடைப்பார்கள்?”

“அழகைப பற்றி அவள் கவலைப்படவில்லை; படித்த மாப்பிள்ளைதான வேண்டும என்கிறாள். இப்பொழுது பெண்களுக்கு அது பழக்கமாகிவிட்டது.

தன்னைவிட அவன் கற்றவனாக இருக்கவேண்டும் என்று எதிர் பார்க்கிறார்கள்.”

“எவ்வளவு படித்தவனாக இருக்கவேண்டும்?”

“இசையிலே வல்லவனாக இருக்கவேண்டும். என் மகள் வீணை வித்தகி ஆவாள். அவள் பாடும் குயில்; தன்னிலும் இசையில் வல்லவனாக இருக்க வேண்டும் தன் கழுத்தில் மாலையிடுபவன் என்கிறாள்.”

“நான் என்ன செய்யவேண்டும்?”

“இதோ என் மகளை அழைக்கிறேன். அவளோடு நீங்களே பேசிக் கொள்ளலாம்.”

கந்தருவத்தத்தை கலுழவேகனின் மகள்; அவள் தந்தை அழைக்க அங்கு வந்து நின்றாள். சீவகன் விழித்த கண்ணை மூட மறந்து விட்டான்; பிறகு நினைவு வந்தது தான் தேவன் அல்ல என்று; இமை மூடினான்; திறந்தான்; ஒழுங்காக நடந்து கொண்டான்.

அவள் தந்தையையும் தாயையும் பார்த்தான்; தாயை அவள் அப்படியே உரித்து வைத்திருந்தாள்.

“உங்களைப் போலவே இருக்கிறாள்” என்று பாராட்டினான்.

தாரணிக்கு உள்ளம் குளிர்ந்தது. அந்தப் பாராட்டுத் தனக்குத்தான் என்பதில் அவள் சற்றுக் கருவமும் கொண்டாள்.

அழகுத் தெய்வம் தன் கண்முன் நிற்பது போல இருந்தது; எங்காவது ஏதாவது குறை இருக்கிறதா என்று பார்த்தான்; சிற்பி செதுக்கிய சிலை போல மூக்கும் விழியுமாக இருந்தாள்; இடை மட்டும் மிகவும் மெலிந்திருந்தது; அப்படித்தான் இருக்கவேண்டும் என்று தமிழ்க் கவிஞர்கள் சொல்லி இருப்பது நினைவுக்கு வந்தது; மூடி வைத்திருக்கும் அழகை எல்லாம் அவனால் ஊடுருவிப் பார்க்க இயலாது; கவர்ச்சி உடையவள் என்பதை அறிந்தான். வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றால் பதுமை அனுமதிப்பாளா என்ற மெல்லிய அச்சம் அவனைக் கிண்டியது. மகள்தானே! அவள் மறுக்க மாட்டாள் என்று மனம் உறுதி செய்து கொண்டான்.

“என்னம்மா படித்து இருக்கிறாய்?”

“இசை பயின்று இருக்கிறேன்.”

“அதில் இசைபெற வேண்டும் என்று விரும்புகிறாயா?”

“திசை எங்கும் என் புகழ் பரவ வேண்டும்; அந்த ஆசை உள்ளது” என்றாள்.

“இசை கற்றதால் இசைக் கலைஞனையே மணக்க விரும்புகிறாயே அது சலிப்புத் தட்டாதா?”

“மன ஒற்றுமை ஏற்பட அதுதான் வழி; ஒருவரை ஒருவர் மதிக்க முடியும்; இன்ஜினியர் டாக்டரைக் கட்டிக் கொண்டால் முரண்பாடுகள் தான் நிகழும்; இது கலை உலகம்; மற்றவர்கள் எம் நுண்ணிய உணர்வுகளை மதிக்க மாட்டார்கள்; வீணை கொண்டு பாடத் தொடங்கினால் “அடுப்பில் புகை எழுகிறது; நீ எழுந்து கவனி” என்றால் நான் என்ன செய்ய முடியும்? அலுத்து வரும் கணவனுக்கு யாழ் எடுத்து இசை கூட்டினால், “நீ வேறு வந்து அறுக்க வேண்டுமா? அதைத்

தூக்கிக் குப்பையிலே போடு" என்று சொன்னால் நான் என்ன செய்ய முடியும்".

"இந்த வெள்ளிமலை எனக்கு அலுத்துவிட்டது அழகு மட்டும் இருந்தால் போதுமா? ஆரவாரமும் இருக்க வேண்டும்; செல்வம் மட்டும் இருந்தால் போதாது. அதைக் கொண்டு தொழில்கள் வளர்ப்பதைக் காண வேண்டும். கறியும் சோறும் படைத்து உண்பதால் மட்டும் பயன் இல்லை; அதைச் சமைக்கும் தொழிலிலும் பங்கு கொள்ள வேண்டும்; இங்கே வருபவர் வீட்டு மாப்பிள்ளையாக ஒட்டிக் கொள்ளவே வருவார்கள் அல்லது அலங்கார பொம்மையாக என்னை வைத்து அழகு பார்ப்பார்கள். வீரம் மிக்க செயல்கள் ஆற்றித்தரும் இளைஞனுக்கு யான் தாரமாக வேண்டும்; அவனுக்குப் புகழ் சேர்க்க நான் உறுதுணையாக நிற்க வேண்டும். கண்ணுக்கு நிறைந்தவனாக இருந்தால் மட்டும் போதாது; மண்ணுக்கு உதவும் மாவீரனாகத் திகழ வேண்டும்; அந்த ஆசைகளுக்கு இந்தக் காந்தருவ உலகில் வாய்ப்பு அமைவதில்லை. அதனால் தான் யானும் என் தந்தை விருப்பப்படி உம்மோடு வர விழைகின்றேன்" என்றாள்.

"கொண்டு வந்த பொருளையும், என்னை அண்டி வந்த இளைஞரையும் இழந்து நிற்கிறேன். இந்த எளிய நிலையில் திரும்பிச் செல்வது என்றால் விரும்பத்தக்கது அன்று" என்றான்.

"அவை நீ விட்டு வைத்த இடத்திலேயே கட்டி வைத்திருக்கிறோம். இவை எல்லாம் எங்கள் கட்டுவித்தை; நீ கலத்தில் வருகிறாய் என்று எங்களுக்குத் தெரியும்; உன்னை மடக்கிப் பிடிக்கவே இந்த இடக்கினை விளைவித்தோம்" என்றான்.

"நாங்கள் மந்திர சக்தியால் இவற்றைச் செய்து முடிக்கிறோம்; விஞ்ஞான உலகம் இதை எதிர்காலத்தில் செய்துகாட்டும்; தூர இருந்தே கப்பல்களைக் கவிழ்க்கும் நுண் கருவிகளை இந்த உலகம் காணத்தான் போகிறது. இன்று நாங்கள் விரைவில் பறக்கும் விமானங்களைப் படைத்து இருக்கிறோம். எதிர்காலத்தில் விஞ்ஞானம் இவற்றை எல்லாம் கண்டு பிடிக்கும்; எங்கள் கற்பனையில் காண்பவை எல்லாம் அறிவு உலகம் ஆக்கித் தரும்" என்றான் கலுழவேகன்.

அங்கு ஒரு சில நாட்கள் வித்தியாதர அரசனின் விருந்தினனாகத் தங்கி இருந்தான். காந்தருவத்ததை அவனோடு புறப்பட ஏற்பாடுகள் செய்து கொண்டாள். பெற்றவளால் இப்பிரிவைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அவள் கண்களில் நீர் முத்துப்போல் தொத்திக் கொண்டு விழலாமா வேண்டாமா என்று காத்துக்கிடந்தது. கண்ணுவ முனிவரின் ஆசிரமத்திலிருந்து பிரிந்து செல்லும் சகுந்தலையின் தாய் ஆனாள். அவள் கற்றவள் ஆதலின் கலங்கவில்லை. தாயைத் தழுவிக் கொண்டு விடை பெற்றாள். கலுழவேகன் அவள் தாய்க்கு ஆறுதல் கூறினான்.

"சங்கு ஈனும் முத்து அது கடலிலேயே தங்குவது இல்லை. கரை ஏறி அதைக் கண்டெடுக்கிறவர்க்கே பயன்படுகிறது. அதை அவர்கள் ஆரமாக்க் கோத்து மகிழ்கின்றார்கள்; முத்து இருக்க வேண்டிய இடம் கத்தும் கடல் அலையில் இல்லை. அது மங்கையர் மார்பில் தங்கி அவர்கள் அங்க அழகுகளுக்குத் துணை செய்யும் போதே பெருமை பெறுகிறது."

"யாழிலே யிறக்கும் இசை யாழுக்குப் பயன்படுவது இல்லை; அது நுகர்பவருக்கே பயன்படுகிறது. மலையுளே சந்தனம் பிறக்கிறது. அது அரைத்துப் பூசிக் கொள்பவர்க்கே மணம் ஊட்டுகிறது. எண்ணிப் பார்த்தால் உன் மகளும் உனக்கு அத்தகையவளே."

"நீயும் ஒரு காலத்தில் கன்னிப் பெண்ணாக இருந்தாய்; அன்னையின் மடியில் அழகாகத் தவழ்ந்து வளர்ந்தாய், அண்ணார்ந்து ஏந்திய வளர்இளமுலை தளரும் என்பதற்காகத் தாய் வீட்டிலேயே இருக்க முடிந்ததா! இங்கே வந்த பிறகுதானே நீ தாய்மை அடைந்தாய். பெண்ணுக்கு முற்பிறப்புத் தாய்வீடு; மறுபிறப்புக் கணவன் வீடு; அவள் அங்கே சுதந்திரப் பறவையாக இந்த உலகத்தைக் காணவேண்டும்; காதல் ஒருவனைக் கைப்பிடித்தே காரியம் யாவையும் சாதிக்க வேண்டும்; அவளை மகிழ்வோடு அனுப்பு, அயல் நாட்டுப் படிப்புக்கு நம்நாட்டு இளைஞர்கள் சென்று வருகிறார்கள். மண வாழ்க்கை என்பது கூட ஒரு புதிய பள்ளிதான். 'குடும்பம் ஒரு பல்கலைக் கழகம்' என்ற நம் நாட்டுப் பாவேந்தன் சொல்லிக் கேள்விப்படவில்லையா? அவள் அங்குத் துணைவேந்தனாக இருந்து ஆட்சி நடத்துவாள்; வழி அனுப்பிவை" என்றான்.

தரன் என்பவன் பூவால் அலங்கரிக்கப்பட்ட விமானம் கொண்டு வந்து நிறுத்தினான்; பலர் அவளுக்குத் துணையாக ஏறினர்.

வீணாபதி என்ற பேடி ஒருத்தி அவள் நெருங்கிய தோழியாக இருந்தவள். யாழிசையில் கூறுபாடுகளை எல்லாம் நன்கு அறிந்தவள். அவளையும் உடன் செல்க என்று அனுப்பி வைத்தான். தத்தை இசை பழகப் பயன் படுத்திய யாழ்க்கருவிகள் பலவற்றையும் உடன் அவள் எடுத்துச் சென்றாள்.

பெற்று வளர்க்க வேண்டிய சிரமம் இன்றி மகள் பேறாக உற்றுத் தன்னை அடைந்த அந்தக் கற்ற ஒருத்தியை அழைத்துக் கொண்டு பழைய தீவைச் சென்று அடைந்தான். அங்கே அவன் ஏறிவந்த மரக்கலம் கரையில் பழைய தீவிலேயே விடப்பட்டு இருந்தது. அவர்கள் மகிழ்ச்சியோடு எந்தவிதக் குறையும் இன்றி இவன் வருகைக்காகக் காத்துக் கிடந்தனர்.

விமானத்தில் இருந்து இறங்கும் புதிய மனிதர்களைக் கண்டு அவர்கள் வியந்தனர். கையில் வீணையோடு இறங்கிய வித்தகியைக் கண்டு அவர்கள் மெத்தவும் திகைத்தனர். விண்ணில் இருந்து இறங்கியதால் பண்ணில் இசைபாடும் கலைமகளாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று கருதினர்; அவள் வயதில் குறைந்தவளாக இருந்ததால் பிரமனின் மனைவி அல்லள் என்பதைக் கண்டு கொண்டனர். நான்முகன் உடன் வராததால் இவள் மானுட மகள்தான் என்பதை அறிந்தனர்; கந்தருவ நாட்டுக் கந்தார்ப் பண்பாடும் இசைக்குயிலோ என்று வியந்தனர்; அவள் தத்தை மொழி பேசுவதால் இவள் கந்தருவ தத்தையாக இருக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்தனர். இவர்கள் ஏற்கனவே கேள்விப்பட்டிருந்தனர். வித்தியாதர நாட்டில் கந்தருவ தத்தை என்ற பேரழகி ஒருத்தி இருக்கிறாள் என்றும், அவள் வீணை வித்தகி என்றும் கேள்விப்பட்டிருந்தனர். அவர்கள் வாழ்க்கையில் அத்தகைய பேரழகியைக் காண முடியுமா என்று ஏங்கி இருந்தனர்.

வாணிபம் செய்ய வந்த இடத்தில் வான் நிலவு போன்ற வடிவ அழகியைக் கண்டு அவர்கள் வியப்பு உற்றனர். சீதத்தன் வாய் திறந்து பேசுவான் என்று

எதிர்பார்த்தனர். இவனும் அவர்கள் எப்படிப் பிழைத்தார்கள் என்று அறிய ஆவல் உடையவனாக இருந்தான்.

“கடலில் கலம் முழுகவில்லையா?” என்று கேட்டான்.

“காற்றடித்தது உண்மை, மழை பொழிந்தது உண்மை; ஆடியது உண்மை; பிறகு என்ன நடந்தது என்பது எங்களுக்கே தெரியவில்லை; அது கரை வந்து சேர்ந்தது; கலக்கமில்லாமல் இருக்கிறோம்; உம் நிலைக்குத்தான் வருந்தி இருந்தோம்” என்றனர்.

“அதை ஏன் கேட்கிறாய்? கானல் அடுத்த சோலை ஒன்றில் கட்டுமரம் என்னைக் கரை சேர்த்தது; அங்கே கலுழவேகனின் கையாள் தரன் என்பவன் என்னை அழைத்துச் சென்றான்; வித்தியாதரர் நகரைக் கண்டேன். இந்த வீணையரசியை நம்மோடு அனுப்பி வைக்கிறார்கள்” எனறான்.

அவர்கள் உள்ளுக்குள் மகிழ்ந்தார்கள், இராசமாபுரத்தில் ஒரு இசைவிழா நடக்கும் என்றும், அதில் அவள் பாட வருகிறாள் என்றும் நம்பிக்கையோடு இருந்தார்கள். நாடக நட்சத்திரங்களை நயந்து காண்பதுபோல் அவளிடம் அணுகிப் பழக விழைந்தனர்; அவள் அவர்களிடம் அதிகம் பேசாமல் நாண் உடை நங்கையாகச் சாண் நின்றே பழகினாள்.

மரக்கலம் ஏறி நிற்கக்களம் அனைவரும் அடைந்தனர்; அழகிய இள நங்கையோடு சீதத்தன் வந்து இறங்கியதும் புது நாடகம் வந்தது போல் மக்கள் அதைப் பற்றியே பேசத் தொடங்கினர். “சீதத்தன் அழகியைத் தட்டிக் கொண்டு வந்து விட்டான்; இந்த வயதில் இவனுக்கு ஏன் இந்தச் சிறுமை” என்று அவன் பெருமையைக் குறைத்துப் பேசினர். பதுமையின் காதினைக் கடித்தனர் சிலர்; அதனைக் கேட்டு அவள் துடிதுடித்துப் போனாள். அவர் அப்படிப்பட்டவர் அல்லர்” என்று சொல்லி அவர்களை அகற்றி வைத்தாள்; வந்தவுடன் வெடிகுண்டு வெடித்தது.

“பொட்டிட்டுத் தட்டுக்கட்டி உங்களை வரவேற்கட்டுமமா?” என்றாள்.

கையில் தட்டில் ஆலத்தியும் கற்பூரமும் ஏந்தி வந்து நின்றாள்.

“அம்மா தாயே! வலது கால் வைத்து வாடி அம்மா” என்று வரவேற்பு அளித்தாள்.

தத்தைக்கு இந்த வித்தை எல்லாம் விளங்கவில்லை; புதிதாக வந்தால் இராசமாபுரத்தில் இப்படி வரவேற்பார்கள் என்று நினைத்தாள்.

“வீட்டுக்கு வரும் மருமகளை வரவேற்பது போல் வரவேற்கிறாயே” என்று கேட்டான் சீதத்தன்.

“மணமக்களை வரவேற்கிறேன்; எனக்குத் துணை இல்லை என்று புதிதாக அழைத்து வந்திருக்கிறீர்கள். அதனால் வரவேற்கிறேன்; வயதில் குறைந்தவள்; வாலிப மங்கை, அவள் இனி எனக்குத் தங்கை” என்றாள்.

“தன் கையைக் கொண்டு தன் கண்ணைத் தானே குத்திக் கொண்டால் யாரும் தடுக்க முடியாது.”

“இவள் கந்தருவ நாட்டு மங்கை என் கை வெறுங்கை, நீ ஏறி இருப்பது

முருங்கை, இவ்ள நம்மகள்".

"மகளா? புது உறவாக இருக்கிறது".

"பெண்ணொருத்தி பிறக்க வேண்டுமென்று நீ எண்ணி வந்தாயே! இனிமேல் பிறந்து இனிமேல் வளர்ந்து இனிமேல் எப்படி என்ன செய்ய முடியும்? கடையில் இவ்ள கிடைத்தாள்" என்றாள்.

"என்ன விளையாடுகிறீ கடையில் வாங்கும் சரக்கா இவ்ள, இவ்ள மிடுக்காக இருக்கிறாள்; எனக்குக் கடுக்காய் கொடுக்கிறீ" என்று வெடுக்கென்ப பேசினாள்.

"கலுழவேகனின் மகள்; இவ்ள பெயா காந்தருவ தத்தை அவளுக்கு மணமகன் ஒருவனைத் தேடி அவனை மாப்பிள்ளையாக்க வேண்டும், அதற்காகத் தான் அனுப்பி வைத்திருக்கிறாாகள்."

"இவளுக்கு இடையே இல்லையே"

"நடை இருக்கிறது; அதனால் அவளுக்கு இடை இருக்கத்தான் வேண்டும்; படைப்பு அப்படி"

"எனக்கு மட்டும் ஏன் இந்தப் புடைப்பு: உரல் போன்ற இடுப்பு; இது உங்களுக்குப் பிடிப்பு" என்று கேட்டாள்.

"நீதான் என் இருப்பு; அதற்கு இல்லை மறுப்பு; அதை விடு. அவளை அழைத்து வந்திருக்கிறேன்" என்றான்.

"கண்டவா பேசிய பேச்சு என்னை உண்மையைக் காணாதபடி செய்துவிட்டது; அவளை ஏற்பதில் எனக்கு இகழ்ச்சி இல்லை; அதில் ஏற்படும் பெரும் புகழ்ச்சி, ஊரவா மருள, அரசனும் இதற்கு அருள, அழகிய மணி மண்டபம் அமைத்துத் தண்ணீா்ப் பந்தல் வைப்போம்."

"தண்ணீா்ப்பந்தல் எதற்கு?"

"தவறுதலாகச் சொல்லிவிட்டேன்; மணப்பந்தல் வைப்போம்; சுயம் வரத்துக்கு ஏற்பாடு செய்து விடலாம்".

"அப்படியானால் இவ்ள யாரை விரும்புகிறாளோ அவளை அவ்ள தேர்ந்து எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று தானே பொருள்."

"ஆமாம்; அப்படித்தான்."

"அவ்ள கொடுத்து வைத்தவ்ள; அந்த மாதிரி என் தந்தை ஏற்பாடு செய்திருந்தால் உங்களைத் தேர்ந்து எடுத்திருக்க மாட்டேன்" என்றாள்.

"ஆமாம் அரசாகள் வந்து வரிசையாக நின்று உன் மாலைக்குக் கழுத்தை நீட்டி இருப்பாாகள்."

"வேடிக்கையாகச் சொல்கிறேன்; அப்பொழுதும் உங்களைத்தான் தேர்ந்து எடுத்திருப்பேன்" என்றாள்.

இருவரும் சிரித்தனா.

“இவளை நம் வீட்டில் தங்க வைக்கலாம்.”

“வேண்டாம்; வயதுப் பெண்; வாய்க்கு வந்தபடி கதை கட்டுவார்கள். கன்னி மாடத்தில் விட்டு வையுங்கள் அவளும் சுதந்திரமாக இருக்கமுடியும்” என்றாள்.

“நீ சொல்வதும் உண்மைதான்; அவள் சுகமாகப் பாடிக் கொண்டிருப்பாள். நம் நித்திரை கெடும்; ஆட்கள் வேறு அதிகம்; இந்தக் கூட்டத்தை இங்கு வைத்துச் சமாளிக்கவும் முடியாது” என்றான்.

த்தை கன்னிமாடத்தில் தங்க வைக்கப்பட்டாள். சீதத்தன் படுக்கச் சென்று ஓய்வு கொண்டான்.

பிரிந்தவர் கூடினர்; என்றாலும் பேசிக் கொண்டே பொழுதைக் கழித்தனர்.

பொழுது விடிந்தது; மற்றைய கருமங்களைத் தம் ஆட்கள் கவனிக்கச் சென்றனர்; சீதத்தன் கட்டியங்காரனைப் பார்த்துவரச் சென்றான்; பெரியவர்களைப் பார்க்கும்போது வெறுங்கையோடு போக முடியாது; எதுவும் இல்லை என்றால் பச்சை எலுமிச்சம் பழமாவது கொண்டு போக வேண்டும் என்பதை அறிந்தவன்.

தீவில் இருந்து கொண்டு வந்த விலை மிக்க கற்களைக் கொண்ட அணிகலன்களை அடுக்கி வைத்துக் கொண்டு அவனுக்குக் காணிக்கையாக்கினான்.

“கடல் கடந்து வணிகம் செய்யச் சென்றேன்”.

“ஈட்டியது ?”

“மிகுதிதான்; அதைவிடக் காட்டத்தக்கது ஒன்று கொண்டு வந்திருக்கிறேன்.”

“எடுத்துக்காட்ட இயலுமா?”

“இல்லை; நம் நாட்டவர்க்கு காட்ட ஓர் அழகியைக் கொண்டு வந்து இருக்கிறேன்.” “கணிகையாயின் எனக்கு அவளைக் காணிக்கை ஆக்கிவிடு” என்றான்.

“கலுழவேகனின் காரிகை அவள்; அவள் ஒரே மகள்: வித்தியாதர அரசனின் மகள்; அவளுக்கு மணம் முடிக்க வேண்டும்; வீணை நாயகி அவள்; அவளை வெல்பவனே அவளுக்கு வாழ்க்கை நாயகனாக முடியும்; இசைப் போட்டி ஒன்றுக்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்; அதற்குத் தங்கள் அனுமதி வேண்டும்.”

“அனுமதி என்ன வெகுமதி கூடத் தருகிறேன். இசை விழா ஒன்று நம் ஊர்மிசை நடந்தால் அது நமக்குத் தானே புகழ், பல தேசத்து மன்னர்கள் அவர்கள் இங்கு வந்து இசைப் போட்டியில் பங்கு பெறுவர்; பாடினால் அவர் அவர்களுக்குப் பரிசு, தோற்றால் அவர்கள் வெறும் தரிசு; தக்கபடி ஏற்பாடுகள் செய்க, அதற்கு நான் தலைமை தாங்குகிறேன். மிக்க மகிழ்ச்சி; நானும் பங்கு பெறுவேன்; எனக்கு அவள் கிடைப்பாள்; என்ன செய்வது? நான் முந்திப் பிறந்து விட்டேன்; வயது ஒத்து வராது; மேலும் இசைபாடக் கற்றிலேன், வசைபாடிப் பழகிய யான் எப்படி இசைபாட முடியும்; மற்றும் அவள் எனக்கு இசையாள்; கலுழவேகன் மாபெரும் மன்னன்; படை வலிமிக்கவன்; அவனை நட்பில் கொண்டால்

அதைவிட்ப பெட்பு வேறு இருக்கமுடியாது; த்கக சமயத்தில அவன நமக்குப பயனபடுவான; இநத ஊரில பெண்ணைக் கொடுததது விட்டால அவன இங்கு அடிககடி வநது போவான; அதனால நமக்குப பெருமைதானே! அறிவிபபுத தாளில என தலைமை எனபதைத தவறாமல பொறிதது வை; இநத ஊரில முததமிழ மனறங்கள இருக்கினறன. அதில நறறமிழ பேச்பபடுகிறது. அதறகுக கூட்டமே வருவது இலலை. இசையவா பாடல பாடி மகிழவிககவும, ஆடல நஙகையா ஆடிக கா்ட்டவும அழகிய மாமணி மண்டபம இலலை, அநதக குறையும தீ்நதுவிடும. கா்நதருவததைத பாடுகிறாள எனறால கூட்டம இடம கொளளாது. அரசா்கள ஒரு புறம: வணிகா்கள ஒருபுறம, வீரா்கள ஒரு புறம; மஙகையா ஒருபுறம, பொதும்க்கள ஒருபுறம, பினனணிப பாடகா முனபுறம; இபபடித த்கக ஏறபாடுகள செய்துவிடு. என்க்கு நடு இடம ஒதுக்கிவிடு; க்டடாயம வநதுவிடுகிறேன"

"அவளுக்குக் கண்ட இட்ததில வெட்டுஅ்டடைகள வைதது விளமபரம செய்யுங்கள; நான கையெடுததுக கும்பிடுவது போல என்க்கும இநத அ்டடைப ப்டங்களை அமையுங்கள; வரவேறபதுபோல இருக்கும" எனறான.

"மறுபடியும வநது உங்களை அழைக்கிறோம" எனறான சீததன.

"பொறுபபுகள எனறால த்டடிககழிதது விடுவேன; இசை விருபபுகள எனறால தவறாமல வநதுவிடுவேன. நம இசை மண்டபததில முதுமைகளை வைதது ஆடவைக்காதீர்கள. பதுமைகளை வைக்கவேண்டிய இடம அது. இசை, பா்டடு, நடனம இதெலலாம என்க்குத தெரியாது. உருபபடியாக நலல உருபபடிகளை அழைதது விழா்க்களை அமைக்கவும பா்ததுக கொளளுங்கள" எனறு சொலலி அனுபபினான.

"த்ததை எபபடிப பாடினாலும அதைப ப்றறி என்க்குக கவலை இலலை. அவளைப பா்ததது ரசிக்கும வாய்பபுக கிடைக்கிறது. பெருங்குடி ம்க்கள எலலாம முன வரிசையில வநது அமர்டடும; தலைப்பாகை உளளவா்களுக்கு முதலிடம தரவும; தலை கா்யநதவா்களை எலலாம பினனால த்ளளி விடுங்கள".

"சிவநத இதழை உடைய சீமா்டடிகளுக்கு முனனிடம த்நதுவிடு; அவா்கள தோளில அழகுப பை தொங்கவிட்டுக கொண்டு வருவா்கள. அதை வைதது அடையாளம கண்டு கொள. செட்டி வீட்டுப பெண்கள செ்டடாக நக்கைகள போட்டுக கொண்டு வருவா்கள; அவா்களை மிகவும கௌரவமான இட்ததில அமரவையுங்கள, சரிகை வேட்டி தலைப்பாகைகள பணமபடைததமைக்கு அடையாளங்கள; அவா்களை என்க்குப பினனால அமரச செய்யுங்கள; அரச குமாரா்கள அவா்கள ஆா்பபா்டடக்காரா்கள; அவா்களுக்கு எனறு ஒரு தனியிடம விட்டு வையுங்கள; இசை வலலவா்கள நா்டடியக்காரா்கள அவா்கள எங்கு உட்கார வைததாலும கவலைப்பட மா்டடாா்கள; நிசசயம அநத மேடையில த்னக்கு ஒரு இடம கிடைக்கும எனறு நமபிக்கையோடு இருபபா்கள; அவா்களுக்குக கொஞசம புகையிலை வெறறிலை வாங்கி வையுங்கள; மெனறு கொண்டே குதபபுவா்கள; வெளியிலே அஙகாடி வைக்க இடம ஒதுக்கி வையுங்கள; வெளி ஊா்க்காரா்கள தஙகுவதறகு விடுதிகளைக க்டடி வையுங்கள; சோலை உலாவுதறகு வசதிகள செயது வையுங்கள; இராசமாபுரததுப பேரழகு கண்டு அவா்கள பேசிக கொண்டே செலல வேண்டும."

இவவாறு அடுக்கிக கொண்டே சென்றான. எபபடியும இநத விழா

நடத்துவதற்கு இடம் கொடுத்ததே பெரிது என்ச சீத்ததன் பெருமகிழ்வு கொண்டான். கொண்டு வந்த பொருளில் பெரும்பங்கை மண்டபம் கட்டுவதற்கும், வசதிகள் செய்து தருவதற்கும் வாரி இறைத்தான். யானைகளில் செய்தி அறிவிப்போரை ஏற்றிப் பறை அறிவித்துச் செய்தி செப்பினான். அரசன் கட்ட யங்காரன் பல நாட்டு அரசர்களுக்கும் ஆளை அனுப்பி ஓலை போக்கினான்.

பெண்டிரும் ஆண்மை விரும்பப் பேதுறும் பேரழகியை யாழிசையில் வென்று மணக்க விரும்புபவர் வருக! இவ்விழாவிற்கு வருகை தருக! என்று செய்தி செப்பினர். போட்டியில் பங்கு கொள்ள வந்தவர் சிலரே எனினும் பாடியதைக் கண்டு மகிழ வந்தவரே மிகுதியாயினர். தேனை மொய்க்கும் வண்டு என மாந்தர் வந்து மொய்த்தனர்.

மன்னர் விழித்தாமரை பூத்த மண்டபத்தில் மின்னின் இடையும் அன்ன நடையும் உடைய த்ததை வந்து சேர்ந்தாள்; அவளுக்கு நெருங்கிய தோழி வீணாபதி முத்றகண் அவைக்கு வந்து திரையை விலக்கி முன் வந்து நின்றாள்.

நாடகங்களில் கட்டியங்காரன் ஒருவன் வந்து நடக்க இருப்பவற்றை நகைச் சுவைபட்ப பேசுவான். அதுபோல இந்த நகையாளி அங்கு வந்து நின்றாள். அழகி என்றாலே வாய் திறக்கும் வாலிபர்கள் முதல் காட்சியே முழுக்காட்சியாகக் கண்டு மகிழ்ந்தனர். அவள் வேண்டுமென்றே அவை யோரை மயக்கும் வகையில் புன்முறுவல் காட்டி நின்றாள். அவள் சிரிப்பே காமவலையின் விரிப்பாக இருந்தது.

ஒருவன் சொல்கிறான் "இவள் தோளைப் பார்த்தீர்களா ! இவை மூங்கில்கள்" என்றான்.

மற்றொருவன் சொன்னான் "அவள் துணைப் புருவங்கள் வில்லே" என்றான்.

இன்னொருவன் பேசினான் "வாயே கடலில் விளையும் பவளம்" என்றான்; இன்னொருவன் கூறினான். "மேனி மாந்தளிர்" என்றான்.

மற்றொருவன் புதிய கண்டுபிடிப்பாகச் சொன்னான். "எல்லாம் இருக்கிறது. ஆனால் தனம் இல்லாத வறுமையைப் பாருங்கள். குத்தி முனைத்திருக்க வேண்டிய இடம். அங்குச் சுத்தமாக இருக்கிறது. இதைப்பத்தி என்ன சொல்லுகிறீர்கள்" என்றான்.

"தழை சும்பது பிழை என்று விட்டுவிட்டாளா என்ன" என்று ஒருவன் கிண்டல் செய்தான்.

கவிஞன் ஒருவன் முன்னால் இருந்தான் "இது அச்சுப் பிழை" என்றான்.

"விளங்கவில்லை" என்றான் அவன் நண்பன்.

"பிரமன் படைப்பில் நேர்ந்த அச்சுப் பிழை" என்றான்.

"அவசரப்பட்டுப் பிறந்து விட்டாள்" என்றான் மற்றொரு நண்பன்.

"காகிதப்பூ பார்க்கலாம்; முகர முடியாது" என்றான் அந்தக் கவிஞனின் நண்பன். அவர்கள் அவளைக் கண்டு சிரிக்க இவ்வாறு பேசினார்கள்; அவர்கள் வயிறு வெடிக்க அவள் மேடை மீது இருந்து பதில் சொன்னாள்.

"என்னைப் படைத்த போது எமன் வந்து கேட்டுக் கொண்டான். "முற்றிய

வடிவில வெளியே அனுபபாதே க்றறவ்ாக்ள கூடக கருததது அழிநது உயிா இழ்பபா; என்கது வேலையே இலலாமல போ்யவிடும்” என்று முறையிட்டான்”

“அதனால பிரமன கொ்மபு மழுஙகிய யானையாக என்னை அனுபபிவிட்டான். என்னால யாருககும எநத வமபும இலலை” என்றாள.

இதைக கேட்டு அவையே சிரிபபில ஆழ்நதது. “கா்நதருவததையோடு வநத தோழி வீணாபதி பேடிப பெண்” என்று பேசி அவ்ாக்ள சிரிதது மகிழ்நதனா.

அவளைத தொடா்நது தவள மேனியை உடைய ததகை மேடைககு வநதா்ள; இமை கொ்ட்டாது அவளையே பாா்தது அவ்ள அழகில ஆழ்நதனா; “அவ்ள பாடவே வேண்டா்ம; பாடினால மேடையை விட்டு உ்ளளே போ்ய விடுவா்ள” என்று அஞ்சினா. ஒவவொரு வினாடியும அவளைப பா்ாபபதில கழிததனா; பாவையே அன்ன அவளைக கண்டு அவரவா மனபபோககிறகு ஏறப அவளை நய்நதனா; மகளிா அவ்ள உடுததியிருநத சேலை, அணிநதிருநத கலன்க்ள, கூநதல முடிபபு, இதழ்ச சிவ்பபு இபபடித தனிததனியே கூறுபடுததிப பேசினா. காளையா அவ்ள தநத வள்ா்சசியில வநத கிள்ா்சசியைப பேசினா. குழநதைக்ள அவ்ாக்ள பழகிய பொ்மமையைப போல அநத அமமை இருபபதாகப பேசிச சிரிததனா; கலைஞ்ாக்ள அவ்ள வாயசைவை எதிா பாா்ததனா; ரசிகா்க்ள பாட்டொலி கேட்கச செவிகளைக கூா்மைபபடுததிக கொண்டனா.

இசை இலககணம சிறிதும தவறாது குரலில எநதவிதக கோளாறும இனறிக கோயில மணியில ஒலிககும நாதம போல கணீா என்று பாட்டிசை கிளமபியது; புருவம நிமிரவிலலை; விழிக்ள பிறழவிலலை; மிடறு வீஙகவிலலை; ப்றக்ள வெளியே கா்டடவிலலை; அஙக அசைவுக்ள இனறிப பாட்லக்ள தஙகு தடையினறி வெளிவநதன; அவ்ள மீட்டிய வீணையின நாததததுககும வாயில இருநது வெளிவநத கீததததுககும அவ்ாகளால வேறுபாடு காண முடியவிலலை. “வா்ய திறநது இவ்ள பாடினாளோ நா்மபொடு வீணைதான நாவில நவினறதோ” என்று விய்நது பாரா்டடினா.

ஆயிழையாகிய ததகை பாடியபோது இசையை விருமபும பறவைக்ள ஆகிய கின்னரம எஙகிருநதோ ஓடிவநது அநத அரஙகில புகுநதன; மறறவ்ாக்ள பாடிய போது பறையொலி கேட்ட அசுணமபோல அவை பதை பதைதது வெளியேறின. அரசா்க்ள தோ்றறனா; அவ்ாகளை அடுதது அநதணா்க்ள தோ்றறனா; அதறகுப்பின வணிகா்க்ள தோ்றறனா. சாதி அடிபபடையில பாடகா்க்ள வரிசைப படுததப்பட்டனா. சூறைககாறறுககு ஆறறாது தலைசா்ய்நது கரிநத தாமரைக்ள போனறு அவ்ாக்ள சா்மபினா; இநத இசை விழா ஆறு நா்டக்ள நட்நதன. வீறுகொண்டு அவளை வெல்லத தககஇளைஞ்ாஏறு யாரும முனவரவிலலை.

சீததன செய்வது அறியாது திகைததான; பதுமையும மனம கலஙகினா்ள. “அவளைக கொ்ததிககொண்டு போக எநதத ததிப பையலும வரவிலலை” என்று அவ்ள கவலைப பட்டா்ள. விழாவிறகுத தலைமை தாஙகிய கட்டியஙகாரனும நிலைமை அறிநது வருநதினான. “இவளைக கட்டிககொண்டு போக எநதத தறுதலையும கிடைகக மா்ட்டான” என்று உறுதியாக முடிவு செய்துவிட்டான. “மறறும ஒருநா்ள பா்ாபபது. இலலை என்றால மூட்டை கட்டி அவளை அவ்ள நா்ட்டுககே திருபபி அனுபபுவது” என்ற முடிவுககு வநதான். “விலை போகாத பண்டததை ஏலமா போட முடியும. போ்ட்டிக்ள வைககாமல

யாராவது ஒருவன அவளுக்கு மாலையிடலாம என்று சொல்லலாம” என்று எண்ணிபபார்ததான. அபபடிச சொன்னால “இநத முட்டாள பயலகள எல்லாம அஙகேயே வெட்டிக கொண்டு மடிவார்கள” என்று அதைக கைவிட்டான.

“சீதததன ஒரு மடையன, வீண வமபை விலைககு வாஙகி வநதுவிட்டான; அநதககொடி படாதற்கு ஏற்ற கொமபன யார வரபபோகிறான” என்று பேசிக கொண்டார்கள. “கணிததுச சொல்லியவன துணிநது சொல்லியது தவறாது” என்ற நமபிககை த்ததைக்கு இருநதது. வநதிருநத சொததைககளைப பற்றி அவள கவலைப்படவில்லை. அரச குடுமபத்ததிலே இருநதே பரிசுப பொருளுக்கு உரியவன வரவேண்டும என்று அவள எதிர பார்ககவில்லை. பாஞ்சாலியின கதை அவள அறிநததே, மாபெரும மன்னர்கள கூடியிருநத மண்டபத்தில திரிபன்றியை எய்து வீழ்த்தக கூடிய ஒரு வீரன மன்னர கூட்டத்தில இருநது வரவில்லை. அநதணர வேடத்தில ஒரு அருச்சுனன வராமல போகமாட்டான என்ற நமபிககை அவளுக்கு இருநதது.

நாட்டு மக்கள கட்டியஙகாரனை வெறுத்தனர: ஆட்சி ஒழுஙகாக இருநதால்தான கலைகள வளரும மக்கள அமைதியான வாழவு பெற்றிருநதால்தான அவர்கள இசையை நாடுவர; கொடுஙகோல மன்னன குடியிருப்பில கடுஙகண் உடைய புலி கூட வாழ விருமபாது. முற்றுப பெறாத கதையாகி விடுமோ என்று வாசகர்கள அஞ்சினார்கள. இது நாட்டுக்கே அவமானம என்று கருதினர.

இநதச செய்தி சீவகனுக்கு எட்டியது; காநதருவ த்ததையை மணக்க வேண்டும என்ற வேட்கை தோன்ற வில்லை. அநநிய நாட்டில இருநதுவநத ஒருத்தி தன்னிகர அற்றவள என்று தருக்கி நடநது செல்வதை அவன மானப பிரச்சனையாக எடுத்துக்கொண்டான.

அதனால தான போட்டியில பஙகு கொள்வது என்று முடிவு செய்தான. என்றாலும அவன தநதை அவையில முநதிக்கொண்டு உட்கார்நதிருப்பதை அறிநது மரியாதைக்கு ஒரு வார்த்தை கேட்க அறிவும, திறமையும மிகக செயலும உடைய புத்திசேனனை அவர அனுமதி கேட்டு அறிநதுவர அனுப்பினான.

கநதுக்கடனுக்குத தன மகனைப பற்றி ஓரளவு தெரியும. கணிகையர நடத்துமஆடல அரஙகுகளுக்கு அவன சென்று வருவது அவன அறிநதது. முருஙகை முற்றினால அது கடைக்கு வநதுதான தீரும; வயது முற்றியவன அவன காமக களியாட்டஙகளுக்குத தன்னை ஈடுபடுத்தக கூடும. அது தவிர்க்கப்பெற வேண்டுமானால த்ததையைப போல அறிவுமிகக அழகியை மணப்பது தக்கது என்று முடிவு செய்தான. அதனால அவன மறுப்புச சொல்ல முன வரவில்லை. என்றாலும இநதமாதிரி சூழநிலைகளில அவன தற்காப்போடு நடநது கொள்ள வேண்டும என்று சிநதித்தான.

“அரசமகன அழகி ஒருத்தியை மணக்கிறான என்றால மற்றைய சாதிக்கார்கள அடஙகிக கிடப்பார்கள: ஏனைய மன்னர்கள வாயமூடிக்கொண்டு அது தக்கது என்று கூறி வாழ்த்திவிட்டு வழி பார்த்துக்கொண்டு போவார்கள. வணிக மகன ஒருவனுக்கு வாய்ப்பு வருமானால அவர்கள வாயைப பிளப்பார்கள. கீழ்ச்சாதிக்காரன மேல சாதிப பெண்ணை

மணப்பதை ஒப்புக் கொள்ளமாட்டார்கள். அதுமட்டுமல்ல; கட்டியங்காரன் விட்டுக் கொடுக்க மாட்டான்" என்று யோசித்தான்.

நாகமாலை என்ற கணிகை ஓலை எழுதி அவனுக்கு இச்செய்தி தெரிவித்தாள்.

"சீவகன் அநங்கமாலையைத் தொட்டு அவளோடு தொடர்பு கொண்டான். வண்ணப்பொடிகளை வகையாக எப்படிப் பூசுவது என்பதை அறிந்தவன். அவள் நாட்டிய அரங்கு ஏறும் முன் அவளுக்கு வண்ணம்பூசி அவள் எண்ணத்தைத் தூண்டி இருக்கிறான்; ஒப்பனை செய்வதில் அவன் கற்பனை அதீதமானது. அவனை எப்படியாவது அடைவது என்று ஆசையை அவள் வளர்த்துக் கொண்டாள்".

"இதனை அறிந்த கட்டியங்காரன் அநங்க மாலையைக் கண்டித்துப் பார்த்தான். தன் இச்சைகளுக்கு அவள் இணங்க மறுத்தபோது பச்சையாக அவளை இழுத்து வந்து கொச்சைப்படுத்தினான். அவள் நிச்சயம் தான் ஒரு நாளைக்குச் சீவகனை அடைவது உறுதி என்று வாய்விட்டுக் கதறினாள். அதனால் அவன் அவளைக் குதறினான். அவன் உள்ளத்தில் சீவகன்பால் தீராப்பகை கொண்டிருக்கிறான் என்பதை நாகமாலை அறியும் ஒரு வாய்ப்பு அவளுக்குக் கிடைத்தது. கட்டியங்காரன் நாகமாலையின் படுக்கை அறைக்கு வந்தபோது அவன் தன் உள்ளக் கிடக்கையை அவளிடம் வெளிப்படுத்தினான். "சீவகனை ஒரு கை பார்த்துக் கொள்கிறேன்" என்று அவளிடம் சூள் உரைத்து இருக்கிறான். அதனால் இங்கே வரும்போது சீவகன் தக்க பாதுகாப்போடு வரவேண்டும்" என்று ஓலையில் எழுதி அனுப்பினாள். அவள் தோழி ஒருத்தி அதைக் கொண்டுவந்து கந்துக்கடனிடம் தந்தாள்.

செய்தி கேட்ட சீவகன் "பனங்காட்டு நரி சலசலப்புக்கு அஞ்சாது; அந்த ஓநாய் நம்மை ஒன்றும் செய்யாது; அஞ்சவேண்டியதில்லை" என்று அறிவித்து அனுப்பினான்.

சீவகன் அவைக்கு வந்ததும் அரங்கமே களைகட்டியது; கட்டியங்காரன் பார்த்தான்; வியர்த்தான்; "இந்த முரட்டுக்காளை இங்கே ஏன் வந்தது? அவளை இவன் தட்டிக் கொண்டு போகக்கூடும்" என்று அஞ்சினான்; அவையைக் கலைத்துவிடலாம் என்றும் சிந்தித்தான்; இருந்தாலும் அவனுக்கு ஒரு நம்பிக்கை இவனால் அவளை இசையில் வெல்லமுடியாது என்று. "அரசர்கள் எல்லாம் கடையைக் கட்டிவிட்டுப் போய் விட்டார்கள்: வணிகமகன்; இவனுக்குக் கூட்டல் கழித்தல் தெரியுமே அன்றி வகுத்தல் பெருக்கல் எப்படித் தெரியும்? இசையை இவன் எப்படி எங்கே கற்றிருக்க முடியும்? அப்படி இசையில் வல்லவனாக இருந்திருந்தால் அநங்கமாலையின் நாட்டியத்தின்போது தன் பாட்டியல் கலையைக் காட்டி இருக்கலாமே" என்று அவன் அசதியாக அமர்ந்திருந்தான்.

காமனை ஒத்த கட்டிளங் காளையாகிய சீவகனைக் கண்ட காரிகையர் கர்வத்தைக் கடிந்து கொண்டனர்.

"கொடுத்து வைக்காதவள்; கெடுத்துக் கொண்டாள்; இசைப்போட்டியில் அவன் வெல்லாவிட்டால் அவள் அவனை இழப்பது உறுதி, அவள் தனக்குத் தானே வேலி போட்டுக் கொண்டாள்" என்று பேசியவர் பலர்.

“வெற்றி தோல்வி அவளிடத்தில் தானே இருக்கிறது; அவள் விட்டுக் கொடுத்தாலும் விட்டுக் கொடுப்பாள்; இசையில் தோற்றால் அவள் வாழ்க்கையில் வெற்றி பெறுவாள்” என்று ஒரு சிலர் தம் கருத்தை வெளிப்படுத்தினர்.

மேடையில் இருந்த இசைவாணி கர்ந்தருவ த்ததை இவ் இளைஞனைப் பார்த்து அவன் அழகில் மயங்கினாள். இசையில் தான் வென்று விட்டால் என்ன செய்வது என்று அஞ்சினாள். வேண்டுமென்றே தோற்று அவனை அடையும் கீழமைக்கு அவள் செல்லத் துணிய வில்லை. அது அவள் பெருமைக்கு இழுக்கு இசையில் தன் புகழை நிலை நாட்டுவதில் இருந்து அவள் பின்வாங்க விரும்பவில்லை. அதனால் தன்னைத் தானே அழித்துக்கொள்ள விழையவில்லை. விட்டுக் கொடுக்கவும் விரும்பவில்லை. அது தன்னைத் தானே அழித்துக் கொள்வதாகும்” என்று முடிவு செய்தாள். விதியின் விரல்கள் எப்படி எழுதுகிறதோ அதன்படி நடப்பது என்று உறுதி கொண்டாள்.

அவளுக்கு வீணாபதியின் மேல் அடக்க முடியாத கோபம். வீணாபதி என்ற பெயருக்கு ஏற்ப அவள் காலத்தை வீணபடுத்துகிறாள் என்று நினைத்தாள். “இனி பொறுப்பதில்லை” என்று எரிந்து விழுந்தாள்.

“யாழ் எடுத்துக் கொடு” என்றாள்.

பாழ்பட்ட அவள் அவசரத்தை அறியவில்லை; விதி முறைப்படி அவன் இசைப் புலமையை அறியத் தேர்வுகள் வைத்தாள்; அவன் இசைஞானி என்பதை வசையற உலகுக்கு உணர்த்த வேண்டும் என்ற உயர் சிந்தனையும் அவளுக்கு இருந்திருக்கலாம். அவன் முறைப்படி யாழ் மீட்டினால் மட்டும் போதாது; அதன் அமைப்புகளையும் அவன் காட்ட வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்தினாள். பல வகை யாழ்க் கருவிகளை ஒன்றன்பின் ஒன்று எடுத்து முன் வைத்தாள்.

“இந்த யாழ் அறிவற்றவர்களைப்போல மெல்லிதாக இருக்கிறது” என்று கூறினான்.

மற்றொன்று வைத்தாள். “இது அழுகல், அழுமூஞ்சிகளைப் போன்றது. இது” என்றான். மற்றொன்று வைத்தாள்.

“இது வடுப்பட்டது; சான்றோர்கள் தம் சால்பு குன்றியது போன்றது” என்றான். மற்றொன்று காட்டினாள். “கரிந்தது; இடிப்பட்டு முறிப்பட்டது” என்றான்.

இப்படி வைத்ததற்கு எல்லாம் ஏதாவது குறை காட்டிக் கழித்தான்.

புடவைக் கடையில் பெண்கள் ஒதுக்குவது போல் ஒவ்வொன்றாக ஒதுக்கி வைத்தான்.

ஒரு யாழ் த்ததையைத் தொடுவதுபோல் இருந்தது அவனுக்கு, “நங்கையின் நலத்தது” என்றான். இதைக் கேட்டதும் த்ததையின் உள்ளம் குளிர்ந்தது. யாழுக்குத் தன்னை உவமித்து மதிக்கிறான் என்று கொண்டாள்.

நங்கை என்று தன்னைச் சொன்னானா பொதுவாக ஒரு மங்கையக் குறித்தானா என்று தடுமாறினாள்; என்றாலும் அவன் ரசனையை மதித்தாள்.

மகளிரை மதிக்கும் மாண்பு அவனிடம் உள்ளது என்று அறிந்தாள்.

மூக்கு மட்டும் சற்று எடுப்பாக இருக்கிறது என்று எடுத்துக் காட்டுவதுபோல்

அவ் யாழின் நரம்பில் மயிர் ஒன்று சிக்கிக் கிடப்பதை எடுத்துக் காட்டினான். அருகில் இருந்த தன் தம்பி நகுலனிடமிருந்து புதிய நரம்பைவாங்கி அதில் மாட்டினான். அவன் இசை ஞானம் அறிந்தவன் என்பதை இச் செயல் எடுத்துக் காட்டியது.

யாழ் எடுத்து இசை கூட்டினான். காதற் பாட்டுப் பாடுவது என்று தொடங்கினான். அதுவே அவள் நெஞ்சைத் தொடும் என்பதை அறிந்தான். பெரியவர்கள் தெய்வீகப் பாடல்களை விரும்பலாம்; இளைஞர்கள் காதற் பாட்டைத் தான் விரும்புவார்கள் என்பதை அவன் அறிந்தவன், பிரிவால் வாடும் காதலியின் நெஞ்சைச் சித்திரித்து அவள் நெஞ்சம் நெகிழப் பாடினான்.

கூட்டத்திலிருந்து கைத்தட்டல் கிளம்பியது. இவன் இசையில் இளவரசன் என்று புகழ்ந்தனர். இளையராஜா வாழ்க என்று வாழ்த்தினர்.

அடுத்து அவள் பாடும் முறை வந்தது. அவளும் அவனுக்கு நிகராக இளவேனிற்பருவம் குறித்துப் பாடினாள். அவன் பாடல் கார் காலத்துத் தலைவியின் மன நிலையைச் சித்திரித்தது. அது பிரிவைக் காட்டியது இவள் பாடல் இளவேனிற் பருவத்தில் கூடி மகிழும் இனிய காட்சியைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தியது. ஓசையை விட்டுப் பொருளில் ஆழ்ந்தாள்.

அவள் மனம் சிதைந்தது; ஒரு முகமாக அவளால் மனத்தை நிறுத்த முடியவில்லை; காதல் உணர்வு மிக்கு அவளை அலைக் கழித்தது; நாணம் அவளைக் கை விட்டது; நிறை கரை புரண்டது; யாழை நெகிழ்ந்து கீழே விட்டாள், அவன் தோளில் சாய்ந்து தன் வசம் இழந்தாள். ஊடலில் தோற்பவர் கூடலில் வெற்றி பெறுவது போல இசையில் தோற்றவள் காதலில் வெற்றி பெற்றாள்.

பட்டுப் போன்ற அவள் மேனி தன் தோள்களில் பட்டதும் அவனுக்கு ஒரு புது வகைக் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. போரில் தினவு கண்ட அவன் தோள்கள் காதலில் விறு விறுப்பைக் கண்டது. அவளைக் கட்டி அணைக்க அவன் தோள்களுக்கு ஆணையிட்டான்.

ஆரவாரம் வானை எட்டியது; பெண்கள் தாமே அவனை அடைந்தது போன்று பெருமகிழ்ச்சி காட்டினர். நம்பியை அடைய அவள் தவம் செய்தவள் என்று பாராட்டினர். மன்மதனையும் ரதியையும் அவர்கள் நேரில் கண்டது போன்று மகிழ்ந்தனர். சிறு கீறலும் படாத கனியை அவன் பெற்றான் என்று மூரல் கொண்ட மகளிர் பேசினர். அவன் தோள்கள் இதுவரை எந்தக் கன்னியையும் தோய்ந்ததில்லை என்றனர், கோவிந்தையை அவள் தந்தை மணக்க வற்புறுத்தினார். அவன் மறுத்துவிட்டதும் நல்லதாகப் போயிற்று. ஆக்கப் பொறுத்தவன் ஆளப் பொறுத்தான்; ஆய மகள் அவள் பால்மணம் மாறாதவள் என்பதால் அவன் விரும்பவில்லை; அவளைப் பற்றி அவள் தந்தை எப்படி அறிமுகம் செய்தார் தெரியுமா?”

“வெண்ணெய் போல் தொட இனிமையானவள், பால் போல் இனிய சொல்லினள்; பசும் நெய் போல் மேனியை உடையவள் என்று அறிமுகம் செய்தார்.

“இப்பொழுது இவளைப் பிடித்தது எதிர்பாராத ஒன்று; இவள் தந்தை செல்வச் சிறப்பும் ஆட்சி உயர்வும் பெற்ற மாமன்னன்; அவன் நினைத்தால் எதை வேண்டுமானாலும் கொடுப்பான்; மந்திர சக்தி வாய்ந்தவன்; படைபலம் மிக்கவன்;

எதையும் அவன் துணையால் சாதிக்க முடியும்; மாமனார் வீடு பெரிய இடம்; எந்தக் குறையும் இல்லை; பெண்ணும் கற்றவள்; இசையில் வல்லவள்; அறிவு நிரம்பியவள், பொறுமை மிக்கவள்; கருவம் என்பது சிறிதளவும் இல்லாதவள்; அவன் இனி எத்தனை பேரை மணந்தாலும் இவளுக்கு நிகர் யாரும் இருக்க முடியாது; அந்த மாதிரிப்பெண் இந்தப் பக்கம் கிடைக்காது" என்று பாராட்டிப் பேசினார்கள்.

"அவள் ஒழுங்காகக் குடும்பம் நடத்த வேண்டுமே."

"ஏன் அப்படிச் சொல்கிறாய்?"

"கந்தருவப் பெண்கள் இவனைவிடப் பேரழகர்கள் கிடைத்தால் அவர்கள் பின்னால் போய்விடுவார்களே"

"இவனைவிட மேலானவர் யாரும் கிடைக்க மாட்டார்கள், மன்மதனே வந்தாலும் இவனிடம் அழகில் மண்டி இட வேண்டியது தான். முருகனைப் போன்ற அழகும் வீரமும் படைத்தவன்; அவனை விட்டு எந்தப் பெண்ணும் பிரியமாட்டாள்" என்று இந்த மணத்தைப் பற்றிப் பல கோணங்களிலும் விமர்சித்தனர்.

நிலவின் ஒளி கட்டியங்காரனைச் சுட்டு எரித்தது; அதனால் அவனிடம் புகை கிளம்பியது.

"எங்கே வந்தாலும் இந்த இளைஞன் போட்டிக்கு வந்து விடுகிறான்; எந்த அழகியும் இவனை விட்டு வைக்க மாட்டாள் போல் இருக்கிறது. அநங்கமாலையை என்னிடமிருந்து நீக்கியவன் இவளோடு இவன் வாழக் கூடாது" என்று அழுங்கினான்; மனம் புழுங்கினான்.

அங்கு வந்திருந்த அரச குமாரர்களைத் தூண்டி விடுவது என்று திட்டமிட்டான்; அவர்களும் அவள் கிடைக்க வில்லையே என்று வெந்து கொண்டிருந்தனர். "மனோன்மணிய நாடகத்தில் சீவக வழுதி படை வீரர்களை நோக்கி நாட்டுப் பற்றை ஊட்டிச் சொற் பெருக்கை நிகழ்த்தியது போல இவன் அவர்களை விளித்து அவர்கள் மானத்தைத் தூண்டி விட்டான். தேர்தலில் வெற்றி பெறாதவர்கள் வழக்குத் தொடுப்பது போல் இவன் புதிய வழக்கைக் கிளப்பினான்.

"அடிப்படையில் இந்தப் போட்டி நியாயமற்றது; பாட்டுப்பாடுகின்றவனுக்குத் தான் ஒரு பெண் உரிமை என்றால் பாகவதர்கள் எல்லாம் அரச குமாரிகளை அடைவதற்கு ஆர்வம் காட்டுவர்; மன்னவன் மகள் மற்றாள் ஒருவனுக்குப் போவதை உங்களால் எப்படி ஏற்றுக் கொள்ள முடிகிறது; இது மன்னர் மரபுக்கே ஒரு அறை கூவல் ஆகிறது."

"வரலாறு காணாத நிகழ்ச்சி இது. இராமன் சீதையை மணந்தான் என்றால் அவன் வில்லை வளைத்த பின் அவளை வளைத்தான்; அருச்சுனன் இலக்கை வீழ்த்தி விட்டே தன் இலக்கை அடைந்தான்; நளன் காதலித்தவளுக்குத் தன் கழுத்தை வளைந்து கொடுத்தான். சுயம்வரம் என்றால் வீரம் அல்லது காதல் அடிப்படையில் இருக்க வேண்டும்; பாட்டுப்பாடினான்; அதற்காக அவளை அவன் மாலை இடுவது மரபுக்கு ஒவ்வாது."

"முதலில் அவனை வென்று தொலைத்து விடுங்கள். பின் நீங்கள் என்ன செய்வது என்று யோசித்து முடிவு செய்து கொள்ளலாம். மூன்றாவது ஆள்

அவனை முதலில் தூக்கி எறியுங்கள்; அதற்குப்பின் இங்கேயே ஒரு களம் அமைத்துத் தருகிறேன்; நீங்கள் ஒருவரை ஒருவர் அடித்துக் கொண்டு வலிமை மிக்கவன் அவளை அடையலாம். வலிமையே வெல்லும் என்பது வாழ்க்கை நியதி, சிறிய மீனைப் பெரியமீன் விழுங்குகிறது; மானைப் புலிவேட்டை யாடுகிறது; தொழிலாளியை முதலாளி ஏய்க்கிறான். எளியோரை வலியர் வாட்டுவதுதான் உலக முறை நியதி முதலில் செயலில் இறங்குங்கள்."

"இவனை எப்படி எதிர்ப்பது என்று யோசனை செய்கிறீர்களா, இவன் தனியாள்; நண்பர் உறவினர் யாரும் இல்லை; அவர்கள் எல்லாம் வாணிபத் தொழிலினர். சண்டை என்றால் அவர்கள் அங்கே மண்டை உடையும் என்று அஞ்சுவார்கள். அவர்கள் சிகப்பு மையைக் கண்டால் கூட சிப்பாய் என்று அஞ்சும் பேர்வழிகள். இவனைக் கண்டு அஞ்சத் தேவையில்லை; யாழ் எடுத்து மீட்டும் கை அவனது, வில் எடுத்து விறல் காட்டத் தெரியாதவன். விழித்து எழுங்கள்; அழித்து ஒழியுங்கள்" என்று வீரவசனம் பேசினான்.

அவர்களுக்கே நப்பாசை தோன்றியது; இந்த அற்பப் பையலை ஒழித்து விட்டால் அவள் நமக்குக் கிடைப்பாள் என்ற சொற்ப ஆசை அவர்களைத் தூண்டியது. அவரவர்கள் கத்தியும் கத்தியும் எடுத்துக்கொண்டு சீவகனை வளைத்தனர். மறைந்திருந்த அவன் தம்பியரும் தோழர்களும் படைகளோடு வந்து அவனுக்கு அரணாக நின்றனர்; முரண்பட்டவர்கள் அத்தனை பேரும் அரண் தேடி நான்கு திசையும் ஓடினர்.

இசை மண்டபமே மணமண்டபம் ஆகியது. மன்னர் கூட்டம் ஓட்டம் பிடித்தது. நகரமாந்தர் இருந்து மண விழாவினை நடத்தித் தந்தனர்.

காந்தருவ தத்தையை மணந்த அவன் அவள் காந்த சக்தியால் இழுக்கப்பட்டவன் ஆனான். அவள் அதீதமான அறிவுடையவள் என்பதை அறிந்தான்; அவள் புற அழகில் மயங்குவதைவிட அவள் அறிவு ஆற்றலில் தன்னைப் பறி கொடுத்தான். யாழும் வாய்ப்பாட்டும் இணைந்து இனிமை ஊட்டுவது போல அவ்விருவரும் இணைந்து இன்பம் பெற்றனர். அவள் யாழ் ஆனாள், அதை மீட்டும் வில்லாக அவன் செயல்பட்டான். செய்தி அறிந்த கலுழவேகன் சீர்கள் அனுப்பி அவன் தன் வாழ்த்தினைத் தெரிவித்தான்.

எங்கோ வடபுலத்து இட்ட கயிறு கடலில் அடித்துக் கொண்டு தென்புலத்துக்கு வந்து ஒரு நுகத்தடியின் துளையில் தானாக வந்து அகப்பட்டுக் கொள்வதைப் போல வட புலத்திலிருந்து வந்த நங்கை சீவகனை மணாளனாகப் பெற்றாள். அவனும் அந்தக் காதல் கற்பை வியந்து பாராட்டினான்.

"உன்னுடைய தாயும் தந்தையும் யான் முன் அறிந்ததில்லை; நீயும் இதற்கு முன் யார் என்று தெரியாது; வானத்திலிருந்து பொழியும் நீர் வையத்தில் விழும் போது செம்மண்ணோடு அது கலக்கிறது அதற்குப் பிறகு அதைப் பிரித்துக் காண முடியாது. அது போல நம் நெஞ்சம் தாமே கலந்து விட்டன" என்று பாராட்டினான். "காதல் என்பது தொடக்கத்தில் உடல் உறவால் ஏற்படுகிறது; எனினும் அது உள்ள உணர்வால் ஒன்றுபடுகிறது" என்று கூறி இல்லற இனிமையை நுகர்ந்தனர்.

4. குணமாலையார் இலம்பகம்

இராசமாபுர்ததில வணிக்க குடியில பிறநத வனிதையா குணமாலையும சுரமஞசரியும ஆவா. அவாகள இரடடைப பிளளைகளாகப பிறககவிலலை; எனினும அவாகள இரடடையா எனறு சொலலுமபடி இணைநது வாழநதனா. இருவரும பெருஙகுடி வணிகரின மகளிா ஆவா.

நெருஙகிய நடபினா; ஆயினும அவாகள உரையாடும போது எதிாக கடசிககாராகள போல முரண படடுப பேசுவா; எதறகெடுததாலும 'ஒடடு' எனறு கூறி வெடடிபபேசுவா; வெறறி பெறுபவள மறறவாகளுககு இது தர வேணடும எனறு பநதயம வைதது வேகமாகப பேசுவது வழககம.

ஒரு சிறு கதை; மயிலும கருடனும இணைபிரியாத சிநேகிதாகளாகப பழகினா; நாம இருவரும செறிநத நடபினால நமமையாரும பிரிகக முடியாது எனறு பேசிக கொணடிருநதன. பேசி முடிபபதறகுள அவறறின கண முனபு ஒரு பாமபு ஊாநது சென்றது: "அதை நான தான குததுவேன; எனககுததான சொநதம; நான முதலில பாாததேன" எனறது மயில, கருடன சொலலியது "பாமபு தீராதபகை, அதைக குததிக கொலலும உரிமை எனககுத தான உணடு" எனறு ஆணையிடடுக கூறியது; இசசணடையில பாமபு தபபிததுக கொணடது. இவை இரணடும அதறகுப பிறகு பேசியதே இலலை.

ஊரிலே திருவிழா; இளவேனிற பருவம வநதது. ஆட வரும பெணடிரும குடுமபம குடுமபமாகச சோலையையும அருகிருநத நீா அருவியையும நாடிச சென்றனா. சோறறு மூடடை கடடிககொணடு வேறறு நாடடுககுச செலவது போல சென்றனா. சிறபபாக அருமபுகள அஙகே விருமபிச சென்றனா. சுருமபுகள அவறறை நாடிச சென்று வடட மிடடன. கனனியாகள அனனையரின காவலைக கடநது தன ஆவல தீரக காதலிகக வாயபபுகள ஏறபடுததிக கொளள முடிநதது; மனமானவாகள; வீடடில ஒரே மாதிரி உணவு உணடவாகள; அதே உணவை வேறு வகையில சுவைதது உணடனா; பததினிப பெண ஆனாலும அவள வநது பததுமினியாகக காடசி தநதாள. சோலை நிழலகளில காதலாகள பேசிக கதைகள அளநதனா; காரணம இலலாமலே சிரிததனா. சிடுமூஞசிக கணவாகள கூடச சிரிதது விளையாடிக குதூகலம அடைநதனா.

முததுபபலலககில பிறா சுமககச சென்றனா இளங கனனிகைகள; மறறவா பாடிககொணடு மாடடுவணடிகளிலும, குதிரை பூடடிய தேரகளிலும அவரவா அநதஸதுககு ஏறப அஙகுச சென்று குழுமினா. காளைப பருவததது இளைஞாகள தம தோழருடன இயறகைக காடசியோடு இனிய மகளிரைக கணடு மகிழ இதை வாயபபாகப பயனபடுததினா; சிடடுக குருவிகள பறககினறன எனறு படடுப பூசசிகளைச சுறறி வடடமிடடனா.

குணமாலை தான கொணடுவநதிருநத சுணணததை எடுததுக காடடி அதன பொன வணணததைச சிறபபிததுப பேசினாள. தான கைபபட சமைதத சமையல எனறு பெருமை பேசும இலலததுஅரசிகள போல அவள இது தன கைபபட அமைதத சுணணம எனறு அதன வணணததைப பாராடடினாள. அதனால தன

கைத்த திறனையும, கலைத்திறனையும, சுவைத்திறனையும, அழகின உணா்வினையும அதிகப்படுத்திப பேசினாள; மயில கருடன கதையாயிற்று.

‘நீ நாட்டுப்புறத்துப பெண்; நாகரிகம அறியாத கட்டுப பெட்டி, உனககு என்ன தெரியும அழகியலபற்றி. இநதச சுண்ணத்தைக கொண்டு நீ யாரையாவது உன பககம இழுககமுடியுமா, இதை வைத்து நீ ஒரு ஆடவனைக கவா்நது விட்டால உனககு நான தோற்றவள ஆவேன. இது நான இடித்த சுண்ணம; இதையும அதையும வைத்து அனுபபுவோம; யாா எதறகு அடிமையாகின்றனா பாா்பபோம” என்றாள சுரமஞசரி.

தோழியா தடுத்துப பாா்த்தனா; சூது ஆட்டம இது; நாம பூசிக கொள்ளும அழகுச சாதனை இது; இதை வைத்தே சூதாடுவது தீது. இதனால பகை வளரும; உம நகை கெடும; இது உஙகளுககு மிகை” என்று வகையாக எடுத்துக காட்டினா.

“முடியாது; இரண்டையும தனித்தனித தட்டுகளில எடுத்துச செலலுஙகள; வழியில தட்டுப்படுகின்ற கட்டிளங காளைகளிடம காட்டுஙகள; அவாகள தீா்ப்புக கூறட்டும; எது உயா்நதது என்று. உரைககட்டும” என்றனா.

ஓட்டு என்று வைத்தவா அதறகு ஈடாகப பணயமும வைத்தனா; “தோற்றவா இவ அருவியில நீராடுதல கூடாது; கோடிப பொன கொட்டி அளநது அருகன கோயிலுககுத தரவேண்டும” என்றாள சுரமஞசரி; அதனைக குணமாலை மறுககவிலலை. செமபொன கொடியனைய சேடியா இருவா தனித் தனித தட்டு ஏநதிக காளையா சிலா முன நீட்டினா; அவாகள தட்டைப பாா்ககவிலலை.

“இதைப பாருஙகள” என்றனா.

“உஙகளைப பாா்த்துக கொண்டிருநதோம” என்றனா. அவாகள சிரித்தனா.

“எமமுடைய தலைவியா பெரிய வீட்டுப பெண்கள; அவாகளுககு இநதச சிறிய விளையாட்டுகள பொழுது போககு அவாகள தம கையால இடித்துப பூசிக கொள்ளும சுண்ணம இது; எது இவறறில சிறநதது என்று கேட்கின்றனா.”

“நாஙகள வணிகச சிறுவாகள; கோமுட்டி சாட்சி என்று கேளவிப்பட்டிருககிறீரா? யாரையும புண்படுத்த மாட்டோம. முன பககம பாா்த்தால செட்டியாருடையது; பினபககம பாா்த்தால ரெட்டியாருடையது என்று சொலலிப பழககம. அதனால கோமுட்டி சாட்சி என்ற சொல வழககே உண்டாகி விட்டது. இது சிறபபாக இருககிறது என்றால மறறொருவா விறைபபாாகள; எஙகளுககு ஏன இநதப பொலலாபபு: நாஙகள நலல பிளளைகள” என்றாாகள.

“நீஙகள உருபபட மாட்டீாகள” என்று அவாகளை வெறுத்து ஒதுககினாாகள.

“உஙகள முடிவுதான என்ன?”

“இரண்டும நன்றாக இருககிறது”

“இதைச சொலலவா உஙகளிடம வநதோம”

“மறறொன்று சொலகிறோம; சுண்ணம எப்படி இருநதால என்ன? அதைப பூசிக கொளபவா வண்ணம அழகாக இருநதால அதுவே மெச்சத்தககுநதது” என்றனா. “ஆகா! பெரிய கண்டுபிடிப்பு, நீஙகள நாடக வசனம எழுத்தான தகுதி, யாரைக

கேட்டால் நல்ல தீர்ப்புக் கிடைக்கும்?”

“அப்படிக் கேளுங்கள்; சொல்கிறோம். சீவகன் அவனைப் பற்றித்தான் உங்களுக்குத் தெரியுமே! காந்தருவ தத்தையோடு வீணைப் போட்டியில் கலந்து கொண்டவன்; அவன் இந்த மாதிரி விவகாரங்களில் கைதேர்ந்தவன்; அங்க மாலைக்கு அவன் ஒப்பனை செய்தவன்; அவன் பல நிறச் சுண்ணங்கள் அப்பியவன்; அவனைக் கேட்டால் தப்பாமல் சொல்வான். அது மட்டுமல்ல; அவன் மணந்து கொண்டது காந்தருவ நாட்டுப் பசுங்கிளி. அவன் எண்ணத்தைக் கேளுங்கள். அவன் திண்ணமாகத் தீர்ப்புக் கூறுவான்” என்று கூறித் தப்பித்துக் கொண்டனர்.

“என்ன இந்தப் பிள்ளைகள் மோசமாக இருக்கிறார்கள்; ரசனையே இல்லாதவர்கள்” என்று விசனமாக அவர்களை விட்டு “இசை ஞானி” என்ற பெயர் வாங்கிய இளவரசன் சீவகனிடம் சென்றனர்.

சேலைகள் தன்னை நோக்கி வருவதை வேலைத் தாங்கிய வீரனாகிய சீவகன் பார்த்தான்.

“ஐயா! ரசிகர் தலைவரே! உம்மால் அழகை ரசிக்கத் தெரியுமா?” என்று கேட்டனர்.

“உங்களை ரசிக்க முடியாது; அழகை ரசிக்கத் தெரியும்” என்றான்.

“அழகு அதிகம் இல்லாததால் தானே இந்த அடிமைத் தொழில் செய்கிறோம். பூக்களை ரசிக்கத் தெரியுமா?” என்று காட்டினாள்.

“பாக்களை ரசிப்பேன்; திருத்தக்க தேவர் எழுதும் கவிதைகள் என் உயிர்” என்றான். “அதனால் காமச்சுவை என்பது உமக்குக் கைவந்த கலையாக இருக்கும் எனக் கருதுகிறோம்.”

“கவிச்சுவையில் அதைக் காணும்போது அது தவறு இல்லை; புவிச்சுவையில் தான் காணக் கூடாது” என்றான்.

“பூக்களின் ரசிகன் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம்”.

“யாரோ திரித்துச் சொல்லி இருக்கிறார்கள்; பூவையர் என்பதை மாற்றிச் சொல்லி இருக்கிறார்கள்.”

“சரி சுண்ணத்துக்கு வருகிறோம்; எது நலம் வாய்ந்தது? அதை எப்படிக் கண்டுபிடிப்பது?”

“கோடையில் இடித்துத் துகள் செய்தது வாடை மிகுந்து வீசும்; மாரியில் இடித்தது மங்கிப் போகும்” என்றான்.

“அதை எப்படிப் பிரித்து அறிவது?”

“பூக்களின் ரசிகர்கள்; இங்கு இந்தச் சோலையில் சதா சுற்றி வட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் விட்டால் அவர்கள் அதைத் தொட்டால் அது உயர்ந்தது என்று கருததாகும்.”

“அவர்கள் எங்கே இருக்கிறார்கள்?”

“உங்கள் தலையில்”

“என்னய்யா கிறுக்காகப் பேசுகிறீர்”

“சுருக்கமாகப் பேசினேன்; உங்கள் தலையில் என்ன சூடி இருக்கிறீர்கள்.”

“பூக்கள்”

“அதைச் சுற்றித் திரிவது யார்?”

“ஒன்று வண்டுகள்; இல்லாவிட்டால் சில மண்டுகள்”.

“அந்த வண்டுகளைத் தான் நான் சொல்கிறேன். மனித சாதியில் நான்குவகை சாதி உண்டு; அதே போல் வண்டிலும் நான்கு இனங்கள் உண்டு, வண்டு, ஞமிறு, தேன், சுரும்பு என்பவையாகும். இவை மானிடர்போல் ஒரு பக்கம் சாயமாட்டார்கள்; நீதிபதிகளை நீங்கள் விலைக்கு வாங்கி விடலாம்; இந்த அம்பிகாபதிகளை நீங்கள் விலைக்கு வாங்க முடியாது”.

“வழக்குமன்றம் தொடரலாமே”.

“நீதிபதிகள் நால்வர்; இதை உங்கள் மொழியில் சொன்னால் ‘கூட்டுநீதிபதிகள்’ என்பீர்கள்; அவற்றிற்கு இந்தப் பொடியை ஊட்டிப் பார்த்தால் அவை உண்மையைக் காட்டிவிடும்” என்றான்.

சுண்ணப் பொடியை மேலே தூவினர்; குணமாலையின் துகள் காற்றில் மேலே பறந்தது; சுரமஞ்சரியின் துகள் ஈரச் சுமையில் தரையில் இறங்கியது. இதைக் கண்டு வியந்தனர்.

“அது பறக்கும் விமானம்; இது இறங்கும் விமானம்” என்றான்.

“எது உயர்ந்தது?”

“உயரத்தில் பறப்பது”

“எப்படிச் சொல்கிறாய்?”

“கோடையில் உலர்ந்தது மேலே சென்றது; மாரியில் ஈரம்பட்டது; அது சோர்வு கண்டது; கீழே படிந்தது.”

“முடிவு?”

“வண்டுகள் மேலே பரவிய சுண்ணத்தைச் சுற்றி அவற்றைச் சுவைத்தன; சுரமஞ்சரியின் சுண்ணத்தைத் தொடவே இல்லை; அதனால் வண்டுகள் தந்த தீர்ப்பு இது” என்பதைக் காட்டினான்.

“அது எப்படி நீங்கள் வண்டுகளை விளித்தீர்” “வண்டுகளுக்குத்தான் மணத்தைக் கண்டு சொல்ல முடியும். நீங்கள் திருவிளையாடற் புராணம் படித்திருக்க கிறீர்களா?”

“நாடகம் பார்த்திருக்கிறோம்”

“நக்கீரருக்கும் சிவனார்க்கும் நடக்கும் வாதம்; தன் காதலியின் கூந்தலுக்கு மணம் இயற்கையா செயற்கையா என்பது அந்த வாதம்; அந்தப்பாட்டுச் சொல்கிறேன் கேளுங்கள்.

"கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பி
காமம் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழிஇய நட்பின் மயிலியற்
செறிஎயிற்று அரிவை கூந்தலின்
நறியவும் உளவோ நீ அறியும் பூவே"

"நீ பல பூக்களைச் சுற்றி வந்திருக்கிறாய்; என் தலைவியின் கூந்தலைவிட மணமுள்ள பூ நீ கண்டது உண்டோ" என்று வினவுகிறான் அந்தப் பாட்டுக்குரிய தலைவன்"

"அதைப் படித்ததால் தான் இது நினைவுக்கு வந்தது. வண்டுதான் எதையும் கண்டு சொல்ல முடியும் என்பதை அப்பாட்டுக் கொண்டு நான் அறிந்தேன்" என்றான்.

"கற்ற கல்வி உனக்குக் கை கொடுத்து உதவி இருக்கிறது" என்று அத்தோழியர் பாராட்டிச் சென்றனர்.

பதில் கடிதம் வரும் என்று எதிர்பார்க்கும் பெற்றோர் களைப் போல்ச் சேடியர் தக்க தீர்ப்புக் கொண்டு வருவர் என்று இருவரும் காத்துக் கிடந்தனர்.

குணமாலைக்குத் தான் வெற்றி என்று அறிவித்தனர். சுரமஞ்சரிக்கு வந்தது கோபம்; ஏற்பட்டது மனஸ்தாபம்.

"அவன் என்னைவிட உன்னைத்தான் ரசிக்கிறான்; இந்தச் சுண்ணத்தைக் கொண்டு அவன் பாராட்டுதலை நீ பெற்றுவிட்டாய். அவனிடத்தில் பாடம் படிக்க நீ போட்ட விண்ணப்பம் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. நீ கெட்டிக் காரியாகிவிட்டாய்; பந்தயத்தில் வென்று விட்டாய்."

"குணமாலையர் என்ற பெயரைக் கேட்டே அவன் முடிவு செய்து விட்டான்" என்று குற்றம் சாற்றினாள்.

"சுரமஞ்சரி என்று பெயர் வைத்து என் பெற்றோர்கள் தவறு இழைத்து விட்டனர். சாதகம் பார்த்துக் கணிப்பது போல அவன் உனக்குச் சாதகமாகத் தீர்ப்பு வழங்கி விட்டான் எனக்கு அது பாதகம் ஆகிவிட்டது. மாலைக்கு ஒரு காலம் வந்தால் மஞ்சரிக்கும் ஒரு காலம் வரும்; அடைந்தால் அவனை அடைவேன்; இப்பொழுது மனம் உடைவேன்; காமன், அவன் வில் அது விடும் கணை என்னைத் தொடாது. கன்னிமாடம் இனிச் சேர்வேன்" எனறாள்.

"ஆடவன் என்றால் அவன்தான் ஆடவன்; மற்றவர்களை மதித்துக் கண்ணெடுத்தும்பாரேன்" என்றாள்.

"மண்ணுக்குள்ளே சில மாதர் உன் நல்ல அறிவைக் கெடுத்துவிட்டார்கள்; கண்ணுக்கு இனியவன் என்கிறாய்; அதனால் அவனைக் காதலிப்பது இயற்கைதான்; அதனால் மனம் புண்ணாகும்படி நீ புழுங்கினால் பயன் என்ன?" என்றாள் குணமாலை.

"அவனுக்கு உன்னைப் பிடித்து விட்டது; நீ புளியங் கொம்பைப் பற்றிக் கொண்டாய்; அதனால் களிப்பு மிக்க வாழ்வு பெறப் போகிறாய். உன்னைப்பற்றி அவன் பிறரை விசாரித்து இருப்பான்; நான் அவசரக்காரி ஆவேசக்காரி என்று கூறி இருப்பார்கள்; அதை அவன் விசாரிக்காமலேயே எடுத்துக்

கொண்டிருப்பான். நீ குணக்குன்று; நான் மண்றக்குன்று; நீ நிறைகுடம்; நான் அரைவேக்காடு, நீ அகல் விளக்கு நான் ஒளி விளக்கு நின்று எரிவாய், நான் அணைந்து எரிவேன் என்று அறைந்திருப்பார்கள்.”

“நீ சொல்லித்தான் தெரிகிறது; அவன் என்னைக் காதலிக்கக் கூடும் என்று, என்னிடம் பார்த்து மகிழ ஏதோ இருப்பதாகச் சொல்கிறாய்; அதையும் காட்டியும் விட்டால் போகிறது” என்றாள்.

“மறைத்து என்ன பயன்; நீ விறைத்து இருந்தாலும் அவன் தன் காதலை உரைத்து உன்னை வளைக்காமல் இருக்கப் போவது இல்லை; ஒரு பார்வை; அது போதும் சுட்டும் விழியில் கட்டிப் போடலாம்; காதல் என்பது ஒட்டு வியாதி; நீ கிட்டே போனால் அது ஒட்டிக் கொள்ளும்; ஒரு சின்ன பூ ஒன்று போதும்; அதை நெகிழ்த்துவிடு. ஓடிவந்து அதை எடுத்துக் கொடுப்பான்; பூவே பூச் சூடவா என்று அழைப்பான்; அதுகூட உனக்குத் தேவை இல்லை; வெறும் பொடி போட்டே நீ மயக்கி விட்டாய்; சுண்ணம் அவனை மயக்கும் சொக்குப் பொடியாகி விட்டது, அதுவே நீ விடும் காதல் தூதாகி விட்டது. அது ஏதுவாகப் பேச்சுவார்த்தை தொடரும்; அவன் தொடுக்கப்போகும் இரண்டாவது பூ நீ”

“இல்லாத காதலை நீ உன் சொல்லாலே உண்டாக்குகிறாய்; உனக்காகவே வாய்ப்பு வரும்போது காதலிக்கிறேன்” என்றாள்.

“மறைத்து என்ன பயன்; அவன் மேல் உனக்கு ஒரு கண் இருந்துகொண்டே இருக்கிறது. ஏழுநாள் இசை விழா நடந்தது. ஏழாம் நாள் மட்டும் நீ அங்கு அடி எடுத்து வைத்தாய். அன்று அவன் பாடுகிறான் என்பதால்தானே. தத்தை பாடியபோது உன் கைத்தாளம் ஏன் மடங்கி விட்டது? அவன் பாடும்போது மட்டும் உன் உடம்பே அசைபோட்டது ஏன்?”

“இசைஞானி” என்று இசைத்து மற்றவர்கள் பரவசப்பட்டபோது நீ ஏன் உன் கையிலிருந்த தூசினைத் தட்டிக் கொண்டு இருந்தாய். அப்படி நீ கைதட்டினால் அவன் வந்து உன்மெய்தட்டுவான் என்ற ஆசைதானே காரணம்.” “அவள் அவனுக்கு மாலையிட்டபோது நீ ஏன் மவுனம் சாதித்தாய்! வாழ்த்த மேடை ஏறி உன் வாய்திறந்து சொல் முத்துக்களை உதிர்த்து இருக்கலாமே! நீ அடித்த கல் குறி தவறவில்லை; அதுகாய்மீது பட்டு உன் மடியில் வந்து விழுந்து விட்டது; மாங்காய் உனக்குப் புளிக்கப் போகிறது” என்று வாய் புளித்ததோ மாங்காய் புளித்ததோ என்று உரையாடினாள்.

அவள் பகைபாடிப் பகர்ந்த அத்தனை வசைகளும் அவை உள்ளத்தில் காதலைப் புகைய வைத்தன. அவை அவள் காதலுக்குத் தூபம் போட்டதுபோல் இருந்தன. நிச்சயம் அத்தகைய வாய்ப்புக் கிடைக்குமா என்று எண்ணத் தொடங்கினாள். எட்டாத கனியாகுமோ என்றும் எண்ணிப் பார்த்தாள்; அந்தச் சின்ன ஆசையை உண்டாக்கியதால் மஞ்சரியை வாழ்த்தினாள்.

சுரமஞ்சரி காதலில் தோல்வியுற்றவர் சரண் அடையும் சரணாலயம் ஆகிய கன்னிமாடத்தில் இருந்து தனிமையில் இருக்க விரும்பினாள். தன் தந்தையிடம் சொல்லித் தானே ஏன் ஒரு கன்னிமாடம் கட்டித் தரச் சொல்லக்கூடாது என்று துணிந்தாள். அவனை நெஞ்சில் வைத்து வழிபட அது ஒரு ஆலயமாக அமையும் என்று கருதினாள். அதுமட்டுமின்றித் தன்னைப் போல் அடிபட்டு முடம்பட்டுப்

போன இளஞ்சிட்டுகள் வந்து தங்குவதற்கு அது ஒரு கூடாக அமையுமே என்றும் நினைத்தாள்.

தமிழ் நாட்டுத் தவச் செல்வியாகச் சென்றவள் அரபு நாட்டு முழுமையாக வீடு வந்து சேர்ந்தாள். திலீத் துருக்கர் செய்த வழக்கத்தைப் பின்பற்றினாள்; வானத்து மதியைக் கரிய மேகங்கள் மறைத்து விட்டன.

நீராடி வரச் சென்றவள் போராடி வீடு திரும்பினாள். இணைச் செருப்பாகச் சென்றவர்கள் தனிச் செருப்பாக வீடு சேர்ந்தாள்.

"மற்றொருத்தி எங்கே?" என்று சற்றுக் கவனித்த அவள் தாய் இந்தக் கேள்வியை விடுத்தாள்.

"நேற்றுவரை இருந்த உறவு இன்றுவரை நீடிக்கவில்லை" என்றாள் அவள் தோழிகளுள் ஒருத்தி.

"என்னடி? என்ன நடந்தது? ஒரே பல்லவிக்கு இரண்டு பேர் சரணம் பாட ஆரம்பித்தார்களா" என்றாள்.

"இல்லை; அவள் மட்டும் தான் அதை இப்பொழுது பாடப் போகிறாள்; எனக்கு இடமில்லை" என்றாள் சுரமஞ்சரி.

"சுண்ணத்தின் காரணமாக இருவரும் எண்ணம் வேறுபட்டனர்" என்று தோழியர் விளக்கினர்.

"அவளுக்கு முகமூடி ஏன்" என்றாள் மஞ்சரியின் தாய்.

"மற்றவர்கள் யாரும் தன் முகத்தைப் பார்க்கக் கூடாது! தான் மட்டும் இரண்டு துளைகள் கண்ணுக்கு என்று வைத்துக் கொண்டு மற்றவர்களைப் பார்க்கப் போகிறாளாம்" இது தோழியின் விடை.

"கன்னிமாடம் ஒன்று தனக்காகக் கட்டித் தரவேண்டும்; அன்னியர் யாரும் அங்கே வரக் கூடாது" என்றாள்.

"கட்டிக் கொடுக்க வேண்டியவள் நீ அங்கே ஒட்டிக் கொண்டிருந்தால் எப்படி?"

"என்னை அழவிடு; அழுவதற்கு ஒரு இடம் வேண்டும்; அதற்குத்தான் நான் தனி இடம் கேட்கிறேன்" எனறாள்.

"சிரிப்பதற்கு இடம் கிடைக்கும்வரை சீராக அவள் அங்கேயே இருக்கட்டும்" என்று அவள் மனப் போக்கின் படி அவள் தாய் விட்டு விட்டாள். "தந்தையிடம் சொல்; அந்தத் தெருவழியே ஆடவர் யாரும் வரக் கூடாது; இதை அரசனிடம் சொல்லி ஆணை பிறப்பிக்க வேண்டும்" என்றாள்.

இந்தக் காலத்தைப் போலவே சிலவற்றைக் காசு கொடுத்தால் சாதிக்கும் காலமாக அது இருந்தது. அவள் தந்தை கட்டித் தங்கத்தைக் கொண்டு போய்க் கட்டியங்காரனுக்குத் தந்து அனுமதி வாங்கி வைத்தான்.

"ஒநாய்கள் வரக் கூடாது; அவற்றிற்கு வழிஇல்லை" என்று ஒரு பலகை மாட்டி வைக்கப்பட்டது. ஆடவரை உள்ளிருந்தவர்கள் சன்னல் வழியாக எட்டிப்பார்த்துக் கொள்ள முடிந்தது. அது மிகப் பழைய கட்டிடம்; அதில் சிற்பங்கள் செதுக்கி இருந்தன. இரண்டு சிற்பங்கள் இருந்தன; கிழக்கையும் மேற்கையும் பார்த்தன;

இது ஆண் இது பெண் என்று தோழி வேறுபடுத்திக் காட்டினாள்.

“சிறப்பங்களில் கூடவா பேதம் இருக்க வேண்டும். இந்த ஆண் சித்திரத்தை அகற்றி விடு” என்று ஆணையிட்டாள்; மருந்துக்குக் கூட ஒரு மல்லிகைப்பூ அங்கு வைக்கப்படவில்லை.

அவர்களுக்குப் பொழுது போகாத நேரத்தில் “ஆண்கள் இல்லாமல் குழந்தை பெற முடியுமா? ஏன் பெற முடியாது. வழி என்ன?” இந்த மாதிரி நவீன ஆய்வுகளில் மனம் செலுத்தினர்.

தனக்கு என ஒதுக்கிவிட்ட திரை அரங்கில் அவள் கால் சலங்கை ஒலி கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஆட எழினியின் திரைகள் நீக்கப்படவில்லை. இது அவள் நிலை.

குணமாலை நிலை வேறு. யானை என்றால் அதற்கு மதம் பிடிக்கவில்லை என்றால் அது யானையே ஆகாது. அதுவும் அரசனின் யானை என்றால் அதிக மதம் பிடிக்க வேண்டும்; கட்டியங்காரன் யானை என்றால் அது கட்டுக்கு அடங்காது. அது யாரை வேண்டுமானாலும் குத்தலாம். அதைத் தாங்காமல் மற்றவர்கள் கத்தலாம்; அதைத் தடுக்க யாரும் முன் வரவில்லை.

குணமாலை முத்துச் சிவிகையில் வந்து கொண்டிருந்தாள். யானையைக் கண்டதும் அதைச் சுமந்தவர்கள் அலறி பொத்து என்று போட்டு விட்டு ஓடி விட்டனர்.

அந்த யானையைத் தடுத்து நிறுத்த எந்தப் பாகனும் அங்கு நிற்கவில்லை. யானைக்குப் புதுவிதமான ஆசை பிறந்தது. அணைக்க அல்ல; அவளை அடித்துக் கொல்ல.

“மதமான பேய் பிடியாதிருக்க வேண்டும்; கந்த கோட்டத்துள் வளரும் கந்த வேளே” என்று ஒரு ஆண்டி அந்தப் பக்கம் பாடிக் கொண்டு சென்றான்.

அதை ஆராய்ந்து கொண்டு அவள் பல்லக்கில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாள். அந்த யானை தன்னைத் துதிக்கையால் வளைத்துக் கொண்டிருந்தபோது அந்தப்பாட்டுக்குப் பொருள் இவளுக்கு விளங்கியது.

கத்துவதற்கும் முடியாமல் அவளுக்கு நெருக்கடி ஏற்பட்டது.

பக்கத்தில் இருந்த தோழி ஒருத்தி “ஆடவர் எவரும் இல்லையோ” என்று கூவி அழைத்தாள். அங்கு நடந்து கொண்டிருந்த பாதைவாசிகள் அதைக் கேட்டுத் தம்மை அல்ல என்று மதித்துக் கொண்டனர்.

ஆட்டு மந்தையில் இருந்து ஒரு சிங்கம் திடீர் என்று பாய்ந்து அந்த யானையின் கையில் இருந்த மாலையை எடுத்து விட்டு அது அதன் கையகத்துப் புகுந்தது.

குணமாலை அவனைக் கண்டாள். தான் அகப்பட்டதற்கும் அவள் துடிக்கவில்லை. இந்தப் புதிய ஆடவன் தனக்காகப் பிணை தந்தது அவளால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அந்த இளைஞன்தான் தன் சுண்ணத்தைப் பாராட்டியவன் என்பதைப் பின்னால் கேட்டு அறிந்து கொண்டாள்.

யானையோடு அவன் போராடிக் கொண்டிருந்த அந்தச் சில நிமிடங்கள் அவளுக்கு உயிர் போய் வந்து கொண்டிருந்தது.

இதய அறுவைச் சிகிச்சை நடக்கும்போது என்ன ஆகுமோ என்று வெளியே காத்துக் கிடக்கும் உறவினராக அவள் ஆனாள்.

அந்த யானை அடக்கப்பட்டது. அது பிரம்படிக்கு அஞ்சும் பள்ளி மாணவனைப் போல மண்டியிட்டது. அங்குசம் கொண்டு அதனை அடக்கி வைத்தான். பாகர்கள் ஒதுங்கி நின்றனர்.

வீட்டில் அடங்காத பிள்ளையை ஊரார் அடக்கியதைக் கண்டு அவர்கள் உள்ளுக்குள் மகிழ்ந்தனர். அவள் எண்ணிப்பார்த்தாள்; சுரமஞ்சரி இந்த விபத்தில் சிக்கி இருந்தால் அவள் அதிருஷ்டக் காரியாகி விட்டு இருப்பாள்; அந்த வாய்ப்புத் தனக்குக் கிடைத்ததே என்று மகிழ்ந்தாள்.

தன் உடம்பெல்லாம் உராசிக் கிடந்தது. அதில் வெளியிட்ட குருதிச் சிதறல் அவளுக்கு வீரன் தன் மார்பில் காணும் வடுவாகக் கொண்டு மகிழ்ந்தாள்.

அவன் தன்னை இட்டு இழுத்தபோது அவள் துவண்டு விழுந்தாள்; அவன் கட்டி அணைத்திருந்தால் எப்படி இருக்கும் என்று எண்ணி ஏங்கினாள்.

தோழியர் வந்து சூழ்ந்தனர்; அவள் வடுக்கண்டு துயரத்தில் ஆழ்ந்தனர்.

“சொன்னால் கேட்டாயா? தனியாகப் போகக் கூடாது என்று சொன்னேனே” என்று அம்மா பழைய பல்லவியைப் பாடினாள்.

“அந்த யானை பொல்லாதது; அது போனமாதம் தான் பல்லில்லாக் கிழவியின் பற்கள் அத்தனையும் நொறுக்கி விட்டது” என்று பழைய கதையைப் பேசினாள்.

எதிர்பாராத சந்திப்பாகச் சீவகன் அதனைக் கொண்டான். சுண்ணத்தின் வண்ணத்தில் அவள் சுந்தர முகத்தைக் கண்டவன் இப்பொழுது நேரில் கண்டதை எதிர்பார்க்காத சந்திப்பாகக் கொண்டான். யாரோ ஒரு கன்னிப் பெண் அதனால் அவளைக் காக்கக் கருதி யானையை எறிதல் களைக்குக் கடன் என்றுதான் முனைந்தான். அந்தக் கன்னி இவளாகத்தான் வரவேண்டும் என்று எழுதி இருந்ததே அந்த எழுத்தைத்தான் மீண்டும் மீண்டும் வாசித்தான்; அவள் கழுத்தை அந்த யானை நெரித்து இருந்தால் என்னவாகி இருக்கும் என்று எண்ணிப் பார்த்தான். அவள் குரங்கு கையில் அகப்பட்ட பூமாலையாகி இருப்பாளே என்று தவித்தான்.

வீணையில் தத்தையை வென்றதை அவன் விறலாகக் கொள்ளவில்லை. யானையை அடக்கி அவளைக் காத்ததே வெற்றி என்று நினைத்தான். அவள் பார்த்த மோனப் புன்னகையில் அவள் எத்தனை எண்ணங்கள் பொதித்து வைத்தாள் என்று எண்ணிப் பார்த்தான். நோய் நோக்கு விளைவித்தவள் அது தீரும் மருந்தும் அவள் நோக்கே என்று வள்ளுவம் பாடினான்.

அந்த யானையின் கூரிய கொம்பினைவிடத் திரையிட்டு மறைத்துவைத்த வம்பே கூரியது என்று எண்ணத் தொடங்கினான். மதங்கொண்ட யானைக்கு அவள் அணிந்திருந்த கச்சு முகபடாம் என்று கருதினான். அந்தக் கச்சு மட்டும் இல்லை என்றால் தன் நெஞ்சு தன்னிடம் மிச்சம் பட்டிருக்காது என்று நினைத்துப் பார்த்தான்.

தனிமை அவனை வாட்டியது; சோலைக் கிளியைக் காண அவன் உள்ளம் துடித்தது; மாலை வேறு வந்தது; அது மயக்கம் தந்தது. அக்கம் பக்கத்தவர்

அடிககடி வ்நது அவ்ன மோன்த தவ்ததைக கலைப்பதை அவ்ன விரும்பவிலலை. அவளைப ப்றறி அமைதியாக நினைத்துக கொண்டு அ்நத அலைகளில ந்நதி விளையாடி ஊ்ரப புறத்துச சோலையில சென்று ஒரு மேடைமீது அம்ா்நதான. கூட்டில வ்நது அட்ஙகும பறவைக்ள முணுமுணுத்துக கொண்டு திடடிககொண்டு இருப்பது போல ஒலிக்ள எழுப்பிச சி்ன்னக குழ்நதைகளி்ன க்ன்னககுமிழிகளைக காட்டிக கொண்டிரு்நதன.

கே்ளவிகளை விடடு விடடுத தோ்வுகளைப ப்றறியே எண்ணி வருத்தபபடும மாணவனைப போல அவனிட்ம பேசாம்ல வீடு வ்நதமைககு மன்ம நொ்ந்து கொண்டு தே்ள கொட்டியதைப போல்த துடித்துக கொண்டிரு்நதா்ள. அவ்ள எ்னன சொல்லபபோகிறா்ள எ்னபது அறி்நத தா்ய அதைக கேட்டுத கொலைக்காது மூடியை எடுககாத பா்த்திரமாக அவளைப பா்ா்ததா்ள.

யானைககாக இவ்ள பானைச சோ்றறில ஒருபருககை கூட்ச சா்பபிடாம்ல இருக்கத தேவை இலலை; அவ்ள இளமை நினைவுக்ள அவ்ள மு்ன நி்னறன.

“யாரைக கண்டா்ய, பேரைச சொல்லவா்ய” எ்னறு கேட்பது அநாகரிக்ம எ்னறு சொலலி அவ்ள அழுகைச சுத்நதிர்த்திறகுத தடையுத்தரவு போட விரும்பவிலலை.

“எ்பபடியும அவ்ள சொலலித்தா்ன தீ்ரவா்ள; கிளி இருககிறது; அதனிட்ம பேசித த்ன துயா ஆ்றறிக கொ்ளவா்ள” எ்னறு மன்ம அமைதி கொண்டா்ள.

ஆ்ரமப்ப ப்ளளிச சிறுவ்ன போ்ல சொ்ன்னதைச சொல்லும கிளிப்பிளளை அவ்ள மவுன்ததைக கலைத்தது. அவ்ள தீட்டிய சித்திர்ம கண்டு அவ்ள ம்னபபோ்ககி்ன விசித்திர்ததை அறி்நது கொண்டது.

குறிபபறி்நது செய்லப்பட்டது. நேரே யானையை அட்ககிய வீர்ன இரு்நத சோலையை முகவரியைக கேட்டு யாரையும விசாரிககாம்ல கழுதை கெட்டா்ல குட்டிச்சுவா எ்னற பழமொழிககே்றப இவ்ன நிச்சய்ம சோலையில தா்ன இருப்பா்ன எ்னபதைத துணி்நது அ்ஙகுச செ்னறது.

“க்னனியா உ்றற நோ்ய கண்ணினும இனியவ்ா்ககும எடுத்து உரையா்ா; யானும எ்ன வாயா்ல இதை எடுத்துச சொலலமாட்டே்ன க்றறவ்ன நீ உ்றற நிக்ழ்சசியைக கொண்டு ச்றறு எண்ணிப பா்ா்த்து நீயே அறி்நது கொ்ளள வேண்டு்ம.”

“ஒரு பெண்ணைத தொ்ட்டுவிட்டா்ல யாரும அவளைக க்ட்டிக கொ்ளளமாட்டா்ா்க்ள. நீ மெதுவாக அவளைப பிடித்து இழுத்து இருககலா்ம; நீ அவளை இறுக்த தழுவி அவளைக கச்ககி விட்டா்ய; அவ்ள மிகவும மெலி்நது விட்டா்ள. அவளை நீ தா்ன மண்கக வேண்டு்ம, அது இ்நத உலகிய்ல” எ்னறது.

“கச்ககினே்ன; முகர விலலையே” எ்னறா்ன. “நுகரலா்ம; அதை எடுத்து உரைக்கத்தா்ன பற்நது வ்நதே்ன; சிறகு பெ்றறுவ்நதே்ன; சிறகு பெ்றறத்ன பய்ன இ்னறு தா்ன கண்டே்ன” எ்னறது.

“அஞ்ச்ல முட்ஙக்ல எடுத்து வ்நத அஞ்சுகமே! அவ்ள சுக்ம விரும்பி அவளை மண்பபே்ன; அவ்ள த்நதை பேராசைககாரனாக இரு்நதா்ல பொ்னனும பொருளும கொண்டு வ்நது பரிசமாக்க குவிப்பே்ன. இனி அவளுக்குத தவிப்பு ஏ்ன? அவளுக்காக எ்னறும கா்த்திருப்பே்ன” எ்னறு சொலலி அனுப்பினா்ன.

“ஆழ்க கடலுக்கு அப்பால அசோக மரத்தின அரு நிழலில சோகமே வடிவம கொண்டிருந்த அணங்குக்கு அன்று அனுமன இராமன தந்த கணையாழி தந்தான. அது அவள சோகத்தை மாற்றியது; அதேபோல நீயும இந்த மோதிரத்தை அன்பின அடையாளமாக அவளிடம கொடு” என்று சொல்லிச செய்தியை ஒலையில பொறித்து அனுப்பினான.

“உன நண்பாகளுக்குத தோழன நீ அவளுக்கு நீ தோளன; உன தோள துணையாகத தான அவள துயில முடியும. நாள கடத்தாதே” என்று சொல்லிவிட்டு விண வழியே விரைந்தது.

வானத்து வீதியை அவள விழிகள பார்த்துக கொண்டு காத்திருந்தன. சென்ற கிளி கொண்டு வரும செய்தி யாதாக இருக்குமோ எனக கவன்று இருந்தாள. பசசையாக எது தெரிந்தாலும அது கிளி என நினைத்தாள. பசசை என்ற பெயரைக கேட்டாலே அவள பசி தீர்ந்தது போல ஆயினாள.

பறந்து வந்த கிளி கொண்டு வந்த செய்தி கேட்பதற்கு முன அதற்கு அடிசில ஊட்டினாள; பால பிசைந்து சோறு காட்டினாள. அதுகொண்டு வந்துகொடுத்த மோதிரத்தை வாங்கித தன முலைக குவட்டில வைத்து, மகிழ்ந்தாள. கிளியை மெல்லப படுக்க வைத்து, ‘உறங்குக’ என்று சொல்லித தடவிக கொடுத்தாள. தினந்தோறும இதைப போன்ற வாய்ப்புக கிடைத்தால எப்படி இருக்கும என்று அந்தக கிளி எண்ணிப பார்த்தது. பாலும சோறும பாங்காய்த தந்திடுவாள என்று மனநிறைவு கொண்டது.

காதலுக்காக யாா யாரையோ தூதுவிட்டதாகக கேளவிப்பட்டிருக்கிறது; மேகத்தைத தூதுவிட்டுக காதலிகள தம சிநேகத்தைத தெரிவித்தது அதுக்குத தெரியும. நளன அன்னத்துக்குத தந்த செய்தியும, தமயந்தி தூது அனுப்பியதும நளவெண்பா என்னும நூலில படித்திருக்கிறது; தெனமதுரையில கோயிலில குடி கொண்டிருக்கும அழகாபால தூது விட்ட அழகா கிள்ளை விடு தூது என்ற நூலையும கிளி படித்திருக்கிறது. அதற்குப பிறகு தான கிளிகளுக்கு இந்த உத்தியோகம தொடாந்து கிடைத்து வருகிறது என்பதை ஆராய்ச்சியாளா சொல்ல அதையும கேட்டிருக்கிறது.

குணமாலையின தாய நேரத்துக்கு நேரம டி.வி. திருப்பிக கிரிக்கட்டு ஸகோா கேட்பது போல அடிக்கடி வந்து அவள நிலையைக கேட்டு அறிந்து வந்தாள. கிளியைக கேட்டு அவள என்ன சொன்னாள என்று தெரிந்து கொள்ள ஆவல காட்டினாள. எனினும இந்தச சிறு பிள்ளையிடம அவ்வளவு தூரம வைத்துக கொள்ளக கூடாது என்று அடக்கிக கொண்டாள. நாளைக்கு அது தன்னை மதிக்காது என்பது தெரியும. மேலும அது தொலை பேசியில இருவா பேசிக்கொண்டிருப்பதை ஒட்டுக கேட்பது போல ஆகிவிடும; தன நிலையைத தாழ்த்திக கொள்ள விரும்பவில்லை.

மூலவரையே கேட்டுவிட்டால போகிறது; அவள துயரத்துக்கு மூல காரணம யாா என்று தெரிந்து கொள்ள முறபட்டாள.

“இன்று மூன்றாம பிறை யாயிறறே; பிறை தொழப போகவில்லையா” என்று கேட்டாள.

“இறையை வழிப்பட்டுவிட்டேன; பிறையை வழிபடத தேவை இல்லை” என்றாள.

அவள பேசசு மணமானவள போ்ல இருநதது; “க்றபுடைய பெண்டிா தெயவததைத தொழத தேவை இலலை” என்று வளளுவா கூறியது அவள நினைவுககு வநதது.

“உன மாமன மகன பெண கேடக வர்ப போகிறான்; உன்னைச சீா செயது கொ்ள” என்றா்ள. “அவ்ன சீாகளை மறுததுவிடு; அவ்ன பேரையே சொ்லலாதே” என்றா்ள.

“அவ்ன ஒ்றறைக காலில நிறகின்றா்ன; உன்னையே தா்ன க்டடிக கொ்ளவே்ன என்கிறா்ன.”

“ம்றறொரு கா்ல என்ன ஆயிறறு?”

“அவனைக கேட்டு வ்நது சொ்லகிறே்ன; அவ்ன பெரிய பண்ககார்ன; அது தெரியுமா?”

“அளவோடு தா்ன அ்ன்று நம வீ்ட்டில அவ்ன ச்ர்பபிடடா்ன”

“அவ்ன இ்பபொழுது வீடு மனை தோ்ட்ட்ம கடை காணி இ்பபடி அடு்கக்க கொ்ண்டே போகலா்ம” என்றா்ள.

“யானையிடமிருநது என்னைக கா்தத வீரனுககே யா்ன மாலையிடுவே்ன” என்றா்ள.

“வீரனுககே மாலையிட்டா்ல நம ஊ்ா செ்ட்டி்ப பி்ள்ளைக்ள நிலை என்ன ஆவது?”

“ஈரமு்ள்ளவா எ்ததனையோ பே்ா அவாகளுககு்த தாரமாக்க கா்ததுக கி்ட்பபா்ா; என்னை விடு” என்றா்ள.

த்நதை வ்நதா்ா; செ்யதி சொ்ன்னா்ள.

“அவ்ன என்ன சாதி ?”

“நம்ம சாதிதா்ன”

“சாதிககு்ள்ளேயே கொடு்கக்க கூடாது; கல்பபு மண்ம தா்ன செய்விகக வே்ண்டு்ம என்றிரு்நதேனே”

“இது சாதி மணமு்ம இலலை; கல்பபு மணமு்ம இலலை; காத்ல மண்ம” என்று வி்ளக்க்ம த்நதா்ள.

“என்னைவிட அவ்ள மு்ன்னேறி விடடா்ள” என்று அவா த்ம கரு்ததைக் கூறினா்ா.

ஏ்றகனவே மணமனையில உ்டகா்ா்நது பழகியதா்ல ம்ணச சட்ஙகுககு வி்ள்மபர்ம அதிக்ம தேவை இலலாம்ல இரு்நதது. எ்பபொழுது இ்நத்ச சட்ஙகுகளிலிரு்நது விடு்ப்டு அவளை்ச ச்நதிக்க்ப போகிறே்ா்ம என்று கா்ததிரு்நதா்ன. இனிய மண முழவு ஒலி காதில ஒலி்ததுக கொ்ண்டே இரு்நதது. ம்லாமாலை சும்நது அவனுககு அது அலு்ததது வி்டடது.

அவாக்ள இருவரு்ம காத்ல இ்ன்ப்ததில மூ்ழகினா்ாக்ள என்றா்ல அது வ்ழககமான வி்ளககமாக அமையு்ம. இ்ன்பக க்ளி்பபில இணை்நதா்ா என்றா்ல

அது பொருத்தமாக இருககும. தாரும மலையும மயஙகின என்றால அதைவிட அழகாக இருககும; அரவு இரண்டும பின்னிக கொண்டு இணைநதன என்றால அது சிலப்பதிகாரக காவியமாக மலர்நது விடும. அது அவர்கள சேர்நத விஷயம. அதில நாம தலையிட முடியாது என்பதால அதிகம சொலலத தேவை இலலை.

ஒரு தலைவி சொன்னாளாம. “காலைப பொழுது வநதால அது தன தலைவனைப பிரிததுவிடும” என்று, “தோள தோய காதலரைப பிரிககும வாள போல வைகறை வநதது” என்று சொன்னாளாம.

இஙகே வைகறை வரவிலலை; கட்டியஙகாரன ஆட்கள வநது தொலைநதனர். சீவகன காநதருவ ததத்தையை மணநதபோது. கட்டியஙகாரனால தடுககமுடியாமல போயவிட்டது. குணமாலை அவளைப்பற்றிக கேளவிப்பட்டிருககிறான. அவள தெருவில நடநதாலே போகும வண்டிகள சலனமற்று நின்றுவிடும என்றனர்; அவளைப பார்பபதில மனம செலுத்தி ஊர்திகளை நிறுத்தி விட்டனர்; அதனால சில வண்டிகள மோதிக கொண்ட அசசெயதி அவனுககு எட்டி இருககிறது.

இருதார மணத்தடை மசோதா கொண்டு வநதிருநதால இதைத தடுததது இருககலாமே என்று எண்ணிப பார்ததான. அது தனககே ஒரு வேளை இடையூறாக அமையுமோ என்று அதைக கைவிட்டான. கணிகையர கணககில எடுப்பது இலலை என்பதால தான தப்பிததுக கொளளலாம என்று தப்புக கணககுப போட்டான. அப்படி ஒரு சட்டம போட்டிருநதால சீவகன ஒருவனாலேயே அநநாட்டுக கன்னியர எதிர்ததிருப்பர என்பதை அவன எண்ணிப பார்ககவிலலை.

இநதக குணமாலை அவளை இவன தட்டிக கொண்டு போவதை எப்படி விட்டு வைகக முடியும. ஏதாவது குற்றம அவன மீது சுமதத வழி இருககிறதா என்று பழி நோககி இருநதான.

அவனைப பார்கக யானைப்பாகர்கள வெளியே காததது இருநதனர்.

“யார அஙகே!”

“பாகர்கள”

“செயதி?”

“யானை மறுககிறது. உணவு உட்கொளள வெறுககிறது”

“கரும்பு கொஞசம அதிகம கொண்டு வநது போடுவது தானே”

“அதையும அது விரும்ப விலலை”

“காரணம ?”

“அது தன கற்புககுப பஙகம வநது விட்டது என்று தனிமையில புலமபிக கொண்டு இருககிறது”

“யார அதைக கெடுததது”

“சீவகன அதைத தொட்டுவிட்டான; அதனால அது புலமபுகிறது”

“அரசயானை யாயிற்றே அதை எப்படி அவன தொடலாம”

“மதம் கொண்டது; எங்களால் அடக்க முடிய வில்லை”

“இதற்கு நீங்கள் எப்படிச் சம்மதித்தீர்கள்”

“நாங்கள் உயிருக்கு அஞ்சி அந்த இடத்தை விட்டு நீங்கி வெகுதூரம் போய்விட்டோம், அவன் ஏதோ யாரோ ஒரு பெண்ணை ஆசைப்பட்டிருக்கிறான்; அவள் அந்த வழியாக வந்து கொண்டிருந்தாள்”

“உருப்படி நன்றாக இருந்ததால் வளைத்து உம்மிடம் சேர்க்க அசுவனி நினைத்தது; இவன் தடுத்துவிட்டான்”

“இது இராச துரோகம்; அவனைக் கட்டிப் பிடித்து வாருங்கள்” என்று படைத் தலைவர்களுக்கு ஆணையிட்டான்; பக்கத்தில் இருந்த அவன் மைத்துனன் மதனன் தக்க படையுடன் கந்துக்கடன் இல்லம் நோக்கிச் சென்றான்.

புகை படிந்த கண்ணோடு நகை அணிந்த அந் நங்கை நல்லாள் சோறு சமைத்துப் பரிமாறிக் கொண்டு இருந்தாள். புதுப் புடவை என்றும் பாராமல் அதிலேயே கையைத் துடைத்துக் கொண்டு அதனைக் கரியாக்கிக் கொண்டாள்; நெருப்பைத் தீண்டியதால் சூடு வேறு பட்டுக்கொண்டது; தானே துழந்து அட்ட தயிர்க்குழம்பை அவனுக்கு ஊற்றிப் பரிமாறிக் கொண்டு இருந்தாள்.”

“இது மிகவும் சுவைக்கிறது” என்றான்.

“இது நானே சமைக்கிறது” என்றாள்.

அவள் முகத்தில் எழுந்த முறுவல் கண்டு அவன் முகம் நுட்பமாக மலர்ந்தது.

‘தம்மில் இருந்து தமது பாத்து உண்டற்றால் அம்மா அரிவை முயக்கு’ என்ற குறளின் விளக்கத்தை அவளிடம் அறிந்து பாடம் படித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அந்தச் சமயத்தில் மதனின் தடியர்கள் அடியார்கள் போல் வந்து நின்றனர்.

சிப்பாயைக் கண்டு அஞ்சிய காலம் அது; வீட்டுப் பாயை மடக்கி வைத்துவிட்டு வெளியே வந்தான்; அவளும் தன்சேலையைச் சரிசெய்து கொண்டு பின்னணியில் வந்து நின்றாள்.

“அசையக் கூடாது” என்றான்.

காப்புக்கலையாத அவன் கைகளுக்குக் காப்பு இட அழைத்தனர்.

நந்தட்டனிடம் பதுமுகனைக் கொண்டு படை திரட்டுக என்று குறிப்புக் காட்டிவிட்டு மதனன் அருகில் வந்தான். அவன் சீவகனை நெருங்க அஞ்சி அகன்று நின்றான்.

“உன்னை அழைத்து வர அரசன் ஆணை” என்றான். சம்பிரதாயம் கருதிக் கந்துக்கடன், “அரசன் அழைத்தால் போய்த்தான் தீரவேண்டும்; மறுக்காதே; அது நல்ல பிள்ளைக்கு அழகு அல்ல” என்றான்.

சுநந்தையும் “அப்பா சொல்லைக்கேட்பதுதான் நல்ல பிள்ளைக்கு அடையாளம்” என்றாள். அவனும் வேறுவழி இல்லாமல் நல்ல பிள்ளையாக நடக்க முயற்சி செய்தான்.

அவனுக்கு மூன்று வழிகள் இருந்தன. ஒன்று நண்பர்களை விட்டு ஊரைக் கொளுத்திக் குழப்பம் விளைவித்து அவர்களைத் திசை திருப்பிவிட்டுத் தான் தப்புவது; அடுத்தது கந்தருவத்தையின் மந்திர சக்தியால் அவர்களிடமிருந்து தப்பிச் செல்வது; மற்றொன்று தன் நண்பன் சுதஞ்சணன் அவன் உதவியால் தப்பித்து வெளியேறுவது; அவர்கள் விருப்பப்படி விட்டால் அங்கே கொண்டு போய் முட்டிக்கு முட்டி அடித்துப் பல்லைத் தட்டிக் கையில் கொடுப்பது உறுதி. மறுபடியும் ஒரு கோவலன் கதை நடக்காது என்பதற்கு உத்தரவாதமும் இல்லாமல் இருந்தது.

வெட்டுண்ட உடலை எடுத்துவைத்துத் தத்தையும் குணமாலையும் வந்து அழுது கொண்டிருக்க வேண்டியது தான். தலைமாட்டில் ஒருத்தி, கால்மாட்டில் மற்றொருத்தி, இந்த அநாகரிகத்தைத் தடுக்க அவன் யோசித்துத் தீர வேண்டியது ஆயிற்று.

அக்கம் பக்கம் கூட்டம் வந்து கூடிவிட்டது. பல திறப்பட்ட மக்கள் அங்கு வந்து கூடிவிட்டனர். அவர்களுக்கு இது காணத்தக்க காட்சியாக இருந்தது. இப்பொழுதுதான் திருமணம் ஆயிற்று; புதுமாப்பிள்ளை அவனைக் காவலர் வந்து இழுத்துப் போகிறார்கள் என்றால் அந்தக் காட்சியை மறுபடியும் காணமுடியாது. மேலும் சீவகன் ஊரறிந்த பிள்ளை; தத்தையோடு பாடி வெற்றி கண்டவன்; யாருக்காவது ஏதாவது கெடுதி என்றால் ஓடோடி வருவான். அவன் அந்தத் தெருவுக்கே ஒரு அரண் போல இருந்தான். நந்தகோனின் மாடுகளைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து சேர்த்தவன்; கள்வர் என்றால் அந்தப் பக்கம் வரவே அஞ்சுவர்; எப்பொழுதும் அவனைச் சுற்றிக் காளையர் சூழ்ந்து கொண்டிருப்பர். சில சமயம் அவன் பேட்டை ரவுடியாகத் தென்பட்டான். பெண்ணைப் பெற்றவர்களுக்கு அவன் மீது ஒரு கண் இருக்கத்தான் செய்கிறது. இந்தப் பிஞ்சு உள்ளங்கள், அவனிடம் மனம் பறி கொடுத்துவிட்டுச் சரியாகவே தூங்குவது இல்லை. இவனை உள்ளே தள்ளிவிட்டால் நிம்மதியாகவும் இருக்கலாம் என்று எண்ணியவர்கள் உண்டு; பொது மக்கள் என்பவர்களே ஒரு கலவை இனம்; இப்படியும் இருப்பார்கள்; அப்படியும் இருப்பார்கள். அது மாதிரி கூட்டம் அது.

ஒருவர் ஆரம்பித்தார், "சீவகன் ரொம்பவும் நல்ல பிள்ளையாயிற்றே ஒருவர் ஜோலிக்கும் போகமாட்டானே" என்றார்.

"யானையின் துதிக்கையைத் தொட்டுப் பிடித்தான்" என்று குற்றம் சாற்றினர் காவலர்கள்.

"யாராக இருந்தாலும் என்ன ? கை தொட்டுப் பிடிப்பது குற்றம்தான்" என்றார் அவர் நடுத்தர வயதைக் கடந்தவர்.

"கூடாது தான்" என்று தலையசைத்தார்; தலை யசைத்தே பழக்கம் உடைய தலைவர் அவர்.

"யானை வளைத்துப் பிடித்த பெண்ணை இவன் தொட்டு இழுத்தான்"

"இது மிக்க தவறு" என்றான் மென்மையான குரல் படைத்த மெல்லியலான் ஒருவன், "கட்டியங்காரன் கைப்பிடிக்கும் பெண்ணுக்கு எல்லாம் இவன் மைதீட்டுகிறான். அநங்கமாலைக்கு இவன் சொக்குப் பொடி போட்டு அவளை மயக்கிவிட்டான்" என்றான் ஒருவன்.

"இவன் பழைய குற்றவாளி, இவன் இதற்கு முன்னும் நிறைய வழக்குகளில்

பதிவாகி இருக்கின்றான்” என்றான். கொஞ்சம் வயதான காவலாளி.

“இந்தமாதிரி ஆட்களை வெளியே விட்டு வைக்கக் கூடாது; நாங்கள் குறுக்கிடமாட்டோம்” என்று ஒட்டு மொத்தமாகக் குரல்தந்தனர்; இராஜதுரோகம் நினைக்காத வெகுஜனங்கள் இவர்கள், பொதுமக்கள் என்றால் என்ன என்பதை அறிய இவனுக்கு ஒரு வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

தடுத்து நிறுத்த ஒரு பெண்மணி வீராங்கனையாகக் குரல் கொடுத்தாள்.

“ஒருத்தி யானையின் பிடியில் அகப்பட்டுக் கொண்டு உயிருக்குப் போராடுகிறாள். பேடிகளைப் போல மற்றவர்கள் வேடிக்கை பார்க்கிறார்கள்; அப்பொழுது ஓர் இளைஞன் தன் உயிரைப் பணயம் வைத்து அவளைக் காக்கின்றான் என்றால் அவனைப் பாராட்டுவதைவிட்டுத் தளைப்படுத்துவது அநீதி, அக்கிரமம், அட்டூழியம்” என்று கத்தினாள்.

இவள் தான் “ஆடவர் இல்லையோ” என்று முன்குரல் கொடுத்தது, சீவகனைக் காப்பாற்றத் தூண்டியவள்; கோயில் மணிபோல் அவள் ஒலி கணீர் என்று கேட்டது. பக்த கோடிகள் பஜனை செய்வதை விட்டு அவளையே உற்று நோக்கினர்;

“அவள் சொல்வதும் நியாயமாகத் தெரிகிறதே” என்று சுருதிக் கட்டை மாற்றிப் போட்டனர்.

“அதுதான் உண்மை; இவனை அரசர் பாராட்டிப் பரிசுதரவே அழைக்கிறார்” என்று அவர்களுக்கு மாற்றுக் குரலில் பேசினர் காவலாளிகள்.

கத்தை அமைதியாக இருக்கவில்லை. இவர்கள் சூழ்ச்சியை அறிந்தவளாய் இவனை மீட்பது என்று முடிவு செய்தாள். எனினும் அது அவன் ஆண்மைக்கு இழுக்கு என்று அடங்கிவிட்டாள்.

சீதை அனுமனிடம் கூறினாள் “இராவணனை என் சொல்லினால் சுட முடியும்; அது இராமன் வில்லுக்கு மாசு: அதனால்தான் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்றாள்.

அதே போன்ற நிலையில்தான் கத்தை அகப்பட்டாள். அவள் அவசரப்படவில்லை. அவன் தோழர்கள் இவன் ஆணைக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தனர். தப்பிச் செல்லத் தன் தோழர் துணை வேண்டாம் என்று கருதினான்; அதுபெரும் போரில் கொண்டு சென்று விடும். ஆசிரியர் அச்சணந்தி ஓர் ஆண்டு பொறுக்கவும் என்று கூறியது அவன் நினைவுக்கு வந்தது.

சிலுவையில் அறைய ஏசு நாதரை இந்த யூதர்கள் கட்டி இழுத்துச் செல்ல நினைத்தனர். அவர்கள் தன்மேல் கையை வைப்பதை அவன் தாங்கிக் கொள்ள விரும்பவில்லை.

அவன் நினைவுகள் சுதஞ்சணன் பக்கம் சென்றன. கூப்பிட்ட குரலுக்கு வராத வேலையாள், தாகத்தைத் தீர்க்காத தண்ணீர், தரித்திரம் அறியாத பெண்டிர், வறியவர்க்கு ஈயாத செல்வம், ஒழுக்கம் தராத கல்வி, ஆபத்துக்கு உதவாத நண்பர் இருந்தும் பயன் இல்லை என்று எண்ணினான்.

அநத இடத்தை விட்டு அகன்று போக நண்பனின உதவியைத் தான நாடவேண்டும என்று எண்ணினான. சுதஞ்சணனின இடது கண் துடித்தது; நண்பன இடுக்கண் உற்றிருக்கிறான என்பதை அறிந்தான. காற்றும மழையும துணையாக்க கொண்டு மின்னல வேகத்தில அங்கு வந்து அவனைச் சுற்றியிருநத காவலா கண்ணில மண்ணைத் தூவினான.

அடுத்த கணம சீவகன அங்கு இல்லை. காவலா அவனைத் தேடி அலைந்தனா. அவாகளுக்குக் கடுக்காய் கொடுத்துவிட்டான என்று மதனன அறிந்தான. வேறு வழியில்லை. கட்டி இழுத்து வந்தவனை வெட்டி வீழ்த்தி இருக்கலாமே என்று வருந்தினா.

எப்பாவமும அறியாத அப்பாவி ஒருவன அந்த வழியே சென்று கொண்டிருந்தான. அவனை வெட்டிச் சிதைத்து அடையாளம தெரியாமல செய்து வைத்தான.

கட்டியங்காரன சீவகனைக் கட்டிப் பிடித்து வருவா என்று காத்திருந்தான. கட்டிய கையினனாக அவனை வெட்டி முடித்து விட்டதாகக் கயிறு திரித்தான மதனன.

“ஏன அவனை உயிரோடு அழைத்து வரவில்லை” என்றான.

“திமிறினான; அதனால தீாத்து விட்டேன” என்றான.

“அதுவும நல்லது தான; இங்கே வந்தால கோவலனைக் கொன்ற பழி நம்மை வந்து சேரும” என்றான.

“அவன முகத்தையாவது காட்டி இருக்கலாமே” என்றான.

“அவன முகத்தில நீங்கள விழிப்பதை நான விரும்ப வில்லை” என்றான.

சுதஞ்சணன சீவகனால உதவப்பட்டவன. இராசமாபுரத்தில சாபத்தின விளைவாக அவன ஒரு சொறிநாயாகத் திரிந்து கொண்டிருந்தான. அந்த நாய் சோற்றுப் பானையில தலையிட்டு எச்சில படுத்தியது. அதற்கு உரிய வேள்வி அந்தணா கேள்வி கேட்பவா இல்லாமல அடித்துத் துரத்தினா. அது அங்கிருந்து குளத்தில விழுந்து உயிருக்கு ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது. சீவகன கருணையோடு அதை எடுத்து மந்திரம ஓதி நல்வாழ்வு அளித்தான. அதனால அவன சாபம தீாந்து தன விததியாதர உலகை அடைந்தான.

ரயில பணத்தில டிக்கட்டு இல்லாமல பயணம செய்த போது அவனுக்கு உதவிய பயணியின்பால கொள்ளும நட்பு இருவரிடம மலாந்தது.

எப்பொழுது வேண்டுமானாலும தன்னை நினைத்தால தான வந்து உதவுவதாக அவனுக்கு உறுதி அளித்திருந்தான.

தினைத்துணை செய்த நன்றியை அவன பனைத்துணையாக்க கொண்டான. அந்த நட்புதான இவனுக்கு இப்பொழுது கைகொடுத்தது.

5. பதுமையார் இலம்பகம்

விமானத்தில் சென்றவன் கீழே இறங்கவே இல்லை. அது போய்க்கொண்டே இருந்தது. “எப்படி நிறுத்துவது” என்று கேட்டான். “வெள்ளிமலைக்குப் போனால்தான் இறங்கலாம்” என்றான்.

சுதஞ்சணன் வாழுமிடமும் வெள்ளிமலைதான் என்பது தெரிந்து கொண்டான். வித்தியாதரர் அனைவரும் வெள்ளிமலை வாசிகள்; தேவர்கள் அனைவரும் பொன்னுலக வாசிகள் என்ற வேறுபாட்டை அறிந்து கொண்டான்.

அங்கே அழகிய பெண்கள் இருந்தனர். அதனால் அது அவன் அரண்மனை என்று தெரிந்து கொண்டான்.

“இத்தனை பேரை எப்படிக் கட்டி மேய்க்கிறாய்?” என்று கேட்டான்.

“கொஞ்சம் கஷ்டம்தான்; இருந்தாலும் தேவைதான்” என்றான்.

“இதனால் என்ன நன்மை?” என்று கேட்டான்.

“ஒன்று தூங்கிக் கொண்டிருந்தால் அதைத் தட்டி எழுப்பத் தேவையில்லை; சிரமம் குறைவு” என்றான்.

அவன் சொல்வது புதுமையாக இருந்தது.

அந்த ராணிகள் எல்லாம் இவனை வந்து சுற்றிக் கொண்டார்கள்.

“இவன் தான் என் நண்பன் சீவகன்”.

“பூலோகத்தில் இருப்பவர் எல்லாம் இவரைப் போலவே அழகாக இருப்பார்களா?”

“மறுபடியும் போய்ப் பார்த்து விட்டு வந்து சொல்கிறேன்” என்றான்.

ஏன் இந்தக் கேள்வி கேட்டோம் என்று ஆயிற்று.

இவனுடைய புகழ் ஏற்கனவே அங்குப் பரவி இருந்தது. யானையை அடக்கிய வீரன் என்பதால் இவன் யானையை அடக்குவது போல உருவம்; பக்கத்தில் குணமாலை போன்ற ஒரு பெண் வடிவம்; அவளை இவர்கள் பார்த்ததில்லை; அதனால் போன்ற என்று சொல்ல வேண்டியது; இண்பபு உருவத்தை அவர்கள் தம் மார்பில் பச்சைகுத்திக் கொண்டார்கள். தத்தையை வென்ற வித்தகன் என்பதால் அவனைக் கொண்டு இசைவிழா நடத்தி வைக்கக் குழுமினர். அண்மையில் அவனுக்கு ‘இசை ஞானி’ என்று வழங்கிய பட்டமும் அங்கு ஒளிபரப்பு ஆகி இருந்தது. எல்லோரும் இப்பொழுது அவன் வகுத்துக் கொடுத்த இசையைப் பாடுகின்றனர் என்று கேள்விப் பட்டனர். அவர்களும் தம் இசைக்கருவிகளை மாற்றிப் பெருக்கிக் கொள்ள நினைத்தனர்.

ஆர்மோனியப் பெட்டி, வீணை. யாழ் என்பவற்றோடு நின்றவர்கள் எது எது சப்தம் செய்யுமோ அந்தக் குப்பை எல்லாம் கொண்டுவந்து வைத்து ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு பெயர் கொடுத்து ஒரு ஆளை உட்கார வைத்தார்கள். கேட்டால் காலத்தின் மாற்றம் என்கிறார்கள். காதல் பாட்டைப் பாட வைத்து

இளைஞர்கள் கிறங்கினார்கள். பக்திப் பாடல்களைக் கேட்டு முதியவர்கள் உறங்கினார்கள்; சொல்லத் தெரியவில்லை; அதாவது கண்மூடிக் கொண்டு தியானத்தில் ஆழ்ந்தனர்.

அந்த ஊர்ப்பெண்கள் யார்மீதும் அவன் கையை நீட்டவில்லை. அதற்கு நேரமும் இல்லை; காந்தருவதத்தை ஒரு வித்தியாதரப் பெண்; அவள் கணவன் என்பதால் மரியாதை காட்டி அவர்களும் ஒதுங்கிக் கொண்டனர்.

அவன் தனிமையில் தத்தை பற்றியும் குணமாலை பற்றியும் நினைத்துக் கொண்டிருந்தான். அவர்கள் அவன் கண்களில் மிதப்பதுபோலவே அவனுக்குத் தோன்றியது.

அவன் ஏக்கத்தை அறிந்த சுதஞ்சணன் அவன் தூக்கத்தைக் கலைக்கத் தொடங்கினான்.

"ஒரு ஊரில் ஒரு நாட்டாண்மைக்காரன் இருந்தான். அவன் தன் கடமையை மறந்து ஏதோ சிந்தனையில் கிடந்தான்" என்று தொடங்கினான். ஏதோ கதை சொல்கிறான் என்று சீவகனும் காது கொடுத்துக் கேட்டான்.

"அவன் தன் வீட்டை விட்டு வெளியே போகாமல் இருந்தான். நரி ஒன்று வந்து நாட்டாண்மைக்காரன் நான்தான் என்று தன்னைச் சொல்லிக்கொண்டு ஊராரை மருட்டிக் கொண்டு வேளைக்கு ஒரு கிடாய் தின்னக் கேட்டது."

"தட்டிக் கேட்க நாட்டுத் தலைவன் இல்லை; நரி இட்டதுதான் சட்டம்; மக்கள் அந்த நரியை எதிர்க்க முடியாமல் தவித்தனர்."

"அவர்கள், சூழ்ச்சி மிக்க சிறு நரியின் ஆட்சியில் இப்படித்தான் நடக்கும் என்று பேசத் தொடங்கினர்" என்றான்.

உடனே இவன் தூங்கி எழுந்தவனாய், "ஏன் அந்தத் தலைவன் என்ன ஆனான்?" என்று கேட்டான்.

"ஏதோ பழைய நினைவுகளில் கடமையை மறந்து அவன் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறான்" என்றான். உடனே நினைவுகளில் இருந்து எழுந்து தன் கடமை காத்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை உணர்ந்தான்.

"அந்தக் கட்டியங்காரனை அடித்து நொறுக்க வேண்டும்" என்றான் சீவகன்.

"கவலைப்படாதே நானே சென்று அவனை அழித்து நாட்டை உனக்குப் பிடித்துத் தருகிறேன்" என்றான்.

"நண்பனிடம் கடன் வாங்கலாமே தவிர மொத்த மூலதனத்தை அவனிடம் எதிர்பார்க்கக் கூடாது; அது என் ஆண்மைக்கு இழுக்கு" என்றான்.

"உண்மைதான்; உழைப்பவனுக்குத்தான் தெய்வம் முன் வந்து உதவும், தெய்வத்தையே உழைக்க இதுவரை யாரும் சொன்னதில்லை" என்றான்.

"காலம், இடம், துணை இம்மூன்றையும் தமக்குச் சாதகமாக ஆக்கிக் கொள்பவனே வெற்றி பெறுவான்" என்றான்.

"உண்மைதான்; அதுவரை நாடுகளையும் மனிதர்களையும் காணவேண்டும். இன்னும் ஓராண்டுவரை தலை காட்டக் கூடாது என்று அச்சணந்தி ஆசிரியரும்

கூறி இருக்கிறா். நான் பல தேயமும் காண விரும்புகிறேன்.”

“பயணத்துக்குக் கட்டுச்சோறு கட்டித் தருகிறேன்” என்றான்.

அவனுக்கு மூன்று மந்திரங்களை உபதேசித்தான். “வழிப்பயணத்துக்குப் பயன்படும்” என்றான்.

அவன் செல்லும் தேயத்தையும், கடக்கும் வழிகளையும் குறித்து விளக்கமாகக் கூறி வழி அனுப்பினான்.

கிணற்றுத் தவளையாக வாழ்ந்த சீவகன் அடிவானத்துக்கு அப்பால் என்ன இருக்கிறது என்று தெரிந்து கொள்ளும் ஆர்வம் மிக்கவனாக மாறினான். “வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம்” என்று பாடிய கவிஞன், “மன்னும் இமயமலை எங்கள் மலையே” என்று பாடத் தொடங்கினான். சுதஞ்சணன் வழிகாட்ட அவன் காடும் மலையும் பல கடந்து நாடுகள் பல கண்டான். அந்தப் பயணத்தில் முதல் கல் மேட்டுநிலம் ஒன்றில் வேட்டுவரை அவன் சந்தித்தது ஆகும்.

இங்கே கையில் வேலும் அம்பும் தாங்கிய இவ்வேடுவா்கள் அவற்றை வைத்துவிட்டு மொந்தையில் கள்ளும், இலையில் ஊனும் கொண்டு தின்று மகிழ்ந்து ஆடிப் பாடிக்கொண்டிருந்தனா். அவ்வகையில் அவா்கள் உலகை மறந்து உயரும் கவிஞா்களாக மாறினா்கள்.

அவா்கள் கவிதைகளைப் பாராட்டிய அவன் அதன் உள்ளடக்கத்தை விமரிசனம் செய்தான். குடியும் ஊனும் உடம்புக்கு வலிமை தரும் என்றாலும் அவை மனத்துக்கு மென்மை தரும் என்று விமரிசனம் செய்தான்; இவன் செய்த விமரிசனம் அவா்கள் பழைய போக்கை மாற்றியது. அதனால் அவா்கள் அா்த்தமுள்ள அருக மதம் என்ற நூலாசிரியா்களாக மாறினா்கள்.

“போதை தரும் குடியை விட்டால் போதம் தரும் ஞானம் வரும்” என்று உரைத்தான்.

“எப்படி?”

“ஊன் உண்டால் நரகத்தின் கதவுகள் திறந்து வைத்திருக்கும், அங்கே தான் போக வேண்டும்; குடியால் புத்தி தடுமாறும்” என்றான்.

அந்தக் காலத்தில் குடி குடியைக் கெடுக்கவில்லை; அதனால் அதை அவனால் கூற முடியவில்லை.

அவா்கள் இந்த அச்சுறுத்தலை ஏற்க இசையவில்லை. “உயிா்க்கொலை பாவம்; உலக உயிா்கள் நம் உடன் பிறப்புகள்; அவற்றிற்கு ஊறு விளைவிப்பது படைப்பை அவமதிப்பது ஆகும்” என்றான்.

“மாந்தா் மட்டும் சட்டதிட்டங்கள் வகுத்துக்கொண்டு தம்மைக் காத்துக் கொள்ளும்போது இவற்றிற்கும் அந்த உரிமை இல்லையா?” என்று கேட்டான்.

மனித நேயம் என்பது விரிந்து உயிா்கள் நேயம் என்ற எல்லைக்குச் செல்ல வேண்டும் என்று உணா்த்தினான்.

“புளிப்பு எதுவும் போதை தரும்; அதைக் குடிக்கும் போது அறிவு மங்குகிறது;

உணர்வுகள் மேல் ஓங்குகின்றன; அதைத்தான் மகிழ்ச்சி என்கிறாய்” என்று விளக்க ஆரம்பித்தான்.

அந்தக் காலத்தில் விஷம் கலந்து யாரும் மதுவை விற்கவில்லை. அப்படிக் கலந்து இருந்தால் சிலர் செத்து இருக்கலாம். அதை எடுத்துக் காட்டி மதுவின் கொடுமையை விளக்கி இருக்கலாம்; அத்தகைய கொடியவர்கள் சமூக விரோதிகள் மக்களைச் சுரண்டும் பெருச்சாளிகள் அந்தக் காலத்தில் இல்லை. அதனால் அவற்றைக் காட்டி அவனால் அச்சுறுத்த முடியவில்லை. வெறும் அறிவுரைகளே அவர்களைத் திருத்தின.

என்றாலும் அவர்தம் வேட்டுவத் தொழில் விட்டு எந்தப் புதிய தொழிலைச் செய்வது என்று அவன் கூற முற்படவில்லை.

பிறகு அதன் தலைநகராகிய சந்திராபம் என்ற ஊரை அடைந்தான். புறநகரில் அடியெடுத்து வைத்தபோது மக்களின் மகிழ்ச்சி ஒலி அவனை வரவேற்றது. ஊருக்குள்ளே அரங்கு ஒன்றில் ஆரணங்கு ஒருத்தி சும்மா இல்லாமல் ஆடிக் கொண்டிருந்தாள். இவள் ஏன் இப்படி ஆடுகிறாள் என்று கவனித்தான். பிறகு விளங்கியது அது ஒரு நாட்டிய விருந்து என்று.

அழையா விருந்தினனாக அங்கே நுழைந்தான். இவன் அழகனாக இருந்ததால் அவனை அழைத்து முன்னே இடம் தந்து உட்கார வைத்தனர்.

அநங்கமாலையின் நினைவு வந்தது. “இவள் யார்?” என்று அரங்கில் ஆடியவளைப் பற்றி அடுத்து இருந்தவனை விசாரித்தான்.

அவன் அந்த அரங்கின் காரியதரிசி போலச் சுருசுருப்பாகச் செயல்பட்டான். எல்லோரும் அவனிடம்தான் வந்து பேசிச் சென்றார்கள்.

“தேசிகப் பாவை” என்றான்.

அது அவள் இயற்பெயரா பொதுவாக நாட்டியப் பெண்ணுக்கு வழங்கும் பெயரா என்பதை அவனால் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

மறுபடியும் கேட்டான்.

“அவள் பெயர்”

“தேசிகப் பாவை” என்றான்.

அவள் ஆடலைவிட அவள் அவனுக்குக் கவர்ச்சி தந்தாள். இதைப் போன்ற பெண்களை அவன் இராசமா புரத்தில் பார்த்திருக்கிறான். இதைப் போன்ற நாட்டியக் காரி அழகி அநங்கமாலை; அவளுக்கு அடுத்தது இவள் என்று மதிப்பிட்டான்.

அவளும் இவனையே அடிக்கடி பார்த்து நோட்டம் விட்டாள். அவள் ஆட்டத்திற்கு இது ஆட்டம் கொடுத்தது. சற்றுத் தாளம் பிசகினாள். அதற்கு அவள் இவனிடம் நாட்டம் செலுத்தியதால் தான் என்பதை அரங்கின் செயலாளன் அறிந்தான்.

“யார் இவன்?” என்ற வினா அவனுக்கு ஏற்பட்டது. அவனோடு பேச வேண்டும் பழகவேண்டும் என்ற விருப்பம் தோன்றியது.

மின்னல் ஒளிபோல் அவள் பார்வை சீவகன் மீது பட்டு இவன் நெஞ்சைத் தொட்டது. முடிந்ததும் அவளைச் சந்தித்துப் பேசி முகவரி கேட்கலாம் என்று இருந்தான்.

அதற்குள் அரசமகன்; அவன் பெயர் உலோகபாலன்; அடுத்து அமர்ந்திருந்தவன்; இவனைத் தன் விருந்தினனாக அழைத்தான். இவன் அரசமகன் என்பதைச் சீவகன் அறிந்தான்; அவன் இவனை விடுவதாக இல்லை.

இருவரும் தேநீர் அருந்திப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர் என்று கூற முடியாது. ஏன் எனில் அந்தக் காலத்தில் தேநீர் அமுலில் இல்லை; ஊர்க்கதை பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“உனக்குப் பாட்டுத் தெரியுமா?” என்று கேட்டான்.

“இராசமாபுரம் சென்றிருந்தேன். அங்கே சீவகனுக்கும் தத்தைக்கும் இசைப்போட்டி நடந்தது. அதற்கு யானும் சென்றிருந்தேன். அப்பொழுது சீவகன் பாடிய பாட்டு எனக்குத் தெரியும்; அது என்னை அப்படியே கவர்ந்து விட்டது” என்றான்.

“சீவகனை நீ பார்த்திருக்கிறாயா?”

“அந்த மேடைமீதுதான் பார்த்திருக்கிறேன்; வீரம் மிக்கவன்; அங்கு அவனை வளைத்த அரசர்களை எல்லாம் புறமுதுகிடச் செய்தவன். வீணை வித்தகன்; அந்தத் தத்தை அவனிடம் ததிங்கிணத்தோம் போட்டாள்; ஒன்றும் நடக்கவில்லை.”

“அதுதான் அவள் அவனிடம் தோற்றுவிட்டாள்.”

“அதற்கப்புறம்?”

“இன்னொருத்தி வந்து மாட்டிக் கொண்டாள். குணமாலை. அவளை யானையின் பிடியிலிருந்து காப்பாற்றினான். அவன் அவள் பிடியில் அகப்பட்டுக் கொண்டான். அதனால் கட்டியங்காரன் அவன் மீது காழ்ப்புக் கொண்டான்; அவனைக் கட்டிப்பிடித்து வருக என்று கூறினான்.”

“அவன் தப்பித்துக் கொண்டு தலைமறைவாகி விட்டான்” என்று முடித்தான்.

அவன் பாடிய அந்தப்பாட்டைப் பாடமுடியுமா என்று கேட்டான். “பாடுவேன்; இன்னமும் கூட்டம் வந்து கூடும்; மற்றும் இங்கே யாரும் பெண்கள் இல்லை என்று சொல்; பாடுகிறேன்” என்றான்.

“ஏன் அப்படி?”

“அவர்கள் ரசிகர்கள் ஆகிவிடுவார்கள்; அப்புறம் அவர்களை அகற்ற முடியாது” என்றான்.

இப்படிப் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது அரண்மனை ஏவலன் ஒருவன் வந்தான்.

“தங்கையை அரவு தீண்டிவிட்டது” என்றான்.

“அவள் மாண்டு விட்டாளா?” என்று கதறிக் கொண்டு ஓடினான்,

பிறகு தெரிந்தது அவள் உயிர் ஊசல் ஆடிக்கொண்டிருக்கிறது என்று.

ம்நதிர்ம மருததுவ்ம அவளிட்ம தோற்றுவிட்டன.

உலோகபாலனுக்கு ஒரு நினைவு ஓடியது; த்னனுட்ன பேசியவ்ன க்நதருவனாக இருக்கலா்ம; அவனுக்கு ம்நதிர்ம தெரிநதிருக்கலா்ம எ்ன்று நினைத்து அவனை அழைத்து வர ஆ்ள அனுப்பினா்ன.

பழ்ம நழுவிப பாலில விழுநதது. அவ்ன த்ஙகையைப ப்றறி ஏ்றகனவே அவ்ன கேட்டு இருக்கிறா்ன; அவ்ள கொஞ்ச்ம அழகாகவே இருப்பா்ள எ்ன்று வழியில பேச்க கேட்டு இருக்கிறா்ன.

தா்ன ஒரு பெரிய மருததுவ்ன போ்ல நடித்தா்ன; கையைப பிடித்தா்ன; மா்ாபைத தொ்ட்டா்ன; க்னனத்தைக கி்ள்ளினா்ன; விழிக்ள மூடிக கொண்டிருநதன. “க்னனி நாக்ம கடித்தது” எ்ன்றா்ன.

க்னனியை நாக்மதா்ன கடித்தது எ்ன்று ம்றறவா்க்ள உரைத்தா்ா்க்ள. “இ்லலை, இளநாக்ம அவளைக கடித்தது” எ்ன்றா்ன; “ந்ச்சுப்ப்ல அ்ச்சுப்பதிவு ஆகவி்லலை; மே்றப்லதா்ன தொ்ட்டு இருக்கிறது” எ்ன்றா்ன.

சுத்ஞ்சண்்ன க்றறுத த்நத ம்நதிர்ஙகளில ஒ்ன்று நஞ்சு ஏறினா்ல இ்றக்கிவிடுவது எ்னபது; அது இப்பொழுது அவனுக்குக கை கொடுத்தது.

விழித்தா்ள; விழிக்ள சூரியனைக கண்டன; அவ்ள தாமரை ஆனா்ள; காத்ல பா்ாவை எ்னபதை ஒருவரை ஒருவா் அறிநது கொண்டனா்.

“உ்ன பெயா்?”

“பதும்ம” எ்ன்றா்ள.

“அரவு எ்ன கையைத தீண்டிவிட்டது” எ்ன்று மருத்துவரிட்ம உரைப்பது போ்ல அவ்ள குழைநது மிழ்றறினா்ள.

அவ்ள முக்ததைப பா்ா்ததா்ன; மதி அவ்ன நினைவ்ககு வ்நதது; நிறைமதியாக இருநதா்ள; அது கறைமதி, அரவு அத்றகுப பகை, இவ்ள முக்ம பிறைமதியாக இருநததா்ல அரவ்ககுப பகை இ்லலை, அதனா்லதா்ன முக்ததைத தொடவி்லலை; க்ா்ததைத தீண்டியது” எ்ன்று த்னககு்ள கூறிக கொண்டா்ன.

முக்ததோடு முக்ம வைத்து மு்னனுரை கூறினா்ன. க்ா்ததோடு க்ா்ம தொ்ட்டுத தொ்ா்கதை யா்ககினா்ன. அவ்ள பிடியிலிருநது விடுபட முடியவி்லலை; நாடி பா்ா்கக அவளை அவ்ன நாடினா்ன.

“உ்ன த்ஙகை பிழைத்தா்ள” எ்ன்றா்ன.

“அதனா்லதா்ன உ்னனை அழைத்தே்ன” எ்ன்றா்ன.

“யானை குணமாலையைக கூ்ட்டுவித்தது. நாக்ம இவளைக கா்ட்டுவித்தது” எ்ன்று த்னககு்ள கூறிக கொண்டா்ன.

காத்ல எ்ன்ற ஆ்ட்டத்துககு ஏதாவது இப்படி விப்ததுக்ள தேவைப்படுகி்ன்றன என அவ்ன அறிய முடிநதது.

“அவ்ள ந்ட்டு வைத்த மு்லலை முளைவி்ட்டு நகை கா்ட்டியது. அதைக காண இவ்ள ஓடோடிச செ்ன்றா்ள. வழியில ஒரு குரவ்ம பூத்து அழகு த்நதது.

வண்டுகளும் தேனீக்களும் அதைச் சுற்றி வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தன. அது அவளைக் கவர்ந்தது. பூவைப் பறிக்க அருகில் சென்றாள்; அப்பொழுதுதான் அரவு வந்து அவளைக் கரவு செய்தது” இந்தச் செய்தி அங்குப் பேசப்பட்டது. இவை உலோகபாலன் கேட்டு அறிந்தான்.

“நல்ல காலம்; இந்தப் புதிய இளைஞனால் அவள் பிழைத்தாள்” என்று அவன் மகிழ்ந்தான்.

கோயில் சிலைகளைக் கண்டிருக்கிறாள்; அங்குத் தூண்களில் ஆண்வடிவம் என்றால் அவள் அவற்றைக் காண்பதை அவள் நாணம் தடுத்தது. அத்தகையவளின் நாணம் அவளிடம் தங்குவதற்கு நாணி அவளை விட்டு அகன்றது. நிறையை விளித்தாள்; என்குறையைத் தீர்க்காத நீ என்னைவிட்டு விலகு என்று அதற்கு விடுதலை அளித்தாள்; அவனைக் காண வேண்டும் என்ற ஆவல் படித்த படிப்பை எல்லாம் பறக்க விட்டது.

அவள் நிலை கொள்ளவில்லை; அவன் அந்தப்பக்கம் வந்தால் பார்க்கலாமே என ஆசைப்பட்டாள். அவன் காலடி சப்தம் ஏதாவது கேட்டாலே ‘யாரடி போய்ப்பார்’ என்று தன் தோழியை அனுப்பிவைத்தாள். அவனுக்காகத் தன் தமையன் அழைத்த விருந்துக்கு அடுக்களையில் இருந்து அவளே சமைத்து அனுப்பினாள்.

“சமையல் நன்றாக இருந்தது” என்றான்.

“என் தங்கையின் கைத்திறன்” என்றான்.

“முதலிலேயே சொல்லி இருக்கலாமே” என்றான்

“எதற்காக”

“"பாராட்டி இருக்க மாட்டேன்” என்றான்; அதன் நுட்பம் அரச இளைஞன் அறிந்து கொள்ள இயலவில்லை.

கதவு இடுக்குகள் எவ்வளவு பயன் உடையவை என்பதைக் கண்டு அவற்றைப் பயன் படுத்திக் கொண்டாள். தானே நேரில் சென்று “நான் தான் சமைத்தேன்” என்று கூறலாம் என்று துடித்தாள்; அரச மகள் என்பதால் அஞ்சி அடங்கினாள். அவனைத் தான் எப்படியாவது சந்திக்க வேண்டும் என்று துடித்தாள்.

அத்தான் என்று அழைக்க வேண்டும் என்று பித்தான நினைவுகள் அவளைக் கவ்வின. தன்னிடம் ஏற்பட்ட இந்த மாற்றத்தைக் கண்டு அவளே அதைப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் வேதனைப் பட்டாள்.

‘இதுவோ அன்னாய்! காமத்தியற்கை; புதுவோன் பின்றைப் போனது என் நெஞ்சம்’ என்று தன் தோழியிடம் எடுத்து உரைத்தாள்.

அவனும் அவளைப் பற்றிப் பற்பல கற்பனைகளில் ஆழ்ந்தான். “காணி நிலம் வேண்டும். அங்கே ஒரு மாளிகை கட்டி முடிக்க வேண்டும். கீற்றும் இளநீரும் தரும் தென்னைகள் சுற்றியும் வைக்க வேண்டும். கத்தும் குயிலோசை காதில்பட வேண்டும். அங்கே இந்தப் பதுமம் பத்தினியாக வந்து தன் பக்கத்தில் இருக்க வேண்டும்” என்று கற்பனையில் ஆழ்ந்தான்.

நீலத் திரைக் கடலில் தன் மோனக் கனவுகளில் அவள் நீந்தி விளையாடுவதைக் கண்டான். கோல அழகுடைய அந்தக் கோயில் புறாவைப்

பிடிதது்க கவிதைகள் சொலலலாமே என்று ஆசைப்பட்டான. “உயிா கொடுத்தேன என்பதற்காக அவ்ள உடலை நான எப்படிக் கேடக முடியும? எநத மாமன மகனோ உறவு பேசி அவளை இழுதது்க கொண்டு போனால என்ன செய்வது?” முன்பின தெரியாத உன்க்கு எப்படி எங்கள மகளைத தர முடியும? முகவரி இலலாத மானாவாரி நீ; உன்க்கு எப்படி எங்கள மகளை வாரித தர முடியும? எப்படித தாரை வா்ர்ததுத தரமுடியும என்று முகம திரிததுப பேசினால என்ன செய்வது?”

“அவ்ள ம்ட்டும விரும்பினால போதுமா? அது போதும. அது முத்றபடி, அதன்பின எலலாம நட்க்கும அவ்ள சொ்றபடி, அதுதான செய்யததக்க உருப்படி, நிசசயம உண்டாகும சாகுபடி, அத்றகுப பிறகு நட்பபது விதிபபடி” என்று எண்ணியவனா்ய அநத ஊரில ஒதுக்குப்புறத்தில இருநத ‘காதலா் சோலை’ என்ற பூஞ்சோலைக்குத் தனியனாக்ச சென்றான.

அவனுக்கு ஒரு நப்பாசை; அவளுக்கும தனனைப போல ஒரு த்பபாசை வ்நது இநத்ப்பக்கம திருப்பு முனையாக ஆக்கிக கொள்ள வா்யப்பு இருக்காதா என்று அங்கலாயதததான.

மின்னல கொடி ஒன்று க்ன்னல மொழியாளின வடிவத்தில அவ்ன எதிாபா்ர்ததபடியே வ்நது நின்றது. அவளோடு வால நட்சத்திரங்கள போன்று அவ்ள தோழியா உட்ன வ்நதிருநதனா.

“பதுமையே! நா்ங்கள அநதப ப்க்கம சென்று ஏதாவது புதுமை இருக்கிறதா என்று பா்ர்ததது வருகிறோம; நீ இங்கே ச்றறு இளைப்பாறுக, அதுதான காதல ஆறு; உன தலைவனை நீ அடைநது சேரு” என்று சொலலிவிட்டு அவளை விட்டு ஒதுங்கி ஒரம க்டடினா.

“தமிழ்க காதல” என்ற நூலைப படிததுச சீவக்ன இய்றகைப புணா்ச்சி என்ற தலைப்பில சுழன்று கொண்டிருநதான. அடுப்பாரும இன்றித தடுப்பாரும இன்றி ஒதத அழகும, பண்பும நலமும உடைய தலைவனும தலைவியும எதிா்ப்பட்டுக கூடும முதல ச்நதிப்பு இது என்று படிதது்க கொண்டிருநதான. அவ்ள அவ்ன மு்ன வ்நது நின்றாள; சட்ங்குகள எலலாம தொட்ங்கின; அவ்ள மேனியைத தொ்ட்டான; கூநதலை வருடினான; அவளுக்குக கிளுகிளுப்பு உண்டாக்கினான; அநதச சட்ங்கை மெ்ய தொ்ட்டுப பயிறல என்ற வா்க்கியத்தால படிதது அறிநதான.

‘யானபெ்றற இன்பம யாா பெ்றறாா?’ என்று அவ்ள நல்ம பாராட்டினான; இடையில தொட்ங்கி நடுவ்க்கு வ்நது முடிவுரை த்நத அவ்ன வருணனைகள அவளைத தலை குனிய வைததன. முததது என்றான அவ்ள பேச்மபோது; முகை என்றான அவ்ள நகைக்கும போது; வில என்றான அவ்ள புருவ வளைவைப பா்ர்ததபோது; வேல என்றான அவ்ள விழிகள அவனை வருததியபோது, கரும்பு என்றான அவளை முழுதும விரும்பியபோது, கோ்ங்கம என்றான அவ்ள இணைக கொ்ங்கைகளைக க்ண்டபோது; இப்படி அடுக்கிக கொண்டே போனான. அவளுக்கே அதில ஒரு சலிப்பு ஏறபட்டது. அவ்ன அடுக்கிக கொண்டிருக்கும போது “உன்கவிதை முடிப்பத்றகுள என தோழியா வ்நது கவிநது கொள்வாா்கள” என்றாள; இனி அறுப்பது இலலை என்று இருவரும முடிவ்க்கு வ்நதவா்கள போல ஒருவரை ஒருவா முழுவதும அறிநது கொண்டனா.

மறுபடியும் அதே இடத்தில் பலமுறை வந்து சந்தித்தார்கள்; இதற்கு இடந்தலைப்பாடு என்று தமிழ்க் காதல் என்ற அந்நூல் பெயர் தந்தது. தோழியர் துணை கொண்டு அவர்கள் அடைந்த கூட்டத்தை அது தோழியர் கூட்டம் என்று பெயர் கொடுத்தது. தமிழ்க் காதல் படிக்கப்படிக்க அவனுக்குச் சுவை தந்தது. அந்நூல் அவனுக்குப் பொழுது போக்க அந்தச் சோலையில் மிகுதியும் பயன்பட்டது.

அவனைத் தேடிக்கொண்டு யாரோ "மச்சானைப் பார்த்தீர்களா" என்று குரல் கொடுத்துக் கொண்டு வந்தார்கள். இந்த மலைவாழைத் தோப்பில் தன்னைத் தேடுவோர் யார் என்று கவனித்தான். உண்மையிலேயே மச்சான் ஆகக் கூடிய உலோகபாலன் அங்கு வந்து சேர்ந்தான். அச்சம் சிறிது அலைக்கழித்தது. தமிழ்க்காதல் என்ற நூல் சிறிது மறைத்து வைத்தான்.

"என்ன நூல்?" என்று கேட்டான். "தமிழ்க் காதல்"; என்றான்.

"தமிழ்க்காதல் என்றால் எனக்குக் காட்டக்கூடாதா? ஏன் எனக்கு அதை மறைக்கிறாய்?"

"எதுவரை படித்திருக்கிறாய்?" என்று தொடர்ந்தான்.

"இயற்கைப்புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கியிற் கூட்டம் இதுவரை முடித்து விட்டேன்."

"இனி என்ன இருக்கிறது?" என்றான்.

"அறத்தொடு நிற்றல்; அதாவது தலைவி தனக்கும் தலைவனுக்கும் உள்ள கூட்டத்தைத் தன் தோழிக்கு எடுத்து உரைப்பாள்; அவள் செவிலிக்குச் செப்புவாள்; அவள் தாய்க்கு உணர்த்துவாள்; தாய் அவள் தமையனுக்கும் தந்தைக்கும் அறிவிப்பாள்" என்றான் சீவகன்.

"அந்தப்பகுதிகளை யான் படித்து விட்டேன்; என் தங்கை எங்களுக்கு அறிவித்துவிட்டாள்; எம் தந்தையும் உடன்பட்டு விட்டார். இனிக் கற்பியல்தான்" என்றான். தமிழ்க்காதல் அதி அற்புதம் என்று விமரிசித்துக்கொண்டு இருவரும் வீடுவரை பேசிக்கொண்டே சென்றனர்.

மணம் சிறப்பாக நடந்தது. அவன்பக்கம் சுற்றம் இல்லையே என்று பெண் வீட்டாருக்கு வருத்தம் தான்; இருந்தாலும் அதை அவர்கள் பெரிது படுத்தவில்லை.

இரவுகளில் 'ஆயிரத்தோர் இரவுகள்' கதைகளில் ஒரு சிலவற்றைப் படித்து இன்பமாகப் பொழுது போக்கினர். அவளும் விழித்துக் கொண்டு அவனோடு அக்கதைகளை ரசித்தாள். பகலில் பொழுது போவது சிரமமாக இருந்தது. புதுப்புதுச் சமையல், அவியல், துவையல் இந்தக் கலவைகள் நாவுக்குச் சுவை பயந்தன; மாலைகளில் நாடகம் நயந்தும், பாடல்களைக் கேட்டும் இனிமையாகப் பொழுது போக்கினர். எதுவும் இல்லையென்றால் அவர்கள் தம் இனிய நினைவுகள் ஒன்று இரண்டு பேசி மகிழ்ந்தனர். "உங்களுக்குத் தெரியுமா?" என்று ஆரம்பித்தாள்.

"சொன்னால்தானே தெரியும்"

“நான சின்ன வயதில முல்லைச செடி ஒன்று நட்டு வைததேன”

“அது முறுவல கார்ட்டி இருக்கும்”

“அது எப்படி உமக்குத தெரியும?”

“அதைப பார்க்கததானே நீ சென்றாய”

“அப்பொழுதுதான அந்த நாகம கடிததது; துடிதுடிதது விட்டேன; முடிந்தது என வாழ்க்கை என்று மயங்கி விழுந்து விட்டேன.”

“நானும அப்படிததான மயங்கி விழுந்து விட்டேன; மறுபடியும கதையைத தொடர்ந்து சொல.”

“அந்த முல்லை வயதுக்கு வந்தது”

“உனக்கு என்ன பைததியமா?”

“பூப்பு அடைந்தது; அதைததான அப்படிச சொன்னேன”

“அதை ஒரு மகிழ்ச்சி மிக்க விழாவாக்க கொண்டாடினேன; ஒரு பெண வயதுக்கு வந்தால எப்படி எப்படிக் கொண்டாடுவார்களோ அப்படிக் கொண்டாடினோம”

“அதில உனக்கு என்ன மகிழ்ச்சி”

“அந்தப பெண்ணின தாய நான தானே; நட்டுவைதத முல்லை பட்டுப போகாமல பூ ஈன்றது என்றால எனக்குப பெருமகிழ்ச்சி தானே.”

“அதை ஏன இப்பொழுது சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாய?”

“அதைச சென்று நான பார்க்கவே இல்லை; அதற்குள குரவம பூ ஆசை என்னை இழுததது; அரவும என்னைத தொட்டுவிட்டது” என்றாள.

“பழைய கதைதானே”

இருவரும “பிக்னிக” சென்றனர்.

முல்லைக் கொடி இவள நட்டு வைதத பொற்கொம்பினைத தழுவிக் கொண்டு இருந்தது.

“இதற்குள மணமும ஆகிவிட்டது போல இருக்கிறதே; கொழு கொம்பினைத தழுவிக் கொண்டு இருக்கிறது” என்றான.

“அதுவும நம்மைப்போலததான” என்றாள.

சற்றுத தொலைவில பாம்புகடிதத அந்தச சரிததிர வரலாற்று முக்கியததுவம வாய்ந்த இடத்தை அடைந்தனர்.

அவள சொன்னாள;

“அன்றும இப்படிததான; இந்தக் குரவததைச சுற்றி வண்டும தேனும உறவு கொண்டு சுற்றிக் கொண்டிருந்தன.” என்றாள. “அதுவும நம்மைப்போலததான; வேட்கை தீரவில்லை” என்றான.

ஊர் புதிது; உற்ற துணைவி புதிது; உணவு புதிது; அவை ஒவ்வொன்றும புதிது

புதிதாக இருந்தன பாரதியின கவிதைகளைப போல.

இடைவேளை, ஒரு நாள வெளியே இளநீா பருகிவிட்டு வ்நதான.

“ஏன எங்குச சென்றிருந்தீா?’ என்று கேட்டாள.

“ஒருவருக்கு நான கடன பாக்கி; அதை முடித்து வ்நதேன” என்றான.

“நன்றிககடன; முதன்முதலில எனக்கு எதிாப்பட்டவள ஒருத்தி; அவளைப பாாக்கத்தான வ்நதேன; நீ கிடைத்தாய”

“நலல சகுனம; சுமங்கலியா?”

“அவளைச சுமங்கலியாக்க முயனறேன; சுகமட்டும தநதேன.”

“யுகம வரை பேசலாம; விளக்கிச சொலலுங்கள”

“தேசிக்பபாவை அவளோடு பேசிவிட்டுச சொலலி விட்டு வ்நதேன.”

“என்னிடம ஏதோ மறைக்கிறீாகள”.

எலலாப பெண்களும பேசுவதுபோல அவளும பேசினாள.

“உரைக்கினறேன; ஒரு நாள கூத்து; அவ்வளவுதான”

“இது?”

“எங்கள ஊரில இது சகஜம, சீவகன தெரியுமா? அவனும அப்படித்தான; அநங்கமாலையோடு கொஞசம தொடாபு உண்டு; பாவம அவள அவனுக்காகவே ஏங்கிக கொண்டிருக்கிறாள; அவன ஊரை விட்டுப்போய விட்டான; இநதக கதை எலலாம உன அண்ணனுக்குச சொலலி இருக்கினறேன; சீவகனே இப்படிச சிலலரை விஷயங்களில ஈடுபடுகிறான என்றால நான எப்படி விதிவிலக்காக இருக்க முடியும. சீவகனுக்கு ஒரு அநங்கமாலை; எனக்கு உங்கள ஊாத தேசிக்ப பாவை” என்றான.

“நேசிப்பதில தவறு இலலை. அதைப்பற்றிப பேசிப பயனிலலை” என்று அவள அதைத தொடரவிலலை.

ஊடலுக்கு இநத நிகழ்ச்சியைப பயன்படுத்தினாள; அதனால அவன கூடலுக்கு அது தடையாக நிறகவிலலை.

என்னதான ஒரு திரைப்படம பிரமாதம என்றாலும அதை எப்படித திரும்பத திரும்பப பாாத்துக கொண்டிருக்க முடியும. அவனால அங்கு நீடித்து இருக்க முடியவிலலை. அவன பயணம அங்கிருந்து தொடாநதது. அவன வழக்கம்போல மிகவும கொடியவனாகவே நடநது கொண்டான; அவளிடத்தில ‘போய வருகிறேன’ என்று ஒரு சொலகூடச சொலலவிலலை.

விடியற பொழுது; அது தோள தோயநத காதலனை வாளபோல பிரித்துவிட்டது.

தேடித தேடிப பாாத்தாள; தேசிக்பபாவையின வீட்டுக்கும ஆள அனுப்பிப பாாத்தாள. “அவா வநதுபோய விட்டாா” என்று அவள சொலலி விட்டாள.

இநதச செய்தியை அவள தன தாய்க்கு அறிததொடு நின்றாள; தாய்க்குச சொலல அவள தன கணவனுக்கும மகனுக்கும சொலலக காணவிலலை என்று

அனைவரும கண கலஙகினா.

அவள தாய "மகளே! இநதக கடல ஏன உபபுக கரிககிறது தெரியுமா?" என்று கேட்டாள.

"தெரியாது" என்றாள.

"மஙகையா அழுத கணணிாதான; பிரிநதவா அடைநத வேதனையின விளைவுதான" என்றாள.

அதைவிட அவளுக்கு ஆறுதல கூறககூடிய மொழிகள வேறு அமையவிலலை.

பதுமையின தநதை நரபதி ஆளைவிடடுத தேடினாா; தேடிய அவாகள ஊரின எலலையை அடைநது அவனைச சநதிதது உரையாடினா.

அவனை அடையாளம கண்டுகொளள முடிய விலலை; மாறுவேடம கொண்டிருநதான; அவாகள அவன தான என்று தெளிவு கொளள இயலவிலலை.

"உன்னைப போல ஒருவன" என்றான அவாகளுள ஒருவன.

"ஒருவனைப போலவே ஒனபது போ இருப்பாாகள. அது படைப்பின இயலபு" என்றான.

"அரசமகளைக கடடிககொண்டு இபபொழுது தொடாபு வெட்டிககொண்டு போயவிடடான"

"அவனா ! இபபொழுதுதான என்னிடம பேசி விடடுச சென்றான. இன்னும ஒனபது மாதததில வநது அழைததுப போகிறேன; யாராவது தேடிககொண்டு வநதால சொலலி விடு என்று கூறிவிடடுச சென்றான"

"நீ அவனை ஒன்றுமே கேடகவிலலையா?"

"கேடடேன; இபபடி விடடுப பிரியலாமா என்று கேடடேன. என்ன செய்வது? என தாய உடல நலம இலலாமல இருககிறாள; அவளைப பாாககப போக வேண்டும; சொன்னால அனுமதிகக மாடடாாகள. நீ சொலலிவிடு என்று கூறிவிடடுச சென்றான. பாாததால நலலவனாக இருககின்றான; கடமைகள காததுக கொண்டிருககும. அவன கணணியமானவன தான; இதை அவாகளிடம கூறி விடு என்று சொலலிச சென்றான"

"நாடகமே இநத உலகம"

"என்ன செய்வது இபபடியும நடிகக வேண்டி இருககிறது" என்று சொலலிக கொண்டே நடநதான.

6. கேமசரி இலம்பகம்

ப்லலவ தேச்ததை விட்டு ந்லலவனாக்த தொடர்ந்து நட்நதான்; அவ்ன பயணத்தின் அடுத்த தலைப்பு த்கக நாடு; த்ககநாட்டில் ஏமமா புரம் என்ற நகரை அடைந்தான்.

அ்நத ஊரில் ஒரு அ்ஙகாடி இருந்தது; அ்ஙகே விடலைக்ள இளஞா் அருந்திக கொண்டிருந்தனா். அ்நத்க காளைப் பருவத்தினா் மிடுக்காகவும் துடுக்காகவும் இருந்தனா்.

அவா்களைப் பார்த்து "இந்த ஊரில் என்ன விசேஷ்ம?" என்று கேட்டான்.

"பெண்க்ள" என்றாா்க்ள; அவா்க்ள கண்க்ள கிண்டல் பேசின.

"விளையாடுகிறாா்களா?" என்றான்.

"கலியாணமாகாத பெண்க்ள; உ்ளளூா்க்காரா்க்ள நாங்க்ள; இ்ஙகே காத்துக்கிடக்கிறோம்; அவா்களுக்கு எங்களைப் பிடிக்க வில்லையாம்; வெளிநாட்டுச் சரக்குத் தான் அவா்களுக்குக் கிக, நீ போனால் சிக்கிக்கொள்ளவாய்" என்றாா்க்ள.

இவனை அவா்க்ள ச்றறுப் பொறாமையோடு பாா்த்ததனா். இவ்ன அழகாக இருப்பதால் அவா்க்ள இப்படிப் பேசினாா்க்ள.

"ஏதாவது ஒரு முகவரி சொல்ல முடியுமா?"

"சுப்ததிரன் கடை என்றால் எவரும் சொல்லி விடுவாா்க்ள. காதில் கடுக்க்ன போட்டிருப்பாா். அவருக்கு ஒரே பெண், கேமசரி என்பது அவ்ள பெயா்; எங்க்ள ஊா்க்கூ்நதல் தைல வியாபாரிக்ள அவ்ள பட்தைப் போட்டுத்தான் விள்மபரம் செய்கிறாா்க்ள; கூ்நதல் அழகி அவ்ள."

"நாங்க்ள எவ்வளவோ முயற்சி பண்ணிப் பாா்த்தோம். எங்களை எல்லாம் பாா்த்தால் அவளுக்கு ஆண்பிள்ளைகளாக்ப் படவில்லை. நீ போய்ப்பாா்; வாழ்த்துகிறோம்" என்று சிரித்துப் பேசி அவனுக்கு அ்நத்க கடைக்குச் செல்வதற்கு வழி காட்டினாா்க்ள.

அவா்க்ள தூண்டியதால் இதை ஒரு விளையாட்டாக எடுத்துக் கொண்டான்.

கடைத்தெரு வழியாக நட்நதான்; அ்நத்த தெருவிலேயே அதுதான் பெரிய கடையாக இருந்தது. சரிகைத் தலைப்பாகை க்ட்டியிருந்தாா்; திலகா் போன்ற க்ட்டு அது. ப்சசைப்பபரும் அப்படித்தான் க்ட்டி இருந்தாா். ஏ்ன வ.உ. சித்மபரனாரும் தலைப்பாகை வைத்திருந்தாா் என்று தெரிகிறது. இவ்ன போனவுட்ன அதை மாட்டிக் கொண்டு இருந்தாா். அவா் வழுக்கைத்தலை; அதனால் இது அதை மறைக்க அமைந்த சாதனமாக்த தெரிந்தது. தொப்பி, தலைப்பாகை இவற்றின் சரித்திரமே இதுதான் என்பதை அறியமுடி்நதது. அவா்க்ள சொ்னனபடி காதில் கடுக்க்ன கல்ஙகரை விள்க்கமாக இவனுக்கு அடையாள்ம காட்டியது. அ்நத்க கடைதா்ன என்று முடிவு செய்தான். நிறம்

சிவ்பபு; நிசசயம இவனுக்கு மகள ஒருத்தி அழகாக இருப்பாள; அவள சிவந்திபபூ என்று க்றபனையில கண்டான; அவள இனிக காணபபோகும மததர்பபு என்பதை அறிந்து கொண்டான.

பலலெல்லாம தெரியக கர்டடிப பருவர்ல முகததில கூட்டிச சொ்லலெல்லாம தெரியச சொ்லலி "நலவரவு ஆகுக" என்று விள்மபரம கர்டடி அவனை வரவேற்றார.

"வர்பபா! எ்நத ஊர? புதுசு போல இருக்கு" என்றார.

அவ்ா பேச்சே ஒரு தினுசாக இருந்தது. அவர்கள சொ்லலியபடி இவருக்கு ஒருமகள இருக்க வேண்டும என்று உறுதி செய்து கொண்டான.

"உனக்குக கலியாணம ஆச்சா?" என்றார.

ரொம்பவும அநாகரிகமாக நட்நது கொண்டதுபோல தோன்றியது. நடிகையை வயது கேட்பது போலவும, முதியவர்களைப பார்த்து உடல நலமா என்று அடிக்கடி விசாரிபபது போலவும, புதிய மனிதரைச ச்நதிககும்போது உன வருவாய என்ன என்பது போலவும இந்த வினா இருந்தது.

அத்றகு அவன பதில சொ்லல்க கடமைபபட விலலை. சிரிததுக்கொண்டான. அவரும தொட்ர்நது அதைப ப்றறிக கேட்கவிலலை.

வீட்டு முன்னால ஒரு பாவை இருந்தது. உற்றுக கவனிததான; அது அவர மனைவி என்று தெரிந்தது; அந்த வீடு ஒரு ஓவியம போல அழகாக இருந்தது. நூலைப போலததான சேலை என்ற பழமொழி அவனுக்கு நினைவு வ்நதது. சில வீடுகளில பெண பார்க்கச செலகிறார்கள. மாமியாராக வருகிறவர்களைத தவறாக மணபபெண என்று தான கருதிவிட்டதாகச சென்றவன பேசிச சிரிததது நகையாடுவது உண்டு. நிசசயம இவர மகள பேரழகி என்பத்றகு இவள ஒரு முன்னறிவிபபாக அமைந்தாள.

வழக்கம போல உணவு, விருந்து, பிறகு நாடகம; பூச்சுமை ஒன்று முன வ்நது நின்றது. நாணததாலா அலலது பூவின சுமையாலா தெரியவிலலை; அவள நாணித தலைசாய்ந்தாள. நாணததில ஏ்றபட்ட ம்றறைய கோணங்களை ரசிததான.

"என மகள இதுவரை யாரைக கண்டும வெட்கப்பட்டதிலலை" என்றாள அவளதாய. இபபொழுது அது கெட்டது என்று அறிந்தான.

"எததனையோ க்றகள வீட்டு எறிந்திருக்கிறேன; க்றகள தாம மிசசம; காய கீழே விழுந்தது இலலை" என்றார வீட்டுக்கு உரியவர.

"சமைக்கச சமைக்கக கொட்டி வச்சதுதான மிச்சம" என்று அத்றகு விளக்கம த்நதாள அவர துணைவியார.

இலைகள எடுததுப போட்டனர.

அந்த வீட்டில மங்கலம தங்கியது. அவள மனைமாட்சியைப பெற்றாள; அவள அன்னை அகம மகிழ்ந்தாள; த்நதை எடை கொஞசம கூடிவிட மருததுவர பருக்காமல கவனிததுக கொளள அறிவுரை த்நதனர.

“இரவிலேகூட்ச சர்பபிடுவதிலலை” என்றார்.

“நலலதுதான்”

“வெறும பலகார்மதான்; பதது இட்லி எட்டுப பூரி” என்றார்.

அவர் பூரிபபுககு அநதப பூரிகள் காரணம இலலை என்பது மருததுவருககுத தெரியும.

“ஆரமபததில இபபடிததான் இருககும, போகபபோக மெலிவு ஏற்படும. பெண்ணைப பெற்றவர் நிசசயம கண்ணைக கசககும நாள் வரும” என்று கூறி மருததுவர் “வேறு வைததியம தேவையிலலை இளைகக” என்று சொலலிவிட்டுச சென்றார்.

எககச சககமாக மாட்டிக கொண்டோமே என்று வருநதப்பட்டான்.

“பரவாயிலலை; அவளுககு எநத விலையும கொடுககலாம” என்று மன நிறைவு கொண்டான்.

விட்டுபபிரிய வேண்டுமே; தொட்டுத தாலி கட்டியாகி விட்டது; அநத வேலியைக கடபபது எபபடி? காலம சிறிது காததிருநதான். மிகப பொறுமையாக நடநது கொண்டான்; சொலலாமல, வீட்டை விட்டு வெளியேறினான்.

சொலலி இருநதால என்ன ஆகி இருககும; ஊரைக கூட்டிப பஞசாயதது வைததிருபபார்கள்.

“மாபபிளளை ! உனககு என்ன குறை வசசேன்; பெண்ணைக கண்கலஙகாமல காபபாற்றுவீர்கள் என்று தானே கட்டிக கொடுததேன்; வேண்டுமென்றால இன்னும இரண்டு லட்சம பொன் கேளுஙகள் தருகிறேன்” என்று அவர் பண நோககில பேசிததான் வாணிபன் என்பதைக காட்டிக கொள்வார்.

தாயோ என்றால “என்னமோ, தெரியலை; இவள் எபபடி நடநது கொண்டாளோ? மாபபிளளை மனம கோணும்படி நடநது கொண்டாளோ” என்று வேறுவிதமாகக கணககுப போட ஆரமபிதது இருபபாள்.

அவளோ என்றால கயிற்றை உததரததில மாட்டி வைததுவிட்டுப “பிரிநதால உயிர் தரியேன்” என்று பேச வாயபபு உளளது; “நீஙகள் இஙகே திருமபி வருமபோது என் எலுமபைத தான் பாரபபீர்கள்; அது கூடக கொளுததி விட்டு இருபபார்கள்” என்று மிரட்டி இருபபாள்.

அதனாலதான் இவன் சொலலாமல வெளியேறினான். அவர்களும நாள் செலலசசெலல அடஙகி அமைநதார்கள்.

“மாலைவாரார் ஆயினும காலை காண்குவம; வருவர்” என்று அவள் மாதவியைப போலத தினம தினம சொலலிக கொண்டு நாட்களைக கடததினாள்.

தககம நாடு இன்னும முடியவிலலை; வழிபபயணததில அவனுககுத தகக துணைவன் ஒருவன் கிடைததான்.

“உன் மனைவியர் எனைவர்?” என்று புதியவன் கேட்டான்.

“நாலவா” என்றான்.

அவன் சற்றுப பொறாமையும பட்டான்; பரிதாபமும பட்டான்.

“ஏன கஷ்டமா ?”

“நான ஒருத்தியைக கட்டிககொண்டு வேதனைப படுகிறேன” என்றான்.

“நாலவரை மணம செயதது கொண்டால அவாகள ஒருவரோடு ஒருவா சண்டை போட்டுக கொளவாாகள; நாம நிமமதியாக இருககக முடியும” என்றான்.

“நாலவரும ஒன்று சேர்நது விட்டால”

நகைச்சுவையை உண்டாககியது.

தானம, சீலம, தவம, இறைவழிபாடு ஆகிய இந்நாலவா சேர்நது நலவினை என்ற ஒரு மகனைப பெற்றுத தருவா; அதுவே வீடு பேற்றிற்குரிய வழியும தரும” என்றான்.

“இவன பேசும தத்துவம அவனுக்குப பிடிககவிலலை. நிஜத்துககு வரமுடியுமா?” என்றான்.

“தத்தை, குணமாலை, பதுமை, கேமசரி என நாலவா என மனைவியா” என்றான்.

“அங்கங்கே அவாகளை விட்டு வைத்திருக்கிறேன. பிள்ளைகள பிறககவிலலை” என்றான்.

“அளவோடு மனைவிகளைப பெற்றால்தான வளமோடு வாழ முடியும” என்றான்.

அவன மேலும பேசினான, “தானம, தருமம, சீலம, இறைவழிபாடு இவை இந்தச சின்னவயதில தேவைதானா! வயதானால பார்த்துக கொள்ளலாமே” என்றான்.

“அப்படித்தான பலபோ நினைககிறாாகள. எங்கள ஊரில ஒரு பணக்காரன இருந்தான். அவன அதிருஷ்டம; கட்டினவள எலலாம காலாவதி ஆகிவிட்டாாகள. எண்பது எட்டிப்பார்க்கிறது; பதினெட்டைத தேடுகிறான; வாங்கி வைத்தான; பொட்டலத்தைப பிரித்துக கூட பார்கக முடியவிலலை. அதற்குள அவன மருத்துவரின கைப பாவையானான; அவா அவனை ஆட்டிப படைத்துக கொண்டிருந்தாா. அவா கைமீறிப போய விட்டது. மெயதளளாடிக கபம கட்டிககொண்டது; அவா சபம சாயவிலலை. அவன இளமையில கேட்டிருககிறான. தானம செயதாலதான மோட்சம கிடைககும என்று; வீட்டில பொன முடிச்சு ஒன்று பத்திரப்படுத்தி இருந்தான.”

“கடைசி நாட்கள என்பதால கருணை மிகுந்த சுற்றத்தினா அவனை வந்து சுற்றிக கொண்டனா. இப்பவோ பின்னையோ எப்பவோ என்று காத்துக கிடந்தனா. தன அன்புககு இனிய இளைய தாரத்தை அழைத்து “இதோ அதை எடு” என்று கையால சைகை காட்டி அப்பொன முடிச்சை எடுததுவரக குறிப்புக காட்டினான.”

“கயலவிழி படைத்த அந்த முயல குணம படைத்தவள “ஐயா, விளம்பழமா கேட்கிறீா. இந்த நிலையில உடம்புககு ஆகாதே” என்று சொல்லை மாற்றினாள. மற்றவாகளும நம்பி விட்டாாகள. மனைவி என்றால இப்படியலலவா இருககக

வேண்டும என்றார்கள்.”

“இவள் மாதிரி தான் எல்லாரும இருக்க வேண்டும; எவ்வளவு பொறுமை! நினைத்தாலே அது பெருமை; அந்த கிழவன் கேட்டது எல்லாம கொடுக்காமல சிறுபிள்ளையைக் கண்டித்து வளர்ப்பது போல அவரைக் கட்டுப்படுத்திக் காக்கின்றாளே இவளல்லவா சதி அனுசூயை, நளாயினி இவள் கால தூசுக்குக் கூடப் பெற மாட்டாள்” என்று பாராட்டினார்கள். சதி அனுசூயை என்று ஏன சொன்னார்கள் என்று தெரியவில்லை.”

“அப்புறம அவன தருமமே செய்ய முடியவில்லை. அவள் கருமமே வெற்றி கொண்டது; அவனுக்கும அவள் கருமம செய்தாள்” என்று பேசி இந்த மாதிரி விஷயங்களுக்கெல்லாம் கடன வைக்கக் கூடாது என்று அவனுக்கு உணர்த்தினான. பின அவனை விட்டுப் பிரிந்தான.

7. கனகமாலையார் இலம்பகம்

அவ்ன ஒரு நர்டடை விடடு ம்றறொரு நாடு அடைகின்றான என்றால இடையில ஏதாவது ஒரு காடு இடையிடடது; அவ்ன நடைப்ப பயண்ததுக்கு யாராவது சோணகிரி பேசசுக்குத துணை கிடைததது வ்நதான.

இ்பபொழுது கிடைததவ்ன இ்நத நர்டடுத த்ததுவ நூ்லகளை அதிக்ம படிததுவிடடுத த்னனடக்கம கொணடவனாக விள்ஙகினான. கிழககிலிரு்நது மே்றகுச செல்லக கூடிய த்ததுவ்ஙகளில மு்ககியமானது புலனடக்கம; இதை அட்ககி விடடால உலகததையே வெ்னறு விடலா்ம; அடுததத உலகததுக்கு்ம பதிவு செய்து வைக்கலா்ம என்பது போ்னற சி்நதனைக்ள அவனிட்ம குடி கொண்டிரு்நதன.

வி்ஞஞான்ம வளராத கால்ம; அதனால இ்நத ஞான்ஙக்ள அவ்ாகளிட்ம மிகு்நது இரு்நதன. ஒருவகையில இ்நதத த்ததுவ்ஙக்ள த்னனைக கா்ததுக கொ்ளளப பய்ன ப்டடன. கிடைதததைச சுருட்டிக கொ்ளளாம்ல வி்ரட்டி அடிக்கு்ம ந்லலிய்லபுக்குத துணை செய்தன.

இ்நதத த்ததுவ மேதை ஒரு பெ்ணணிட்ம அக்பபடடுக கொண்டான. அவ்ள த்ன பெயா அ்நஙகமா வீணை என்றா்ள; கொ்ஞச்ம சுமாராக இரு்நதா்ள; தளதளதத மேனி; பளபளதத மு்க்ம; கலகல்தத பே்சசு; அவளுக்குத தீரா்பபசி; க்டடான உட்ல; தொ்டடால சுக்ம தரு்ம வடிவ்ம; அணை்ததுச சுக்ம காண்தத்ககவ்ள; நிற்ம அதுவு்ம பிரமா்த்மதான; மா்ஞசிவ்பபு; அது அவ்ள கவ்ா்சசிககுத துணை செய்தது.

"ச்றறே திரு்மபிப பா்ா பி்ளளா்ய" என்றா்ள.

"ச்நநிதான்ம தரிசிககலா்ம" என்று தொட்ா்நது பேசினா்ள.

அவளை நிதானமாக்ப பேசு்மபடி கே்டடான.

"நா்ன ஒரு்நததி நிறகிறே்ன. உ்னனைப பா்ாககிறே்ன; உ்னககாக்க கா்ததுக கிட்ககிறே்ன; நீ பா்ா்ததுககொண்டே இரு்ககிற்ா்ய; அது உ்னனால எ்பபடி முடிகிறது" என்று கே்டடா்ள.

மாய்பபிசாசு த்னனை மருட்டுவதாக நினை்ததா்ன.

"இதோ பாரு; இ்ஙகே யாரு்ம இ்லலை; நீயு்ம நானு்ம தா்ன; பய்பபடாதே; வெளியே சொ்லல மா்டடே்ன!" என்றா்ள. அவ்ன க்றற க்லவி, பெ்றற ஞான்ம அவனைத தடு்ததன.

"உ்னனைப போ்ல ஏமாளியை நா்ன பா்ா்ததததில்லை; மே்ல விழு்நது நெரு்ஙகுகிறே்ன; நீ ஒது்ஙகி ஒது்ஙகி ஒடு்ஙகுகிற்ா்ய; ஆ்ள அழகாக இரு்நது பய்ன இ்லலை; ஆ்ணமையு்ம இரு்ககக வே்ணடு்ம" என்றா்ள.

‘ஆண்மை’ என்ற சொல் அவனைத் துண்டி விட்டது செயல்பட அல்ல; தான் கற்ற கல்வியை அவளிடம் எடுத்துப் பேச.

“ஆண்மை என்பது எது? வீரம் தான் ஆண்மை; தன்னடக்கம் தான் பேராண்மை, ஒழுக்கம் அது விழுப்பம் தரும். எளிது என்று மற்றொருவன் மனைவியை அடைகிறவன் தீராப்பழிக்கு ஆளாவான்; நீ பிறன் மனைவி; உன்தாலி அது காட்டுகிறது. அந்த வேலியைத் தாண்டும் கேலிக் கூத்து என்னிடம் காண முடியாது. பிறன் மனைநயவாமை தான் ஆண்மை; அது தான் அறம், ஆன்ற ஒழுக்கமும் ஆகும்.”

“அது மட்டுமன்று; கன்னி ஒருத்தியைக் காமத்தியில் கலக்கியவன் குட்ட நோயில் விழுவான்; நீ கன்னி அல்ல இருந்தாலும் முன் பின் அறியாத வழிப்பயணி, உனக்குப் பாதுகாப்புத் தர வேண்டியவன் நான்; நானே உன் மடியில் கைவைத்தால் அது கீழ்மையாகும்.”

“எங்கள் நாட்டு அறிவு மேதை ஒருவர் சொல்கிறார். இந்த இளைஞர்கள் கவிஞர்களின் வருணனைகளுக்கு அடிமையாகிறார்கள். ஆசைகளை வளர்த்துக் கொள் கிறார்கள்; பெண் அதில் ஏதோ புதையல் இருப்பதாகக் கருதுகிறார்கள். இன்பம் அவளிடம் புதைந்து கிடக்கிறது. என்று சொல்லிச் சொல்லிப் பழக்கி விட்டிருக்கிறார்கள். அதனால் தான் இந்த மயக்கம் ஏற்படுகிறது என்றார் அவர்.”

“இந்த யாக்கை நரம்பினால் கட்டப்பட்டது. இதன் சேர்க்கை விரும்பத் தக்கது அன்று; இது எல்லாம் வெறும் மாயை, அது மட்டுமல்ல, ஒரு மயக்கம்.”

“கரிக்குருவிக்குக் காக்கை பொன்னிறமாகத் தோன்றும்; காமத்தில் கரிக்கட்டை போல் இருக்கும் ஒரு நரிக்குறத்தி கூட அவனுக்கு ஒரு ரதிதேவியாகி விடுவாள்.”

“நான் விரத ஒழுக்கம் உடையவன்; என் சரிதமே வேறு. நான் வழக்கமாக இந்த வழி நடக்கும் காட்டு வழிப்போக்கன்; அழகிய தமிழில் சொன்னால் வனசரிதன்” என்றான்.

“அடி முட்டாளாக இருக்கிறாயே! உன்னை நான் கட்டிக் கொள்ளச் சொல்லவில்லை. ஒரு சின்ன விளையாட்டு; அவ்வளவு தான்; அதற்கப்புறம் நீ யாரோ நான் யாரோ! வாய்ப்பைத் தவறவிடுகிறாய்.”

“அதற்கு வேறு ஆளைப் பார்க்கலாம்.”

“வேறு ஆள் என்னைப் பார்த்து அதற்கப்புறம் தான் இங்கு வந்திருக்கிறேன்; வித்தியாதரன் கேள்விப்பட்டிருக்கிறாயா! விண்ணில் ஊர்பவன்; அவன்தான் என்னைக் கவர்ந்து இழுத்துச் சென்றான்; அந்தப் பாவி காரியம் முடிப்பதற்குள் அவன் மனைவி வந்து தடுத்து விட்டாள். அவளால் என்னைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை; “முதலில் அவளை விட்டுவிட்டுவா” என்று ஒரே கத்தல்; அதனால்தான் அவன் என்னை இங்கே விட்டு இந்தச் சிக்கல்” என்றாள்.

“அதெல்லாம் மேலிடத்து விஷயம்; என்னிடம் சொல்லாதே; இங்கு நில்லாதே” என்று விசுவாமித்திரனாக நின்றான்; ஆனால் மேனகையைக் கெடுக்கவில்லை.

சீவகன் இவனைப் பார்த்தான்; இவன் ஒரு தனிமனிதன். இப்படி நடந்து

கொண்டதற்குக் காரணம் என்ன? இப்படியும் ஒரு சிலர் ஒழுங்காக இருப்பதால்தான் ஒழுக்கம் என்ற சொல்லுக்கே மரியாதை மதிப்பு ஏற்படுகிறது என்பது அறிந்தான்.

“சபாஷ் பாண்டியா” என்று பாராட்டினான். தத்துவங்கள் பயன் உடையவை. அதனால்தான் மனிதர்கள் தவறு செய்வதில்லை என்று தெரிந்து கொண்டான். இது இந்த மண்வாசனை, காலம் காலமாக வரும் ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடுகள்; கற்பு என்பது பெண்ணுக்குமட்டும் உரிய கட்டுப்பாடு; கடமைப்பாடு அன்று, ஆண்களுக்கும் உரிய நல்லொழுக்கம் என்று முடிவு செய்தான். பிறன்மனை நயவாத பேராண்மையைப் பாராட்டினான்.

“தம்பி! உன்னைப் பாராட்டுகிறேன். இக் கால இளைஞர்களுக்கு நீ வழி காட்டி, வாய்ப்பைத் தவற விடக்கூடாது என்று தவறுகிறவர்களுக்கு நீ கை காட்டி: பெண் மட்டுமல்ல; பொருளிலும் இந்த ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்தால் நாடு முன்னேறும். எளிது என்ப பிறர் பொருள் நச்சி ஊழல் செய்கின்ற அதிகாரிகள் இதை உணர வேண்டும். நாட்டின் அரசியல் கேட்டுக்கு இந்த ஊழல்தான் நச்சு மரம்; இதை அடியோடு ஒழிக்க வேண்டும்” என்று எல்லாக் காலத்துக்கும் ஏற்ற கருத்துகளை அவனிடம் எடுத்து உரைத்தான்.

இவனைச் சந்தித்த சில விநாடிகளுக்குள் இவனுக்கு எதிர்மறையாக மற்றொருவனைச் சந்தித்தான். அவன் மனைவியை இழந்தவனாகப் பிரலாபித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“ஐயா! என் மனைவி அழகாக இருப்பாள். கண்ணுக்கு இனியவள்; பண்ணுக்கு உரியவள்”

“என்னய்யா ஏலம் போடுகிறீர்”

“ஓலம் இடுகிறேன்”

“வழி தவறிவிட்டாள்; என் விழிகள் அவளைத் தேடிக் கொண்டிருக்கின்றன” என்றான்.

சீவகனுக்குத் தெரிந்தது; வழி தவறியவள் யார் என்று.

“அவள் எப்படி இருப்பாள்?”

“எங்கே பிரிந்தாய்? என்ன ஆனாள்” என்று கேட்டான்.

“அவள் உயர்குடிப் பெண்; பிறந்த வீடும் செல்வம் மிக்கது; புகுந்த என் வீடும் வசதி மிக்கது; சோமவார விரதம் முதல் எல்லா விரதங்களையும் விடாமல் பூஜை வழிபாடுகள் தவறாமல் செய்யும் உத்தமி அவள்” என்றான்.

அவன் அறியாமை கண்டு வியந்தான்.

“காசு பத்து நீட்டினால் இந்திரன் மகளும் சுந்தரன் பின்னால் போய்விடுவாள்; இதுதான் பெண்ணின் இயல்பு” என்றான் சீவகன்.

“பத்தினிப் பெண் அப்படிப்பட்டவள் அல்ல; தற்காத்துத் தற்கொண்டான் பேணித் தகை சான்ற சொல் காத்துச் சோர்வில்லாதவள்.”

“கணவனுக்காக அவள் உயிரையும் விடுவாள்” என்றான் அவன்.

“சரி என்ன ஆயிற்று? என்ன நடந்தது?”

“நாங்கள் இருவரும் ஒன்றாகத்தான் வந்து கொண்டிருந்தோம்: தண்ணீர் வேண்டும் என்றாள் குடிக்க.”

“இதோ வருகிறேன்; இருக்க” என்று சொல்லிவிட்டுப் போனேன்.

“வந்து பார்க்கிறேன் அவள் நிழல் கூட அங்கு இல்லை.”

“நீ படித்தவனாக இருக்கிறாய்; இப்படிக் கலங்குவது சரியல்ல” என்று கூறினான்.

“உன் மனைவிதானே உனக்கு வேண்டும்! நான் ஒரு வழி சொல்கிறேன் கேள்” என்றான்.

“என்ன சொன்னாலும் செய்கிறேன்”

“அவள் பெயர் என்ன?”

“அநங்கமா வீணை” என்றான்.

யார் அவள் என்பதைச் சீவகன் அறிந்தான்.

“அந்தப் பெயரை உச்சரித்துக் கொண்டு கண்மூடிக் கொண்டு நில்; அதுவே தாரகமந்திரம்; தானாக அவள் வந்து நிற்பாள்” என்றான்.

இவன் இந்தப் புதிய நாம மந்திரத்தைச் செபித்துக் கொண்டு இருந்தான்.

வைராக்கியம் உடையவனைச் சந்தித்துத் தோல்வி கண்டு அதனால் சோர்வு கொண்டிருந்த அந்த வழிப்போக்கியைப் பார்த்துச் சீவகன் விளித்தான்.

இவன் அழகன்; அதனால் மதிப்புத் தந்தாள்; ஒரு முறை பாடம் கற்றுக் கொண்டாள்; அதனால் அவள் சீவகனிடம் வாலாட்டாமல் குழைந்து நின்றாள்.

“யார் நீ? அந்தப் புதிய ஆளிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தாயே எதற்காக?”

“அவர் என் கணவரின் நண்பர்; அவரை எங்காவது பார்த்தீர்களா என்று விசாரித்தேன்.” என்று நடித்தாள்.

“உன் கணவனை நான் காட்டிக் கொடுக்கிறேன்” அவிழ்த்துவிட்ட எருதுகளை மறுபடியும் வண்டியில் பூட்டி விட்டான். வாழ்க்கை என்ற வண்டியை மறுபடியும் இருவரும் சேர்த்து இழுக்கத் தொடங்கினர்.

அவன் இவனைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டான்; வழி தவற இருந்தவள் விழிபெற்று உயர்ந்தாள்.

இப்படியும் சில மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதை அவன் கண்டு தெளிந்தான்.

அடுத்த இடம் மத்திமதேயம் என்று அறிய முடிந்தது. ஏமமாபுரத்தை அடைந்தான். அவன் அங்கே அந்த ஊர்ப் புதுமார்ப்பிள்ளை என்று தெரிந்தது; அந்த ஊரைப்பற்றித் தனக்குத் தேவையானவற்றை மட்டும் தெரிந்து வைத்திருந்தான். தன்னோடு கல்யாணச் சாப்பாடு சாப்பிட சீவகனை அழைத்தான்.

“அது உட்மபுக்கு ஒத்துக்காது” என்று சொல்லி விட்டான.

“ஏன?” என்றான.

“வீட்டு உணவு உண்டுதான பழ்க்கம்; அடிசிறகு இனியாள; படிசொற்ற கடவாத பாவை; அவள வடித்துக் கொட்டிப பரிமாற உண்டு பழ்க்கம்; தாய்க்குப பின தாரம்; மற்றவாகள எல்லாம நமக்குப பாரம்; அவாகளுக்கு உறவு எனபது ஒரு வியாபாரம. உனனோடு வநதால இவன ஏன வநதான என்று கேட்காமல இருக்கமாட்டார்ாகள; வெள்ளையும, சள்ளையுமாக இருக்கிறான. ஒசி சாப்பாடு; என்று ஏசாமல இருக்கமாட்டார்ாகள” என்றான.

“இநத ஊரில என்ன விசேஷம?” என்றான சீவகன.

“பெண்கள கொஞ்சம அழகாக இருப்பார்ாகள”

“கொஞ்சம தானா?”

“மற்றவாகளைவிடக் கூடுதலாக இருப்பார்ாகள என்று சொன்னேன” என்றான.

“எதை வைத்து இப்படிச சொல்லுகிறாய? என்று கேட்டான.

“அதனாலதான இங்கே வநது பெண் எடுத்து இருக்கிறேன” என்றான.

அதிலே அவனுக்கு ஒரு மனநிறைவு இருப்பது உணர்நதான.

அழகிய மனைவி வாய்த்ததாலே அது ஒரு பெருமைக்கு உரியது எனபதை அவன பேச்சில இருநது தெரிநது கொண்டான; இவன தொட்ட இடமெல்லாம அழகின உறைவிடம என்று எண்ணும்போது இவனும பெருமை அடைநதான; இவனுக்குள்ளேயே ஒரு ஆய்வை மேறகொண்டான; வீணை வித்தகி தத்தை; பண்பின உறைவிடம குணமாலை; புதுமை தநதவள பதுமை; செல்வமகள கேமசரி இவாகளில யாா பேரழகி என்று ஆராய்நது பார்த்தான; ஆனால முடிவு செய்ய இயலவில்லை. அவன எப்படித் தன மனைவி அழகி எனபதை முடிவு செய்தான எனபதை அறிய ஆவல கொண்டான.

“எதை வைத்து உன மனைவி அழகி என்று முடிவு செய்தாய?” என்று கேட்டான.

“மனத்துக்குப பிடித்து இருநதது” என்று பதில சொன்னான.

“அனைவரும அழகிகளே” என்று இவன முடிவுக்கு வநதான.

இப்படி அழகைப பற்றி இவன விசாரணையில இறங்கியவனாய்த தென்றல வீசிய இளஞ் சோலைக்குச சென்று அங்கே எதிரே இருநத தடாகத்தைப பார்த்துக் கொண்டிருநதான. அவன மனத்திரையில காவியத்தின ஓவியம ஒன்று நிழலாடியது.

இராமன சீதையுடன வனவாசம சென்றான; வாசம மிக்க மலாகள சூடிய சீதையுடன பொழிலின நீர்த்துறை அருகே நடநது சென்றான. இலக்குவன அங்கு இல்லை அவாகள தனிமையைக் கெடுக்க அன்னம ஒன்று சீதையின நடை கண்டு ஒதுங்கியது; அதைக் கண்டு புதியதோா முறுவல பூத்தான. அநத அழகிய காட்சியை நினைத்தான; தன மனைவியா அழகில அவன நாட்டம செலுத்தினான.

கவிதையில படிதத அனனததை நேரில கண்டான; அது அவவனிதையரின நடையை நினைவுக்குக கொண்டு வநதது. அதைவிட அதன தொடாநத காட்சி அவன உணாவுகளைத துண்டியது.

அனனம ஒன்று நீாததுறையை நாடியது; அதன பககததில ஒரு மீசை வைதத அனனம அதன கணவன என்று சொலலததக்க வகையில அதன முனதானையைப பிடிததுக கொண்டிருநதது.

நீரின நிழலில வேறு ஒரு அனனததின பெடையைப பாாததது; அதை இநத மீசை வைதத அனனம பிடிதது இழுப்பதைப பாாதது விடடது. வநததே கோபம.

அஙகே ததையை, குணமாலை, பதுமை, கேமசரி அவாகள எலலாம வநது நின்றுவிட்டாாகள. “என்னய்யா! உனககு ஒரு சின்னவீடு கேடா! நீரில ஒளிதது வைததால எனககுத தெரியாது என்று நினைததுக கொண்டாயா” என்று உருமியது அநதப பெண அனனம.

“அது உன நிழல” என்றது.

ஊடல தீாநதது; கூடல நாடகததில அவை இணைநதன.

அதற்குமேல அவனால தனிமையைத தாஙகிக கொள்ள இயலவிலலை. பிரிவு அவனை வாட்டியது.

ததையைவிட குணமாலைதான அவனை மிகவும வாட்டி விட்டாள.

அது ஏன என்று அவனுககே தெரியவிலலை.

தாயககு அழும குழநதையைத தான எடுததுக கொள்ளத தோன்றும; ததை பிரிவைத தாஙகிக கொளவாள; குணமாலை வயதில இளையவள; அழுகை அவள முததிரை; பானை கண்டு மருண்டபோது அவலம தான; தொடாநது ஒப்பாரி தான; அவளை நினைககும்போது இவன மனம மிகுநத வேதனையை அடைநதது.

விரகதாபம அன்று; ஆனம நேயம என்றால அது அதிகமான வாாததை; இணைப்பிணைப்பு: உள்ளம உறவாடியது; இவன நினைவு ஒரு உரு எடுதது அவள அருகில செலகிறது; பினபுறம அணுகிச சென்று மெலல நீவி அவளைத தொட்டு அதிாச்சி அடையாதபடி அவளை மெலல அணைககிறான; அது வெறுஙகனவு ஆகிவிடுகிறது.

சற்றுமுன கற்ற இளைஞனுககு இவன ஆறுதல கூறி இருநதான.

“பிரிநதவளை நினைதது வேதனைப்படுகிறாய; நீ படிததவனா” என்று கேட்டான.

அதே கேளவியைத தனககுததானே கேட்டுக கொள்கிறான. “அஞசனக கோல கண்ணுககு மைதீட்டுமே யனறி அது தன்னை அழகுபடுததிக கொள்ளத தெரியாது. அறிவுரையும அப்படிததான; மற்றவாகளுககுச சொலலப பயனபடுமே தவிர அது தனககுப பயனபடாது” என்று தெளிநதான.

அச்சணநதி ஆசிரியா கையில பிரமபு வைததுக கொண்டு தன்னை அதட்டுவது போல இருநதது. “தம்பி; இன்னும சில மாதம பொறுததுக கொள”

என்று சொல்வது போல இருந்தது.

அச்சணந்தி பார்த்திபனுக்குத் தேரில் இருந்து கீதை மொழி கூறிய கண்ணனாகக் காணப்பட்டார்; 'கடமை பெரிது; அதற்கு முதலிடம் தருக' என்று கூறுவது நினைவுக்கு வந்தது.

பார்த்திபன் மறுபடியும் கடமை வீரனாக மாறினான். தானும் ஒரு மனிதன்தான்; நினைவுகள் வருவது இயல்பு தான் என்று கூறி அந்தக்காதல் நினைவுகளுக்கு இறக்கைகள் பூட்டி அவற்றை மனம் போன போக்கில் பறக்க விட்டான்.

சின்ன வயதில் அவன் மற்றவர்களோடு மாந்தோப்புக்குச் செல்வது உண்டு; உரியவர்களுக்குத் தெரியாமல் மரம் ஏறிக் காய் பறித்ததும் உண்டு; அப்பொழுது அகப்பட்டுக் கொண்டு திண்டாடியதும் உண்டு; மற்றவர்கள் அவனை மாட்டி விட்டு வேடிக்கை பார்த்ததும் உண்டு; கந்துக்கடன் மகன் என்பதால் அவர்கள் மன்னித்தது மட்டும் அல்ல, மடி நிறையப் பழங்கள் கட்டித் தந்து 'அப்பாவிடம் கொடு' என்று சொல்லி அன்பு காட்டிய நிகழ்ச்சியும் உண்டு; வேண்டுமென்றால் அடிக்கடி வந்து போ என்று சொல்லி அனுப்பி இருக்கிறார்கள்; விலகி நின்றவர்களுக்கு அது வியப்பைத் தந்தது.

"ஏண்டா மரம் ஏறினால் அவர்களே மடி நிறையக் கட்டிக் கொடுப்பார்களா?" என்று கேட்டனர். பார்த்தால் தெரியவில்லையா?" என்று பதில் சொன்னான்.

மறுநாள் அவர்கள் முயன்று பார்த்தார்கள்; சரியாக மாட்டிக் கொண்டார்கள்.

"நேற்று என்னைவிட்டு ஓடிவிட்டீர்களே! அதற்கு இது ஒரு பாடம்" என்று சொல்லி அவன் முன் இருந்து அவர்களை விடுவித்தான்.

இங்கே அந்த ஊர் அரச புத்திரர்கள் உச்சிக் கிளையில் ஒதுங்கி இருந்த கனியை நச்சியவர்களாய்க் குறி வைத்துக் கல் எறிந்து கொண்டிருந்தனர்; வைத்த குறிகள் அத்தனையும் தப்பி விட்டன. சீவகன் சென்றான்; ஒரே அடியில் அது அவர்கள் மடியில் விழும்படிச் செய்தான். 'வைத்த குறி தப்பாத வைத்தியலிங்கம்' என்று அவர்கள் பாராட்டத் தொடங்கினார்கள். அருகில் வந்ததும் அவர்கள் குரல் கம்மியது; மராமரம் ஏழினையும் வீழ்த்திய இராமன் என்று அவர்கள் அவன் மதிப்பை உயர்த்தினர்.

இவன் வில்பயிற்சி உடைய விசயனோ என்று வியந்தனர். இவனைச் சந்தித்தவன் பெயரும் விசயன் ஆகும். இவன் பெரிய வீட்டுப்பிள்ளை என்பதை அறிந்தான்; தன் இளமை நட்களை அவன் கவனத்துக்கு வரப் பேச்சுத் தொடுத்தான்.

"எந்த ஊர்?"

"இராசமாபுரம்"

"சீவகனைத் தெரியுமா?

"அவன் என் நண்பன், நாங்கள் இருவரும்தான் அச்சணந்தி ஆசிரியரிடம் வில்பயிற்சி பெற்றோம். அவன் கந்துக்கடன் மகன்; அவர் வீட்டில்தான் அச்சணந்தி தங்குவார்."

"துரோணனுக்கு ஒரு அருச்சுனன்போல சீவகன் அவருக்கு நான் ஒரு

ஏகலைவ்ன; ஒருமுறை க்ற்றுக் கொடுத்தால் அப்படியே பிடித்துக் கொள்வேன். அவருக்கு என் மேல் மிக்நத பிரியம்; எங்காவது போய் விற்பயிற்சி க்ற்றுக் கொடுத்துப் பிழைத்துப் போ என்று வாழ்த்தி அனுப்பினா். என் கட்டை விரலை அவா் வாங்கவில்லை; அவா் பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டு அங்கங்கே புதிய புதிய நகரங்களுக்குச் சென்று மன்னா் மக்களுக்கு விற்பயிற்சி பயிற்றுவிப்பேன்; இது என் தொழில்” என்றான்.

அவன் அவா்கள் த்நதை நரபதியிட்ம அழைத்துச் சென்றனா்; விசயனைப் பாா்க்கும்போது உலோகபால்ன நினைவுக்கு வ்நதான். இங்கே ஒரு பதுமை ஏன் இருக்கக் கூடாது என்ற புதிய ஆசையும் கிளைத்தது. அமராவதி மாட்த்தில இருப்பதை இ்நத அமபிகாபதி பாா்த்தான்; விட்டு இரு்நதால் நூறு பாட்ல பாடி இருப்பான்; அவ்வளவு அழகு; அவ்ள எங்கிரு்நதோ கொள்ளையடித்துத் த்னனிட்த்தில வைத்திரு்நதாள்.

“என்ன பாா்க்கிறாய்” என்றான் விசயன்.

“மாட்பபுறா” என்றான்.

“அது என் த்ஙகையோடு வ்நது விளையாடும்” என்றான்.

“என் மக்க்ள ஐவா்” என்றான் நரபதி.

“ப்ஞசபாண்டவா்க்ள போல இருக்கிறது” என்று நகைத்துப் பேசினான்.

“அவா்களுக்கு விற்பயிற்சி தரும் துரோணராக இருக்க வேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொண்டான்.

ஒப்புக் கொள்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை; மாட்பபுறாவை அடிக்கடி அஙகுச் ச்நதிக்கலாம்.

இங்கேயும் ஒரு தமிழ்க் காத்ல ஏற்பட வாய்ப்பு உண்டு என்று ந்மபிக்கை கொண்டான். பண்க்காரப் பெண்ணைக் காதலிக்கின்ற கதாநாயகனை ப்ஙகளாவின வெளிவீட்டில த்ஙக இட்ம கொடுப்பதைப் போல இவனைப் பூஞ சோலைக்கு நடுவே ஒரு குடில த்நது ஆசிரம வாசியாக ஆக்கி வைத்தனா். அதுவும அவனுக்கு ஒரு வாய்ப்பாக அமை்நதது. பூவையா் அஙகு வராமல இருக்கமாட்டாா்க்ள. அவா்களுள இ்நதப் பாவையும வரலாம என்ற ந்மபிக்கை இரு்நதது.

இவனால சும்மா இருக்க முடியவில்லை; அ்நதத் தோட்டத்துப் பூக்களை நோட்ட்ம விட்டான்; அவற்றைப் பறித்து வைத்துச் செண்டுகளையும மாலைகளையும தொடுத்துக் கொண்டிரு்நதான். சேடி ஒருத்தி அவனைத் தேடிக்கொண்டு வ்நது சோ்நதாள்.

“பூ்நதோட்டக் காவல காரா” என்று பாடிக் கொண்டே அஙகே வ்நதாள். அவ்ள த்னனைத் தான் விளிக்கிறாள் என்பதைத் தெரி்நது கொண்டான்.

“த்ஙக்ள ஏவல யாதோ?” என்றான்.

“இவ்வளவு அழகாகப் பூத் தொடுக்கிறாயே எப்படி?” என்று கேட்டாள்.

“பாவையா் பூச்சூடி வருவா். அவா்களைக் கவனிப்பதை விட இ்நதப் பூக்களைத்

தான் ரசிப்பேன், இராசமாபுரத்தில் கந்தருவ தத்தை என்ற வித்தியாதர மகள் இருக்கிறாள். அவள் சீவகனை மணந்தவள். அவன் என் அண்ணன் மாதிரி; அவளோடு அவள் தோழியர் பலர் வருவர். அவர்கள் வந்து என்னைச் சீண்டுவார்கள். நான் அவர்கள் சூடிய மலர்களைக் கீண்டுவேன்; அந்தப் பழக்கம்" என்றான்.

"என் தலைவி பூக்களை மிகவும் நேசிப்பாள்; அவளுக்குச் செண்டு கட்டித் தர முடியுமா?"

"இந்த அம்பிகாபதி பாமாலைகளைத் தொடுக்க அறியான்; பூமாலைகளைத்தான் தொடுப்பான்; அவற்றை நீ அவளுக்குப் பாமாலையாக்க கொடு" என்றான்.

அதனோடு அவளுக்கும் தெரியாமல் காதற் கவிதை எழுதிச் செருகி அனுப்பிவைத்தான்.

பதில் கடிதங்களும் அவள் கட்டி அனுப்பிய செண்டுகளில் வந்தன; இருவரும் மாலை மாற்றிக் கொண்டனர்.

வில் தொழில்பயிற்சி முடிந்ததும் அவர்கள் விறப்னன்கள் என்பதை நாடறிச் செய்ய விழா எடுத்தனர். அவர்கள் கற்ற வித்தைகளைப் பார் அறியக் காட்டி அரங்கேற்றினர்; அரங்கேற்றம் நடந்தது.

அரசன் நரபதி வில்லாசிரியனுக்குச் சொல்மாலை சூட்டினான். பாராட்டுரை தெரிவித்தான்; அவனுக்குக் 'கனகமாலை'யைச் சூட்ட விரும்பினான்.

"இராசமாபுரத்து இளைஞன் நல்லாசிரியர்; இவருக்குப் பூமாலையை விடக் கனகமாலை சூட்ட விரும்புகிறேன்" என்று பார் அறியச் சொன்னான்.

பொன்னால் ஆனமாலை அவனுக்குக் காத்திருந்தது என்று அவையோர் கருதினர்; பூமாலையோடு அமராவதி அங்கு வந்தாள்.

வியப்புடன் விழித்தனர்; 'கனகமாலையா' என்று அவள் பெயரைச் சொல்லினர்.

சீவகனுக்கு இது புதுமையாக இருந்தது. எதிர்பாராத பரிசு அவனுக்குக் கிடைத்தது. தன் மாணவனே தனக்கு மைத்துனனாக வாய்த்தான்.

கற்றோர்க்குச் சென்ற இடம் எல்லாம் சிறப்பு, காளை சீவகனுக்குக் களிப்பு: எங்குச் சென்றாலும் இவனுக்கு ஒருத்தி மாலையிட்டு வரவேற்கக் காத்திருந்தாள்; வில் கற்றவன் அதனால் கிடைத்தது இந்தச் சிறப்பு.

எதிர்பாராது அங்கு அவன் தம்பி நந்தட்டன் வந்து சேர்ந்தான். இது அதைவிட இருந்தது மிக்க வியப்பு.

"எப்படி வந்தாய்?" என்றான்.

"செப்படி வித்தை"

"கந்தருவ தத்தை ?"

"அவர்கள்தாம் நீ இருக்குமிடம் காட்டினார்கள்" என்றான்.

தம்பியைக் கண்டு இராசமாபுரத்தையே கண்ட மகிழ்ச்சியை அடைந்தான்.

பெற்றோர்களைப் பற்றி விசாரித்தான். சுந்துக்கடனும் சுநந்தையும் அடைந்த வருத்தம்; அதன் திருத்தம் இவைபற்றிப் பேசினான்.

“குணமாலை?”

“நாள் ஒற்றி அவள் விரல்கள் தேய்ந்து விட்டன. தினந்தோறும் சுவரில் தன் விரலில் மைதீட்டி அதில் ஒற்றி நாள் எண்ணுவாள்” என்றான்.

பால்காரி சாணம் கொண்டு பால் கணக்கு எழுதுவது போல் இருந்தது.

“கந்தருவ த்ததை ?”

“அவர்கள் கலங்குவதில்லை; கேட்டால் நெஞ்சத்தில் எம் காதலர் துலங்குகிறார் என்கிறார்”.

“அது எப்படி உனக்குத் தெரியும்?”

“சூடாக எது கொடுத்தாலும் சாப்பிட மாட்டார்கள். என் நெஞ்சில் அவர் இருக்கிறார் சூடு படக்கூடாது என்று கூறுவாள்” என்றான்.

அவள் ஒரு முடங்கலை எழுதி அனுப்பி இருந்தாள்; அதை அவன் தனித்து இருந்து படிக்கத் தொடங்கினான்.

“அடிகள் முன்னர் யான் அடி வீழ்ந்தேன். வடியாக் கிளவி மனம் கொள்ல வேண்டும்.” “என் தந்தை அனுப்பிய வரிசைச் சீர்கள் எழுத்தில் அடங்கா; அவை அத்தனையும் வீட்டில் அடக்கி வைத்துள்ளேன்.

பொன்னும் மணியும் ஆடை புதிது அடுக்கியவை பல்பல; கொண்டு வந்த ஆள் தரன்; அவனிடம் இங்கே நடந்தது எந்தச் செய்தியும் எடுத்துரைக்கக் கூடாது என்று அவனுக்கு எடுத்துச் சொல்லி இந்தக் குடும்பப் பெருமையை விட்டுக் கொடுக்காமல் நடந்து கொண்டேன்.

“கட்டியங்காரன் அட்டூழியங்கள் எதையும் எடுத்துக் கூறாதே; அது பழிப்பும் இழிப்பும் தரும் என்று அவனிடம் கூறி அனுப்பினேன்.”

“குணமாலையைத் தணிப்பது ஒரு தனிக்கலை; அவள் பிரிவிற்கு ஆற்றாள்.

இருள் நீடிக்கிறது என்பாள்; திங்களைக் கடிவாள்;

பகலே நீ சிறியை என்று அதனிடம் கொள்கிறாள் இகலே;

மேகலை தான் அணியாமல் “ஏன் ஏகலை” என்று எடுத்தெறிவாள்.

அணிகள் எதையும் அவள் அணுகுவது இல்லை; அணிகலம் இல்லாத இயல்புநவிற்சியே அவள்; அதுதான் கவிதைக்கு ஒரு தனி அழகு; இதுதான் உண்மை.

அவள் முகம் மதி என்று நீ புகழ்ந்து இருக்கிறாய்; அது மழையும் பொழிகிறது; காரணம் அவள் கூந்தல் மேகம் என்று நீ கூறியதால்.

மார்பில் முத்துக்கள் அணிவது இல்லை; அவள் கண்ணீர்த் துளிகள் அவளுக்கு அழகிய முத்தாரம்.

கண்கள் கருங்குவளை என்பாய்; அவை கசங்கி இருக்கும்போது

செங்குவளையாகிச சிவ்நது அரி பர்நது விழிககின்றன.

நாளை வருவாய என்று நாளபல கட்ததினேன்; ‘நாளை என்பது ஏன வருவதே இலலை’ என்று கேட்கும வினாவுககு இதுவரை விடைசொலல இயலவிலலை.

புதிது; புதிது கிளைப்பது மரததுககு அழகுதான; என்றாலும கிளைததுக கொண்டே போனால அடிமரம இளைததுப போகும. அதனால சுமககக இயலாது.

இநத அடிமரம தாங்கள்தான; கடமையை முடிக்கக கடுக வ்நது ஆவன செய்க, அதுதான யான வேண்டுவது; வணக்கம” என்று எழுதி முடித்து இருந்தாள.

கலையரசியின விலையிலலா மாணிகக்ததைக் கண்டு அதன ஒளியில தன எதிர காலத்தில நாட்டம கட்டி விரைவில வீடு திரும்ப விழைநதான; சாதிகக வேண்டியவை அவனுககாக்க காததுக கிட்நதன.

நாட்டைக் கொள்ளையடிககச் சிற்றரசா வ்நது வளைத்துக கொண்டதாக ஒரு செய்தி வ்நதது; நந்தட்டனை அழைத்துககொண்டு போர்முனை சென்றான.

எதிரே பதுமுகன புத்திசேனன மற்றும அவன தோழாகள இவனுககு எதிரிகளாக நின்றனா; இவன காலடியில அமபு ஒன்று அது வணங்கியது.

“நாட்டு அரசன ஏமாங்கதத இளைஞன சீவகன காண்க” என்று ஒலை ஒன்று அதனோடு ஒட்டிக் கிட்நதது. ‘பதுமுகன’ என்று அவன பெயா அமபில பொறிக்கப்பட்டு இருந்தது. வெள்ளைக கொடியை உயாததி அவன தோழாகள அமைதி விருமபுவதை அறிவிததனா.

ஏன இவாகள நாடகப பாங்கில நட்நது கொண்டனா என்பது விளங்கவிலலை.

“நேரே சொலலிவிட்டு வ்நதிருககலாமே” என்று வினாவினான.

“நீ இங்கே எநதப பெயரில இருககிறாயோ விராட பருவ்ததுக கதை வேறு விதமாக இருககுமே என்று அஞ்சி இநத உபாயததைத தேடினோம” என்றனா.

“என்னை ஏமாங்கத்தது இளவரசன என்று எப்படிக கூறுகிறாய” என்று கேட்டான.

“உன தாய விசயமா தேவியைப்பற்றி என்றைககாவது நீ கவலைப்பட்டது உண்டா?” என்று கேட்டனா.

அவாகளுக்கு என்று இவ்வளவு செய்திகள எப்படித தெரியும என்று வியநதான. புத்திசேனன்தான துப்புக கண்டு இருக்கக வேண்டும என்று மதிப்பிட்டான.

“துப்பறியும சாமபுவே செய்தி என்ன?” என்று கேட்டான.

“உன தாயைக கண்டோம; உரையாடினோம; தவப பள்ளியில படிததுக கொண்டிருக்கிறாள” என்றான.

பள்ளியில தங்கி இருக்கிறாள என்பதை அறிநதான. “தண்ட காரணியத்தில” என்றனா.

அடுத்த கட்டம தண்டகாரணியம நோக்கி அனை வரும பயணம செய்தனா;

கனகமாலை விரும்பி அவனுக்கு விடை கொடுத்தாள். அவள் தந்தையும் எடுத்து வைத்த லாட்டரி சீட்டுக்கு ஏழு கோடி கிடைத்தது போல்ப் பெரு மகிழ்வு கொண்டார்; ஒரு பள்ளிக்கூடத்து ஆசிரியருக்குப் பெண்ணைக் கொடுத்துவிட்டோம் என்ற சின்ன வருத்தம் இருந்தது; அவன் ஒரு நாட்டின் ஏக சக்கரவர்த்தி மகன் என்று அறிந்ததும் தனக்கு ஒரு கவுரவம் அடைந்தது குறித்துப் பெருமை கொண்டான்.

யாராவது கேட்டால் "என் பெண்ணை ஒரு பெரிய இடத்தில் கொடுத்திருக்கிறேன்" என்று சொல்லிக்கொள்வதற்கு ஒரு வாய்ப்புக் கிடைத்தது. விசயனும் அவனை விடை கொடுத்தனுப்பும்போது புதுச் சட்டை போட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

"என்னடா புதுச்சட்டை?" என்று அவன் தந்தை கேட்டார்.

"மைத்துனரை வழி அனுப்புகிறேன்" என்றான்.

"பிரிவதில் கலக்கம். வீரன் மனைவி என்பதில் ஒரு விளக்கம், அவள் நிலை அந்தச் சூழ்நிலையில் மிக உயர்ந்து விட்டது. அவன் நினைவு வரும்போதெல்லாம் அந்தப் பூஞ் சோலைக்குச் சென்று அங்கு மகிழ்ந்து குலவி இருந்த பழைய நாட்களை எண்ணி மகிழ்ந்தாள். அந்தச் சோலை அவளுக்கு ஒரு சித்திரமாகத் தெரிந்தது; விரைவில் அவனைச் சந்திப்போம் என்ற நம்பிக்கையே அதற்குக் காரணம். கவிஞர்களை வைத்துச் சோகக்குரல் எழுப்ப முடியாத நிலையில் மிகவும் தெம்போடு இருந்தாள்.

8. விமலையார் இலம்பகம்

தோ்ள மே்ல தோ்ள வைத்துத் தோழனாக்ப பழகியவனிட்ம இப்பொழுது த்மமை அறியாம்ல ஆண்டான் அடிமை என்ற முதலாளித்துவ்த தொழிலாளி உறவு அமைந்தது. தெய்வமும்ம அடியாரும்ம என்ற நிலை என்று சொன்னால் ஓரளவு அதை உயா்ததியதாக அமையும். 'தலைவரே' என்று புதிய அரசிய்ல மொழியில சொன்னால் அதைவிட்ப பொருந்ததமாக அமையும். 'அண்ணாச்சி' என்று இதுவரை அழைத்து வ்நதவனை என்னாச்சு என்று கேட்க முடியாம்ல கண்ணியத்தோடு பழக வேண்டி நேர்ந்தது. அது அவனுக்குத் தலைவலியாக இருந்தது.

அவனுக்கு வாள பாய்ச்சமுடியாத கவச்ம மாட்டினா. ஏனெனில அது த்றகாப்புக்குத் தேவை என்பதால. கருங்க்ல என்று நினைத்து வ்நதது வைரக க்லலாக மாறிவிட்டது. அதைக் காக்கும் பொறுப்பு அவ்ன நண்பாகளுக்கு மிகுதியாகிவிட்டது.

அனைவரும்ம விசயையின் தவ்பப்ளளியை அடைந்தனா. "செவ்வி அறிக" என்று செப்பிச செலவ்ன பது முகனை முன்னால அனுப்பி வைத்தனா; துறவிகள குடி்ல என்பதால அ்நகே காவ்ல காக்கக் காவலாயாரும்ம நிறுத்தி வைக்கப்படவில்லை. எனினும்ம அமைதியே அ்நதச சூழ் நிலையைக் காத்து வ்நதது.

அ்னபுக்கட்ல இரண்டும்ம ச்நகம்ம ஆகும்ம ச்நதிப்பை அவாகள கண்டனா. பேழையில விட்டது பெரும்ம பிழை அ்லல என்று கு்நதி தேவி அறி்நதாள; த்ன மு்ன ஏழ்மையைக் காணவில்லை; தோழமை மிகக இளைஞருட்ன, சீவக்ன நி்றபதை விசயமாதேவி கண்டு மகிழ்ந்தாள.

க்டடிய்நகார்ன பாண்டிய்ன நெடுஞ்செழிய்ன அ்லல; கண்ணகியாக நி்னறு வழ்ககாட, அதனால அவ்ள ஆறி அட்நக வேண்டியதாக ஆயி்றறு, நீறு பூத்த நெருப்பாக இருந்தாள. பெ்றற மகனைப் பெரியோ்ன ஆக்கினாள. அவனை வைத்துக் கொடியோனை ஒழிக்க உருவாக்கிக் கொண்டாள. எனவே அவனைப் பார்த்தபோது கொள்ளி வைக்க ஒரு மக்ன கிடைத்தா்ன என்று பெருமகிழ்வு கொண்டாள; த்னக்கு அ்லல; த்ன பகைவ்ன க்டடிய்நகாரனுக்கு.

காத்ல திருமகளாக்க காட்சி த்நது ச்சச்நத்ன ஆட்சி யி்ன வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாக இருந்தவ்ள வீரத்திருமகளாக மாறினாள. கண்ணகி போல கொதித்து எழாவிட்டாலும்ம சாணக்கியனைப் போல அறிவோடு பேசினாள; அறிவி்ன சிகரத்தை அவ்ள எட்டிப் பிடித்தாள.

க்னனனைக் கண்ட கு்நதியி்ன தனங்களில தாய்மை முதிா்நது நனைத்தது. தாய்மை அவனைத் தாலாட்டியது. அ்னபு மழையில சீவக்ன நனைந்து விட்டா்ன. தாய்ப் பசுவை முட்டிப் பால அருந்தும்ம பசுங்க்னறு ஆனா்ன; குழைந்தா்ன; மன்ம விழைந்தா்ன "அ்மமா" என்று இனிய கீத்ம அவ்ன நாத்ததில எழுந்தது.

முதலில, சோக்ததிலேயே அவ்ள சுயசரித்ம தொட்நகினாள.

“வாள ஏநதிய மனனனைக களததில இழநதேன; காட்டிலே உனனை உய்ததேன; நான பிறபபால என செயகையால கயமை அமையவிலலை. சூழநிலை எனனைக கயததி என்று பேசும்படி ஆககிவிட்டது.

பெற்றவள பாசம இனமையால உனனைத துறகக விலலை; கறறவா கையில நீ சென்று உறற கலைகளை அறிநது வீரததிருமகனாக வளரவேண்டும என்று பிரிநதேன; நறறவம நாடி நறபேறு அடைய இத தவப பளளியை யான நாடவிலலை; காலம வருமவரை காததிருப்போம என்றுதான இநதச சூழநிலையை நாடினேன. எனககு இது ஆறுதல இலலமாக அமைநதது.

என வாழ்ககை இரண்டும கெட்ட நிலையில ஆகி விட்டது. பகையையும முடிககவிலலை; என வாழநாள மிகையையும முடிககவிலலை. செயவது யாது? வகை தெரியாது தவிககினறேன. இடை மகன வெட்டிப போட்ட பசசைமரம என வாழ்ககை; அது சாகவும செய்யாது; தழைககவும செய்யாது” என்று கூறினாள.

ஊாவசியாக இராசமாபுரதது அநதப்புரததில அடி யெடுததவள தவசியாக இஙகே இருந்து அறிவுரை கூறி னாள. அரசு பினனணியும, தவததின அறிவு மாட்சியும இயைநது அவளை ஒரு ராஜரிஷியாக ஆககியது கண்டு வியநதான.

அவள அறிவுரைகள ஒவவொன்றும முததுகளாக ஒளி விட்டன.

அவன தன மாமன மகளை மணககவேண்டும என்று கூறினாள. உறவுககாக அலல; அவள அழகுககாகவும அலல; வலிமைககாக தன தமையன கோவிநதன ஒரு சிறறரசன; அவனிடம தகக படைத துணை இலலா விட்டாலும அது தொழில தொடஙகுவதறகு உதவும மூலதனம என்பதை அறிநது இவவாறு கூறினாள.

அடுததது ஒற்றரைக கொண்டு உறறநிலை அறிய வேண்டும என்று கூறினாள. முளளை முளளால்தான எடுகக வேண்டும; வஞசனையைச சூழ்ச்சியால்தான வெலல வேண்டும என்று உரைததாள.

அருள நெறி கண்ட அவள பொருள நெறி அறிநது பேசினாள; பொருள இலலாாககு இவ உலகம இலலை என்பதை வறபுறுததிக கூறினாள. “பொருளதான பொருளலலவரையும பொருளாகச செய்யும. பொன இருநதால பொருபடை திரட்டலாம; படை இருநதால பகையை வெலலலாம; பகை வென்றால எலலா நனமையும அடையலாம; இடமும காலமும ஆராயநது தகக துணையோடு சென்று கட்டியஙகாரனை வீழததுக” என்று ஆணையிட்டாள.

பிறநத மண்ணைக காணச சிறநத தன தோழாகளோடு விரைநதான. தனனை வளாதத தாயையும தநதையும கண்டு அவாகள துயா தீாததறகு இராசமாபுரம ஏகினான.

தனககு அடைககலம தநது ஆறுதல இலலமாக விளஙகிய தவப்பளளியை விட்டு விசயை தன பிறநத வீடு நோககிச சென்றாள.

அவன தன அனனையின அரிய செயலை நினைததுப பாாததான; கணவனை இழநத கைமபெண்கள நடநது வநத பாதையை அவள பினபற்றவிலலை. அறுதது விட்டு அமஙகலமாக வாழவில பொலிவிழநது மேலும நலிவு அடைவதறகுத தாய வீடு போயச சேரவிலலை. தான எடுதத கொளகை செயலபடுமவரை தவப பளளியில இருநது சிநதிததுப பொறுமையாகச செயலபட்ட தாயின

பேருள்ளத்தை வியந்தான்.

அறுத்து விட்டதாலேயே அனைத்தையும் இழந்து விட்டதாக நினைக்கப் பழக்கப்படுத்தப்பட்ட இந்த நாட்டில் அது ஒரு இழப்பே தவிர அதுவே பிழைப்பு அன்று என்று அறிந்து அவள் நடந்து கொண்டாள். இத் தனி நிலை பாராட்டத்தக்கது என்று மதிப்பிட்டாள். கணவன் மனைவி இவர்கள் வாழ்க்கைத் துணைவர்களே அன்றி அவர்களே வாழ்க்கை அல்ல; இந்த வகையில் விசயை உலகுக்குப் புது வழி காட்டியவளாய்த் திகழ்ந்தாள்.

தேறல் குடிக்க வெளியே செல்லவில்லை; பொழிலில் அவர்களை இருக்கவைத்து அவன் ஊரைச் சுற்றிவரச் சென்றான்.

புத்திசேனன் சீவகன் அரசமகன் ஆதலின் அவனைத் தனியே அனுப்புவது தக்கது அன்று என்று நினைத்தான்; பதுமுகன் அவன் மெய்க்காவலன் ஆகச் செயல்பட்டான்.

“நீ தனித்துப் போவது சரி இல்லை” என்றான் பதுமுகன்.

“எனக்கு அந்த உரிமை இருக்கிறது” என்றான்.

“நீ அரசமகன் என்று அறிந்த பிறகு அந்த உரிமையை இழக்க வேண்டியதுதான்”

“அப்படி என்றால் இந்த அரசப்பொறுப்பே வேண்டாம்” என்றான்.

“மழைவளம் கரப்பின் வான்பேர் அச்சம்; பிழைஉயிர் எய்தின் பெரும் பேர் அச்சம்; அதனால் இது விரும்பத்தக்க பதவி அல்ல” என்றான்.

“மற்றவர்களுக்காவே வாழ வேண்டியிருக்கிறது; தனி மனிதன் சுதந்திரம் பறிபோகிறது” என்றான்.

“பதவி; அதன் தண்டனை இதுதான்” என்றான் பது முகன்.

“நான் இப்பொழுது அரசன் இல்லை; உம்முடைய தோழன். அந்தக் காலத்தில் நான் ஆடமுடியாது; இப்பொழுது சிறிது விளையாடி விட்டு வருகிறேன்” என்றான்.

ஏதோ விளையாட்டு அரங்கத்திற்குச் செல்வதுபோல இவன் காதல் சந்திப்புகள் நிகழ்ந்து கொண்டே இருந்தன. சில நாட்களாக அவன் மனநிலை சரியாக இல்லை. அன்னையைப் பார்த்த பிறகு மிக நல்லவனாக இறுகி விட்டான்.

சிரிக்கும் சந்தர்ப்பங்களும் குறைந்துவிட்டன; கல கலப்பு அவனை விட்டு அகன்று விட்டது.

குடிகாரனுக்கு வேட்கை வெறி வந்து விட்டால் எங்கே சரக்குக்கிடைக்கிறது என்பதை அவன் தேடாமல் இருப்பது இல்லை. இளமை முறுக்கு; கிறுக்குகள் அவனுக்குத் தேவைப்பட்டன.

சோலைகளுக்குச் சென்றால் மயில்கள் வந்து அங்குத் தோகை விரித்தாடும். அவற்றின் அழகைக் கண்டு ரசிக்கச் சோலைநோக்கிச் சென்றான். அதற்குள் சாலையில் ஒரு விஷயத்தைச் சந்திக்க வேண்டி இருந்தது. அவன் மனத் திரையில் தக்கநாட்டின் குரவ மரமும் அதைச் சுற்றிய வண்டுகளும் நினைவுக்கு வந்தன.

“அவையும் நம்மைப் போலத்தான்” என்று அவள் உரைத்த சொற்கள் நாத ஒலியாக ஒலித்துக் கொண்டு

“இந்த வண்டுகள் பூக்களைச் சுற்றுகின்றன. பூக்கள் ஏன் வண்டினை நாடுவது இல்லை” என்று சிந்திக்கத் தொடங்கினான்.

‘கற்பு’ என்ற வரையறையை இந்தப் பூக்கள் பின் பற்றுவதால் அவை தாமே தேடிச் செல்வது இல்லை; காதலன் வரவை எதிர் நோக்கி நிற்கின்றன. மனிதச் சட்டம் அங்கு விதிக்கப்படாததால் அவை திரௌபதிகள் ஆக்கச் செய்யப்படுகின்றன; வரையாது அள்ளி எடுத்துக் கொண்டு செல்ல அனுமதிக்கின்றன.

இந்தமானுடன் தான் இந்தக் கற்பு என்பதைப் பற்றிக் கழறுகின்றான்; அது அவன் உயர்ந்த மனோ நிலை என்று மதித்தான்.

தான் இப்படி இந்த வண்டுகளைப் போலப் புதிய புதிய மலர்களை நாடுவது தக்கதுதானா என்று சிந்திக்கத் தொடங்கினான். சட்டமும் சம்பிரதாயங்களும் தடுக்காத வரை அது தவறு இல்லை என்று முடிவுக்கு வந்தான்.

பந்து ஒன்று அவன் முன் வந்து விழுந்தது. யாரோ சிறு பிள்ளைகள் விளையாடுகிறார்கள் என்று அதை எடுத்தான் எடுத்துக் கொடுக்கலாம் என்று; பூப்பந்தாக இருந்ததால் அது பூவையர்க்கே உரியது என்று அறிந்தான்.

தோட்டத்தில் இருந்த பூங்கொடி ஒன்று அசைந்து வருவதைப் பார்த்தான். வந்த பூவிற்குச் சிறகுகள் முளைத்து விட்டன என்பதைக் கண்டான்; முதன் முறையாகப் பூ உலகில் இது ஒரு புரட்சி என்று நினைத்தான். வண்டை நோக்கிப் பூ வருவது புதுமையாக இருந்தது.

“வருக” என்றான்; அவனால் அவ்வாறு கூறாமல் இருக்க முடியவில்லை.

“தருக” என்று அவள் கேட்கவில்லை. கேட்டிருந்தால் கொடுத்திருப்பான்; அவள் மகிழ்ந்திருப்பாள். வேலியைத் தாண்டி வெள்ளாடு உள்ளே சென்று விட்டது; அதைப் பிடிக்க அவன் உடன் தாவவில்லை.

வாசல் வழியே போவதுதான் வழி என்று கொண்டான்.

அவள் அணிந்திருந்த நகைகள் அவள் வணிகன் மகளாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்ய உதவின; இவளும் ஒரு கேமசரிதான். முறைப்படி அணுகி னால் அவள் தந்தை உரைப்படி அவளை மணந்து அவளைத் தனியறையில் சந்திக்கலாம் என்று சிந்தித்தான்.

சோர்வோடு தினமும் வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டு வெறுங்கையோடு வரும் கடை முதலாளி, விமலைக்குத் தந்தை நிபுதியின் கணவர்; இன்று கையில் இனிப்பும், பையில் பூவும், கூடையில் பழமும், அவற்றோடு ஒரு பையனையும் பிடித்துக்கொண்டு வருவது புதுமையாக இருந்தது.

உள்ளே சென்று தன் மனைவியுடன் பேசினான்; மகள் ஒற்றுக்கேட்டாள்.

“விடாதீர்கள்” என்றாள் வீட்டுக்கு உரியவள்.

“யாரோ ஒரு திருடனைத்தான் அப்பா பிடித்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்.

அதனால்தான் விடாதீர்” என்று சொல்வதாக்க கருதினாள்.

அவன் தன் உள்ளம் கவர்ந்த கள்வன் என்பது அவள் நேரில் பார்த்தபோது அறிந்தாள். வடிவுக்கரசியாக அவள் முன் நிறுத்தப்பட்டாள். அந்தப் புனைவுக்கு அவர்கள் இது வரை பூட்டிக் காத்த நகைகள்தான் வகை செய்தன.

‘மணப்பெண்’ என்றால் அவளுக்குச் சில சம்பிர தாயங்கள் பின்பற்றப்படுகின்றன. போருக்குச் செல்கிறவன் என்றால் காக்கிச் சட்டை அணிவது போல் பணக்கார வீட்டுப் பெண்கள் பூண்களைத் தலையிலிருந்து கால் வரை மாட்டி வைக்க அவள் சுமக்கவேண்டியது ஆயிற்று.

பந்தாடிக் கொண்டிருந்த நிலையில் எல்லாம் இறுக்கக் கட்டப்பட்டுக் கோயில் தூணின் சிற்பம்போல் காட்சி தந்தாள். இப்பொழுது அம்மன் சந்நிதி தரிசனம் அவனுக்குக் கிடைத்தது. நெற்றியில் குங்குமம் அதற்குக் காரணம் ஆகியது.

வழக்கமான அறிமுகங்கள் நடந்தன; அது முன் நிகழ்ச்சியில் சிறிது மாறுபட்டு இருந்தது, “இவள் ஒரே மகள்; கொஞ்சம் விளையாட்டுப் புத்தி; பெரியவர்களைத் தாக்கிப் பேசுவாள், மேலாக்குப் போடுவது மூக்குத்தி இந்தமாதிரி இவளுக்குப் பிடிக்காது. வரைச் சித்திரம் போல் காட்சி அளிப்பாள்; கோடுகள் தெரிய வேண்டும் என்பதில் இவளுக்கு ஒரு ஆசை” இவை எல்லாம் அப்பா சொன்னவை அல்ல; அம்மாவின் திருவாயால் மலர்ந்தவை.

“சில விஷயங்களில் முனைப்பு” என்றாள். அது அவனுக்கு மட்டும் விளங்கியது.

அவள் விருப்பம்போல் ஆடைகள் குறைத்துக் கொள்ள அவன் அனுமதி வழங்கினான்.

அவன் அவளைப் பாராட்டினான். “நீயும் தவறு இல்லை; நின்னைப் பந்தாட விட்ட எவரும் தவறிலர் நீ வருவது முன் அறிவிப்புச் செய்யாத அரசனே தவறு உடையவன்” என்று அவள் முனைப்பைச் சுட்டிக் காட்டினான்.

“தெரிந்திருந்தால் என்ன செய்வீர்,” என்றாள்.

“அந்தப் பக்கம் தலைவைத்துப் படுத்திருக்க மாட்டேன்.”

“இப்பொழுது எந்தப் பக்கமும் தலைவைத்துப் படுக்கலாம்” என்றாள். “பந்துமட்டும் தெருவில் வந்து விழாமல் இருந்தால் நாம் சந்தித்திருக்க முடியாது” என்று அவன் பூப்பந்துக்கு நன்றி தெரிவித்தான்.

அங்கே அவள் விளையாடுவதற்குப் பந்து கிடைக்க வில்லை; ஊடலில் அவனை வைத்து விளையாடினாள்.

9. சுரமஞ்சரி இலம்பகம்

அடிப்பட்ட மான் நொண்டிக் கொண்டே நடந்தது; காமன் அம்பினால் துளைக்கப்பட்டு வேதனை தாங்க முடியாமல் குணமாலையின் உயிர்த்தோழி சுரமஞ்சரி மோனத்தவம் செய்து கொண்டிருந்தாள். அசுவனி என்ற அந்த யானை மீது அவளுக்கு அடங்காத கோபம். போயும் போயும் இந்தக் குணமாலைதானா அதன் கண்களுக்குப் புலப்படவேண்டும். அது முரட்டு யானை மட்டும் அல்ல; குருட்டு யானையும் கூட தன்னையும் அப்படித் தூக்கி எறிந்திருந்தால் அவன் வந்து தாங்கி இருப்பானே என்று எண்ணிப் பெருமூச்சு விட்டாள் அவள்.

கன்னிமாடத்தில் இதுபோல் அடிப்பட்ட மான்கள் பலர் அவளுக்குத் துணையாக இருந்தனர். காதலிலே தோல்வி அடைந்தவர் சரண் புகும் சரணாலயமாக இருந்தது. தனக்கு என்று அமைத்துக் கொண்ட அந்தக் கோட்டை அதன் ஓட்டை வழியே பல நோயாளிகள் வந்து அமைதி தேடினர்; சூடுபட்ட பூனை பால் குடிக்க அஞ்சுகிறது. பால் விருப்புதான்; இனிப்புதான்; என்றாலும் ஒரு முறை வாய்வைத்துக் குடித்து அது சூடுபட்டு விட்டது. அதே மனநிலையில்தான் சுரமஞ்சரி அந்த மாடத்தில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

வீட்டில் இருந்தால் அந்தச் சூழ்நிலை அவளுக்குப் பருவ நினைவுகளைத் தூண்டியது. அவள் தந்தை ஒரு மாதிரி, வேளை நாழிகை பார்ப்பது இல்லை; ஆரம்பத்தில் தன் மனைவியிடம் காட்டிய அன்பையும் ஆசையையும் விளக்குத் திரிபோல் எரிய விட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

மற்றும் அடிக்கடி சுற்றத்தினர் தெரிந்தவர்கள் திருமண இதழ்களைக் கொண்டு வந்து நீட்டிக் கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது எல்லாம் அவள் அந்த வீட்டுப் பிரச்சனையாகி விட்டாள்.

“என்னங்க உங்க பெண்ணுக்கு?”

“இந்தக் கேள்விகள் துளைத்துக்கொண்டே இருந்தன. இவளும் இளைத்துக் கொண்டே வந்தாள். காதல் தோல்வியுற்றவர்கள் புகும் சரணாலயத்தில் இவளும் புகுந்து கொண்டாள்.

அவளுக்குத் தன்னைப் பற்றியே ஒரு அச்சம். மறுபடியும் இது போன்ற மனத்தாக்குதல் வருமோ என்று அஞ்சி வைத்தியரிடம் காட்டினார்கள்.

“இவள் ஏதோ ஓர் அதிர்ச்சிக்கு உள்ளாகி இருக்கிறாள்; மறுபடியும் இந்த மாதிரி அதிர்ச்சி வராமல் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டனர்.

மருத்துவ மனையில் நிரந்தரமாகத் தங்க முடியாது; அதற்காக அவள் நிரந்தரமாக அக்கன்னிமாடத்தில் வைக்கப்பட்டாள். பெற்றோர்களுக்கு ஏதோ ஒரு வகை மன நிம்மதி ஏற்பட்டது.

“வயது பெண் அது இஷ்டமாக விட்டு விடுவதுதான் நல்லது” என்று வந்த வரன்களை எல்லாம் தரமற்றவை என்று தள்ளிப்போட்டு வந்தனர்.

ஓட்டப் பந்தயத்தில் வெற்றி பெற்ற உஷாவாக இவள் பெயர் எடுத்தாள். வாழ்க்கையை விட்டு ஓடி எந்த ஆட வரையும் சந்திப்பதில்லை என்று விரதம் எடுத்துக் கொண்டவளாகப் பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டாள்.

அடிக்கடி பெண் கேட்க வருபவரிடம்,

"அவள் அல்லி அரசாணி; அருச்சுனனுக்குத்தான் கழுத்தை நீட்டுவாள்" என்று சொல்லி வந்தார்கள்.

அவள் மட்டும் அடிக்கடி சுபத்திரைக்கு ஆள் அனுப்பி விசாரித்து வந்தாள்; அவள் குங்குமப் பொட்டுடன் பொலிவுடன் இருப்பதாக அறிந்தாள். அதனால் அருச்சுனன் தீர்த்த யாத்திரையில் இருந்து இன்னும் திரும்பி வரவில்லை என்று உறுதியாக இருந்தாள். தந்தையைக் கண்டவர் இந்தச் செய்தியை வந்து சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர்.

தீர்த்த யாத்திரை முடிந்து வந்த அருச்சுனனிடம் அல்லியைப் பற்றி மெல்லக் கிளர்ந்தனர். அவன் தோழர்கள். அதற்கு வேண்டிய சூழ்நிலை வந்தது.

பெண்கள் முகத்தில் மஞ்சள் பூசுவது உண்டு; மார்பில் குங்குமம் அப்பிக் கொள்வது உண்டு; நானம் கமழ்வது உண்டு; இவன் மார்பு சிவந்து காணப்பட்டது.

"எந்தப் போர்க்களத்தில் இருந்து வருகிறாய்?" என்று கேட்டார்கள்.

"இவள் நம் ஊர்ப் பெண்தான்; இதுவரை கவனிக்காதது என் தவறு தான்" என்றான்.

"நீ தொட்ட இடமெல்லாம் பொன் ஆகிறதே; எப்படி?" என்று கேட்டார்கள்.

"அவர்கள் விரும்புகிறார்கள் நான் என்ன செய்வது" என்றான்.

"நான் எவ்வளவோ முயற்சி செய்கிறேன்; ஒருத்தி கூடச் சீண்டமாட்டேன் என்கிறாளே" என்றான் புத்தி சேனன்.

"உன் மீது புளியோதரை வாசனை வீசும்; அய்யர் மகன் நீ அதனால் இந்த வாசனை" என்றான். அவன் பிறப்பைச் சுட்டிப் பேசினான்.

புத்திசேனனைத் தமிழில் அவர்கள் 'அறிவு' 'அறிவு' என்று கூப்பிட்டார்கள்.

'அறிவழகன்' என்று நீண்டிருந்த பெயர் குறுகி அறிவு ஆகியது. அடிக்கடி இப்படி ஏதாவது பேசித் தொளைப்பான்; அதனால் அதை 'அறுவை' என்று மாற்றி விட்டார்கள்.

"ஏண்டா" அல்லிக் குளத்துக்கு மட்டும் ஏன் போகத் தயங்குகிறாய்; நீச்சல் அடிக்கப் பயமா என்று கேட்டான்.

அவன் கூச்சல் கேட்டுப் பின் விவரம் அறிந்தான்.

"சுரமஞ்சரியா!"

"அது ஒன்று தான் பாக்கி, அதையும் முடித்து விடுகிறேன்" என்றான்.

"அப்படியானால் உனக்கு ஒரு 'கலைமாமணி' பட்டம் தருகிறோம்; விழாவும் எடுப்போம்" என்றான்.

“அத்றகு மதிபபே இலலாமல பேர்யவிடும போல இருககிறது”

“புதிய ப்டட்ம”

“காமதிலகன என்று கூறுவோம” என்றான அறுவை.

மன்னா திலகமாக வேண்டியவனை இபபடி அவ்ாகள மட்ககிப போட்டனா.

சுரமஞ்சரியின மூடிய கதவு திற்கக அ்ஙகே ஒரு முதியவன வ்ந்து நின்றான; அவ்ன அ்ந்த ஊருக்குப புதியவனாகவும இருந்தான.

“உ்னனை யா்ா உ்ளளே வி்டடது” என்று அ்ஙகே ஒரு குண்டுமணி தடுத்தா்ள.

“பசி” என்றான.

”இஙகே ஆடவ்ாக்ள வர்ககூடாது. மகளி்ா ம்ட்டும’ என்று போ்ட்பப்டடு்ளள பே்ருந்தில நீ எ்பபடி வரலா்ம?” என்றா்ள.

“முதலி்ல ஒ்ட்டுநரையும ந்ட்ததுனரையும மா்றறு்ஙக்ள” என்றான.

“அ்மமா ஆணை, எ்நத ஆடவரையும அனுமதிகக்க கூடாது” என்றா்ள.

“கிழவன; மூ்பபினா்ல தள்ா்நதவன; எ்னனைககண்டு நீ்ஙக்ள இள்ம பி்ஞசுக்ள அ்ஞசுகிறீ்ா என்றா்ல உ்ஙக்ள மன்த திண்மை உறுதி இத்றகு அ்ா்த்தமே இருககாது.”

“நிசசயமாக யாரு்ம என்னைக்க கண்டு மோகிகக மா்ட்டா்ாக்ள” என்றான.

“கா்ய்நத மாடு; கோரை்ப பு்லலையும தின்னும” என்று கூறி நகைத்தா்ள அ்நத்க குண்டுமணி.

இருவரு்ம சிரி்த்தனா.

“ச்ட்ட இலா்க்காவு்ககு எழுதி்ததா்ன அவ்ாக்ள கரு்த்து்க கே்ட்டு்ப பி்னதா்ன உ்னனை அனுமதி்பபோ்ம” என்றா்ள.

இ்நத்ச சி்க்க்ல்களை்த தீ்ா்கக வாசலு்க்கு அ்டு்த்த அறையி்ல நி்ர்நதரமாக ஒரு வழ்க்கு அறி்ஞா அ்மா்த்த்ப்ப்ட்ட டிரு்நதா்ா. அவ்ா “பரவாயி்லலை; உ்ளளே விடலா்ம; ச்ட்ட்ம என்பது வெறு்ம எழு்த்து்க்க்ள அ்லல; அத்ன நோ்க்க்ம அறி்நது செய்லபடுவதுதா்ன பு்த்திசாலி்த்தன்ம” என்று அவ்ா திருவா்ய மல்ா்நதரு்ளினா்ா. அவ்ா உ்ச்சி்க குடுமி வை்த்திரு்நத்தா்ல அவ்ா சொ்ற்க்ளு்க்கு மதி்ப்பு்த தர வே்ண்டியது ஆயி்றறு.

சீவக்ன உ்ளளே அனுமதிக்க்ப்ப்ட்டா்ன. சா்ப்பாடு போ்ட்ப்ப்ட்டது; வயி்றார உ்ண்டா்ன.

“தூ்ா்க்க்ம வருகி்றதே” என்றா்ன. படு்க்கை அறை்க்கு்ம அனுமதி்க்க்ப்ப்ட்டா்ன.

யா்ழ எடு்த்து இசை வாசி்த்தா்ன; அ்வவளவுதா்ன; அ்க்க்ம ப்க்க்த்து வீ்ட்டு ஆ்ண்க்ள எ்லலா்ம இ்ஙகே ஓடிவ்நது்விட்டா்ா்க்ள; ஏ்ன? அவ்ா்க்ள மனைவிமா்ா்க்ள வீ்ட்டி்ல இ்லலை; அவ்ா்க்ள சிவனை்க க்ண்டு தெருவு்க்கு ஓடிவ்நத ரிஷி்ப்ப்த்தினி்க்ள ஆகிவி்ட்டனா; எ்லலோரு்ம இ்ஙகே ஓடிவ்நது வி்ட்டா்ா்க்ள இ்நத இசையை்க கே்ட்க

“இது அக்கிரமம்” என்று கத்த ஆரம்பித்தார்கள். இதை விசாரிக்கச் சுரமஞ்சரி ஓடோடி வந்தாள்.

“இந்தக் கிழவன் இசை கேட்டு வீட்டுக்குமரிகள் அங்கே தம் பக்கத்தில் இருந்தவர்கள் அங்கே இல்லை என்றதும் அவர்களுக்குத் திகைக்கென்று ஆகிவிட்டது. இங்கே வந்து குவிந்து விட்டார்கள்” என்று அறிவிக்கப்பட்டது.

அவர்களைச் சமாதானப்படுத்தி அனுப்புவதற்குள் பெரும்பாடு ஆகிவிட்டது. ஒருவாறாக அவரவர் தத்தம் வீடு போய்ச் சேர்ந்தனர்.

அங்கே சரண்புகுந்த சரணாலயங்கள் இந்த இசையைப் பாடுக என்று வேண்டினர். காய்ந்த நிலம் ஈரம் பட்டுத் தளிர்க்கத் தொடங்கியது. அவர்கள் நினைவுகள் பசுமையை நோக்கி நகர்ந்தன; அந்தக் கன்னிமாடம் மூட வேண்டிய சூழ்நிலையும் ஏற்பட்டுவிட்டது. புல்லைத் தேடி மான்கள் வெளியேற நிச்சயித்து விட்டன.

அவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் பாடவேண்டினர்.

சுரமஞ்சரி “இந்த வயதில் ஏன் இங்கு வந்தீர்?” என்று அவனைக் கேட்டாள்.

“குமரியாட” என்றான்.

“அதனால் என்ன நன்மை?”

“மூப்பு போகும்” என்றான்.

இவள் வாய்விட்டுக் கேட்க வெட்கப்பட்டாள். அவன் பாடிய பாட்டு சீவகன்பாடிய பாட்டாக இருந்தது. அவள் குறிப்பறிந்து அவள் தோழியர்,

“எம் தலைவிக்காக ஒரு பாட்டு” என்றனர்.

“நீங்கள் என்ன தருவீர் அதைக்கேட்டு” என்றான்.

“வேட்டது தருவோம்” என்றனர்.

“எழிற்பாவை வேண்டும்” என்றான்.

“வைத்து விளையாடவா” என்றார்கள்.

“களித்து மகிழ்ந்திட” என்றான்.

“பெற்றபாவை தானே; தருகிறோம் பாடு” என்றனர்.

அவன் சிவன்பாடிய சாம கீதத்தை யாழ் இசைத்துப் பாடினான். பாபநாசம் சிவன் அல்ல; பரமசிவன் பாடிய பாட்டு அது.

சுரமஞ்சரி அசுணப் பறவையானாள்; அந்த இசையில் மயங்கினாள்; நிறுத்தினால் அவள் உயிர் போகும் என்று இருந்தது; அவள் நினைவுகள் உணர்வுகள் தூண்டப்பட்டன.

சீவகனை அப்படியே ஒப்பபோய் இறுக்கத் தழுவிக் கொள்ள வேண்டும் என்று வேகம் கொண்டாள்; தாகம் நீடித்தது; இந்தக் கிழவன் சீவகனாக இருக்கக்கூடாதா என்று ஏங்கினாள்; துடிதுடித்தாள்.

“காமனை வேண்டிச் சாமகீதம் பாடி இறைவனை அடைவேன்” என்றாள்.

“நீ சென்று வழிபடு; உன்னை அங்கு வ்நது ஆட கொள்வான” என்று சொல்லிவிட்டுச சீவகன விடை பெற்றான.

சீவகனைப ப்றறிய சி்நதை அவளுக்கு மொ்நதைக்கள ஆகியது; அ்நத மயக்கத்தில அவ்ள தான பேசுவது இன்னது என்று தெரியாமல பித்றறினாள.

வ்நதவன யாரோ ம்நதிரவாதி என்று அங்கு இரு்நதவா பேச ஆர்மபிததனா; அவன அவளுக்கு வெறி ஏ்றறி விட்டான; அவன சா்மபுராணி புகைபோடும்போதே தெரிய்ம். இவளை ஆட்டி வைக்கப் போகிறான என்று, சீவகனை ம்றநது அவன கா்றறுப்பட்ககூடாது என்று சன்னலை அடைத்துக் கொண்டவள வெட்ட வெளியில ஓட நினைக்கிறாள; விட்டால துணிகளைக கிழிததுக கொள்வாளபோல இருக்கிறது.

காமன கோயிலுக்குச் செல்ல மறுத்தவள அங்குப போக வேண்டும் என்று வ்றபுறுத்துவதைக் கண்டு வியப்பு அடை்நதனா; மணிமேகலைபோல அட்சயபா்ததிரம ஏ்நதி ஆருயி்ரக்கெல்லா்ம இர்ஙகி மாபெரும துறவியாவாள என்று எதிா்பா்ததனா. ஆட்டனத்தியை நினைத்து அல்ம்நத ஆதிம்நதி போல்ப பேதுறுவது வியப்பைத த்நதது.

ஆட்டன அத்தி என்பவன சி்றநத ஆட்றகலைஞ்ன; அவனைக காதலித்தவள ஆதிம்நதி என்ற அழகி, அவனைக கட்ல அலைக்ள அடித்துக் கொண்டு போக அவனை நினைத்து அழுது அர்றறித தெய்வத்திட்ம முறையிட்டு அவனைத திரும்பப் பெற்றாள என்பது கதை; அத்தகைய ஆதிம்நதியின நிலையை இவ்ள அடை்நதுவிட்டாள என்று தோழியா பேசிக கொண்டனா.

எப்படியோ இவ்ள காமன கோயிலுக்குச் செல்லப போகிறாள என்ற செய்தி ப்தத்திரிகை நிருபா்களுக்குத் தெரிய அவா்கள அன்றைய காலை ஏட்டில இசசெய்தியை வெளியிட்டு விட்வே மாலையில சாலை இருபுறமும தலைவா்களைக காண நிறகும க்டசித தொண்டா்களைப்ப போல இளைஞா்கள அழகாக உடுத்திககொண்டு அங்கஙகே இட்ம பிடித்து நின்றனா. சிலா இட்ம இலலாமல போகவே மர்ததில ஏறிக குர்ஙகுக்ள ஆயினா; அவா்களுள ஒருவனுக்குத தவறி விழு்நது அடிப்பட்டது என்ற செய்தி மறுநாள வ்நதது.

காமன கோயிலுக்கு முதியவா்கள யாரும செல்வதிலலை. பொதுவாக்க க்னனிப பெண்க்ளதான அங்குச சென்று வழிபடுவது வழ்க்கம்; அத்றகாகவே அங்கு இளைஞா்கள செல்வா; தின்பண்ட்ம வா்ஙகிச சா்ப்பிட்டுக கொண்டு சு்றறிககொண்டு நி்றபா; இவளைப பா்ரக்க வேண்டுமென்று கூட்ட்ம கூடிவிட்டது. க்டடிய்ஙகார்ன காவலா்களுக்கு அ்நதக் கூட்ட்ததைச சமாளிபபது அரு்மபாடு ஆகிவிட்டது.

சுரமஞ்சரி வழிப்ட்ட கோயில என்று அத்றகு இபபொழுதும கதை வழ்ஙகப்படுகிறது. கலியாணமாகாத பெண்க்ள அங்குச சென்று ஆசை ம்ரம சு்றறிக க்லலில கயிறு க்டடித தொ்ஙகவிட்டு வருகிறா்ரக்ள. இபபொழுதும ஆ்ணக்ள அங்கே அனுமதிக்கப்படுவதிலலை என்று சொலகிறா்ரக்ள.

ப்லத்த பாதுகாப்போடு அவ்ள உள்ளே சென்றாள; அவ்ள நேருக்குநோ மோதிக கொண்டாள; இடைத்தரகா யாரும இலலை; அ்ரச்சகா்க்ள அ்நதக் கோயிலில அனுமதிக்கப்படுவதிலலை; ஏனெனில ப்கதா்க்ள இறைவனிட்ம வா்யவிட்டு

முறையிட முடிவதில்லை.

“காமனே! என் உயிருக்கு ஏமம் ஆகிய சீவகனைக் கொண்டு வந்து நிறுத்து; உனக்கு இங்கே பொன்னினால் ஆகிய தேரையும் கரும்பு வில்லுக்கு இரும்புப் பூணையும் செய்து தருகிறேன்; அம்மா ரதியே நீயாவது சீமான் காமனிடம் என் குறையைச் சொல்லக் கூடாதா?” என்று முறையிட்டாள்.

ஒரு குரல் எழுந்தது.

“பெண்ணே நீ கண்ணை மூடிக்கொண்டு போ; உன் எதிரே அவனே வந்து முட்டிக் கொள்வான்” என்று குரல் எழுந்தது.

தெய்வம் பேசியது.

இப்படிச் செய்திகள் அடுத்த நாளில் எங்கும் பரவின.

அவ்வளவுதான்; ஆத்திகர்கள் எல்லாம் கூடிக் கண்டனக் கூட்டம் நடத்தினர்.

“தெய்வம் பேசாது; இது ஏதோ மோசடி” என்று கண்டனக்குரல் எழுப்பினார்கள்.

இத்தகை இப்படி என்றால் கடவுளைக் கண்டேன் என்றால் யார் இந்த உலகத்தில் நம்பப் போகிறார்கள். அதனால்தான் கண்டவர்கள் இதுவரை வெளியில் சொன்னதில்லை என்று தெரிகிறது.

சுரமஞ்சரிக்கும் சீவகனுக்கும் திருமணம் நடந்தது; அவன்தான் சீவகன் என்ற செய்தி மறைக்கப்பட்டது. பெற்றோர்கள் நிச்சயித்த மணமகன் ஒருவனை அவள் விரும்பி மணம் செய்து கொண்டாள் என்று பேசும்படி வதந்தி பரப்பி விட்டார்கள்.

நண்பர்கள் அவனுக்குக் காமதிலகன் என்று பட்டம் சூட்டிப் பாராட்டினார்கள்.

“கோட்டைக்குள் எப்படி உள்ளே புகமுடிந்தது?” என்று அவனை ஒரு வினா கேட்டான் அறிவழகன்.

“கிழவனாகப் போய் உருமாறினேன்” என்றான்.

“அது எப்படி முடிந்தது?” என்று வியந்தனர்.

சுதஞ்சணன் கற்றுக் கொடுத்த மந்திரசக்தி இது; எனக்குக் கற்றுக் கொடுத்த இரண்டாவது மந்திரம்; தேவைப்படும் போது உருக்கரந்து மாறலாம்; எல்லாம் மந்திரம் தான்.

அந்தக் காலத்தில் ஒப்பனை செய்து கொள்ளத் தாடி இருந்தாலும் இவன் அதனை நாடவில்லை.

“மற்றொரு மந்திரம் என்ன?” என்று கேட்டனர். “மகளிர்க்கு நான் காமனாகக் காட்சி அளிப்பேன்” என்றான்.

“நீ உண்மையிலேயே காமன் தானே” என்று பாராட்டினர்.

சுரமஞ்சரி அவனிடம் பெருமையாகச் சொன்னாள்.

“தெய்வம் என்னிடம் பேசியது” என்றாள்.

அவன் சிரித்தான்.

“ஏன் உங்களுக்கு அந்த நம்பிக்கை இல்லையா?” என்று கேட்டாள்.

“உண்மை உறுதியாக இருக்கும் போது நம்பிக்கைக்கு இடமே இல்லை” என்றான்.

அவளுக்கு வியப்பாக இருந்தது.

“எல்லாம் உங்கள் ஏற்பாடா?” என்று கேட்டாள்.

“அறிவழகன் அவன் தான் கோயில் உருவச்சிலையின் பின் குரல் கொடுத்தது. நாடகங்களில் பின்னால் இருந்து குரல் கொடுப்பது வழக்கம்; அந்த உத்திதான் அவன் புத்தியில் உதயமானது” என்றான்.

“வெளியே சொல்லாதீர்கள்” என்றாள்.

“கதவை மூடு” என்றான்.

10. மண்மகள் இலம்பகம்

கந்துக்கடன் வீட்டில் அழுகைக்குரல் கேட்டது; அக்கம் பக்கம் வந்து துக்கம் விசாரிக்கக் கூடி விட்டனர்.

யாராவது அவர்களுக்காகவாவது செத்துத் தீர வேண்டிய சூழ்நிலை உருவாகி விட்டது.

"கந்துக்கடன்தான் எமக்கடனுக்கு ஆளாகிவிட்டான்" என்று வந்து விசாரித்தனர்.

அவன் கொழுக்கட்டைபோல் இருப்பதைப் பார்த்து அவன் மனைவி சுநந்தைதான் கண்மூடி இருக்கவேண்டும் என்று முடிவு செய்தனர். விசாரிப்பதற்கும் எளிமையாகி விட்டது.

"நேற்றுவரை நன்றாக இருந்தார்களே! பட்டுப் புடவை உடுத்திக் கோயிலுக்கு வந்தார்களே; பொட்டும் பூவும் வைத்த அவர்களைப் பார்த்தால் மகாலட்சுமி மாதிரி இருப்பார்களே" என்று அவர்கள் தோற்றத்தை ஏற்றமுடன் பேசினார்கள்.

"போகும்போது நம்மிடம் சொல்லி விட்டா போகிறார்கள்" என்று முன்னுரை கூறினான் கந்துக்கடன்.

"ஏனுங்க அப்படிச் சொல்றீங்க?"

"நேற்றுக் கோயிலுக்குப் போனதாகச் சொன்னார்கள் என்னிடம் சொல்லிவிட்டா போனார்கள் என்று கேட்டேன். அவ்வளவு தான்."

"சொல்லாமல் போயிட்டாங்களா?"

"போகலை, வீட்டிலே இருக்கிறார்கள்" என்றான்.

யார் போய்விட்டார்கள் என்று கேட்பது அநாகரிகமாக இருந்தது. அவர்கள் வீட்டைத் துருவித்துருவிப் பார்த்தனர்.

"என் தந்தைக்கு இன்று திதி; அவர் சென்றது இந்தத் தேதி, அது அவர் விதி, அவரை நினைத்துக் கொண்டு அழுதோம்" என்றனர்.

பழைய செய்தி இதில் எந்த சுவாரசியமும் காணவில்லை.

"இவ்வளவு தானா!"

"அதுக்குத்தான் அழுதோம்"

"எங்களால் அழமால் இருக்க முடியவில்லை."

கந்துக்கடனின் கடமையுணர்வையும் தந்தையின் பால் அவர் வைத்திருந்த மரியாதையையும் பற்றிப் பேசி வியந்து சென்றனர்.

இந்த அழுகைக்குக் காரணம் என்ன? சீவகனின் தலைத் தோற்றம்; அவன் வீட்டுக்கு வந்ததும் சுநந்தை வாய்விட்டு அழுதுவிட்டாள். துக்கம் தாளவில்லை.

ஒருவா் அழுதால் அதற்குக் காரணமே தேவை இல்லை; மற்றவா்கள் கண்ணீா் விடுவது வழக்கம். இந்த வியாதியால் எழுந்த அவலக்குரல் அது, இது வெளியே தெரிந்தால் சீவகன் வந்து விட்டான் என்பது கட்டியங்காரனுக்குத் தெரிந்து விடும்; பிடி ஆணை அவனுக்காகக் காத்துக் கிடக்கிறது; அரச விருந்தினனாகச் சகல மரியாதைகளோடு வந்து அழைத்துச் சென்று விடுவா்.

அதனால் தான் அழுகைக்குக் காரணத்தை வெளியே சொல்லமுடியாமல் ஒரு பொய்யை அவிழ்த்து விட வேண்டி நேர்ந்தது. கந்துக்கடன் ஒரு வியாபாரி, அதனால் இது அவனுக்குச் சொல்லித் தரத் தேவை இல்லை; தப்புவதற்கு இது உபாயமாக உதவியது.

குணமாலை சிறிது நேரம் பேசாமல் ஒதுங்கி இருந்தாள். நீண்ட நாள் பிரிந்திருந்த குழந்தை பிகு செய்து கொண்டு தாயை அடைவதைப் போல அவள் ஒதுங்கி நின்றாள். அவனைப் பார்ப்பதிலேயே அவள் நேரம் பாதி கழிந்தது. அழுகை மீறிட்டுக் கொண்டு வந்தது. எனினும் அழுவதற்குச் சுந்தைக்கு முன்னுரிமை கொடுத்து விட்டதால் அதனை அடக்கிக் கொண்டாள்.

சுநந்தை கொட்டில் நாடி வரும் கன்றுக்குட்டியை அணைக்கும் பசுவானாள். முன்னைவிட அதிகம் வளா்ந்து பசுமையாக இருப்பதாகப்பட்டது. எவ்வளவோ கேள்விகள் கேட்க விரும்பினாள். அவளால் ஒன்றும் கேட்க முடியவில்லை. விசயையைப் பார்த்த பிறகு அவனை அறியாமலேயே பாசம் சிறிது குறைந்தவனாகக் காணப் பட்டான். வளா்ந்து விட்டவன்; அதனால் ஏற்பட்ட மாறுதல் என்று அவள் நினைத்துக் கொண்டாள்.

மூத்த மகன் என்பதால் அவனுக்குத் தனி மரியாதை, அந்த மரியாதை கந்துக் கடனால் சீவகனுக்கு அளிக்கப் பட்டது. தத்தை ஆரவாரம் செய்யாமல் தன் மகிழ்ச்சியை அவள் அணிந்திருந்த புத்தாடையிலும் அணிகளிலும் காட்டினாள். மணப்பெண் போலக் காட்சி அளித்தாள். வீட்டைப் பெருக்கிக் கோலமிட்டுச் சீா் செய்து அழகு காட்டினாள். நாமகள் என்று சொல்லும்படி அவள் நா இனிய சொற்களை மிழற்றிக் கொண்டு இருந்தன. வந்தவா்களை வருக என்று கூறி அளவோடு சிரித்து அகமகிழ வைத்தாள்.

குணமாலை சந்திக்கத் தத்தை வாய்ப்பு அளித்தாள்.

“என்னால் தான் உங்களுக்கு இந்த விளைவு” என்று வளைத்துப் பேசினாள் அவல அழகி.

“உன்னால் தான் இவ்வளவும்; நான் அடைந்த சிறப்புகளுக்கே நீ தான் காரணம். கட்டியங்காரன் என்னைச் சிறைப் பிடிக்க முயலாவிட்டால் நான் என் தாயைக் கண்டிருக்க முடியாது. புதுப் புது மலா்களைப் பறித்து அழகு பார்த்து இருக்க முடியாது. படைவன்மை மிக்கவனாக வளா்ந்திருக்க முடியாது” என்று கூறினான். “அதனால் உன்னை மிகவும் மதிக்கிறேன். துன்பத்தைத் துடைப்பதற்கு எழுகின்ற போராட்டம் தான் வாழ்க்கையின் உயிர்த் துடிப்பு” என்றான்.

அவள் நாள் ஒற்றித் தேய்ந்த விரலைப் பார்த்தான்; சித்திரம் எழுதும் கோல் போல் அது தேய்ந்து கிடந்தது.

“உங்களை நினைத்து ஓவியம் எழுதிக் கொண்டிருந்தேன்” என்றாள்.

அதில் சிற்பபான சித்திரமாக யானையைச் சீவகன் அடக்கி அவளைக் காத்தது இருந்தது. அதை வீட்டு முகப்பில் பெரிதாக்கி மாட்டி வைத்திருந்தாள். இதுதான் நான் எழுதும் உங்கள் கதைக்கு முகப்பு அட்டை என்றாள்.

கற்பனை மிக்க அவ்வோவியம் ஒப்பனை மிக்கதாக இருந்தது; நூலுக்கே முகப்பு ஓவியம்தான் அழகு தருவது என்று பாராட்டினான்.

அவளிடம் விடை பெற்று அவளை அட்டில் களத்துக்கு அனுப்பிவிட்டுத் தந்தையின் கட்டில் அறைக்கு வந்தான்.

“துன்பம் நோகையில் யாழ் எடுத்து வலிமை கூட்டினாய். அந்த இன்ப இசையில்தான் திக்கு விசயம் செய்து பக்கத் துணைகளைச் சேர்த்தேன்” என்றான்.

“இனிமேல்தான் உம் கடமை இருக்கிறது. கட்டியங் காரனை ஒழித்து வாகை சூட வேண்டும்” என்றாள்.

அவன் சுற்றுப் பயணத்தில் சுக அனுபவங்களைப் பேசாமல் ஏனையவற்றை மட்டும் எடுத்துக் கூறினான். மற்றும் நெருக்கமானவரிடம் ஒன்று இரண்டு உரையாடி அவர்களை மகிழ்வித்தான். இவனை எடுத்து வளர்த்த செவிலியர் அவர்கள் குடும்ப நலனைக் கேட்டு அறிந்தான்.

அவன் தோழர்களோடு சின்ன வயதில் சுற்றி விளையாடிய ஆலமரத்தைச் சென்று பார்த்து விட்டு வந்தான்; படித்த பள்ளியிடம் பாசம் காட்டுவதுபோல அது இருந்தது.

அதன்பின் அனைவரிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு தன் தோழருடன் பயணத்தைத் தொடர்ந்தான். மாமன் கோவிந்தனைக் காண்பதற்கு விதேய நாட்டுக்குச் சென்றான்.

அங்குச் செல்வதற்கு மற்றும் ஒரு காரணம் இருந்தது. தன் மாமன் கோவிந்தன் தன் மகனுக்கு இளவரசு பட்டம் சூட்டி அவனிடம் ஆட்சி ஒப்புவிக்கப் போவதாகவும் செய்தி வந்தது. மாமன் உறவு தனித் தன்மை வாய்ந்தது தான். அந்த உறவை வளர்க்க ஆசைக்கு ஒரு மகளும் பெற்றிருந்தான். இந்த ஆசை என்பது யாரைக் குறிக்கும்? விளக்கம் இதுவரை யாரும் கூறவில்லை; தான் ஆசைப் படுவதற்கு ஒரு மகள் மாமன் பெற்றிருந்தான் என்று அவன் கணக்குப் போட்டான்.

விதேய நாட்டில் முதல் விழாவாகக் கோவிந்தன் தன் மகனுக்குப் பட்டம் சூட்டினான். அவ்விழாவில் பட்டத்து மன்னர்கள் பலர் வந்து கலந்து கொண்டனர். மட்டற்ற மகிழ்ச்சியில் நாடு திளைத்துக் கொண்டிருந்தது. அவ்விழாவிற்கு நேரில் வர இயலாதவர்கள் வாழ்த்துச் செய்திகள் அனுப்பி இருந்தார்கள். அவற்றுள் முதற் செய்தியாகக் கட்டியங்காரன் அனுப்பிய ஓலை வாசிக்கப்பட்டது. அதை கோவிந்தன் மிகப் பெருமையாகக் கொண்டான்; சீவகன் ‘அதைப் படிக்கக்கூடாது’ என்று மறுப்புத் தெரிவித்தான்.

“இது என்னுடைய விழா; உன் மறுப்பை ஏற்க முடியாது; பொறுப்பாக நடந்து கொள்” என்றான்.

அவன் தன்னை அவமதித்ததாக நினைத்தான்; அந்த விழாவில் அதிக

ஈடுபாடு கார்டடவில்லை.

அ்நதக கடிதம படிககப்படடது; இரைச்சலில முழுச செய்தி அறிய முடியவில்லை. சில வரிகள மட்டும தெளிவாகக கேட்டனா.

“சச்சநதன சாவுககு நான தான காரணம என்று மற்றவாகள நினைககிறாாகள; அது உண்மையல்ல அரச யானை மதம கொண்டு கட்டு மீறியது; அதைக கட்டி அடக்க ஆள இல்லை; அவசரப்பட்டுச சச்சநதன அதன போக்கினை மாற்ற அதனோடு முரண கொண்டான; அது தன தலைவன ஆயிற்றே; தன வாழ்வுககு அவன்தான காரணம என்பதையும மறநது நன்றி கொன்றது. அதை நான எப்படிச சொல்வேன? மரணம சம்பவித்தது. ஆட்சிககு ஆள தேடினேன; அரசி காற்றில விடும பட்டம ஆயினாள; மயில்பொறியில எங்கோ சென்று விட்டதாகக கூறினாாகள.”

“அவாகளுக்கு ஒரு மகன அல்லது மகள இருக்க வாய்ப்பு உண்டு. அவாகளிடம ஆட்சியை ஒப்புவிக்கக காத்திருக்கிறேன. அவாகள அடிச்சுவடே தெரியவில்லை.”

“விசயமா தேவி அங்கு வநதிருப்பதாகச சொல்கிறாாகள. அவாகளுக்கு என வணக்கத்தை இயம்புக; பாவம அவா பெற்ற குழநதை என்ன ஆயிற்றோ! தனியாகத்தான வநதிருக்கிறாாகள என்று ஒற்றா வநது உரைத்தனா. அவாகளுக்கு என அனுதாபச செய்தியைச செப்புக.”

“உம மகனின முடிசூட்டு விழாவில கலநது கொள்ள வாய்ப்பில்லை. இனி நம நல்லிணக்கத்தோடு அரசியல உறவு கொள்வோம; திறைப்பொருள தநது என இறை யாண்மை ஏற்றுக கொள” என்று எழுதியிருநதது.

“அவவாறே செய்வோம” என்று அவை அறியக கூறினான; ‘கப்பம கட்டுவதே செப்பம உடையது’ என்று வநத தூதுவரிடம சொல்லி அனுப்பினான.

சீவகன அககூற்றை ஏற்பதாக இல்லை; அவவளவும பொய என்று தனியே பேசி இருவரும வாதிட்டுக கொண்டனா.

“நீ வயதில சிறியவன, கேட்பாா பேச்சுக கேட்டு நீ தவறாக எதையும நினைக்கிறாய; ஏன அப்படி நடநதிருக்கக கூடாது? கண்ணால காண்பதும பொய; காதால கேட்பதும பொய; தீர விசாரிப்பதே மெய; பழமையைப பற்றி நாம ஏன ஆராயவேண்டும; அவனிடம உறவு கொள்வதுதான நமககு ஆதாயம; அதுதான ஒப்புககொள்ளும இநதச சமுதாயம. பகைகொண்டு உன தநதை அழிநததைப போல எங்களையும அழியச சொல்கிறாயா? நாம அவனை எதிர்க்க முடியுமா! அவன பெருநிலம ஆளும வேநதன; யான சிற்றரசாகளில ஒருவன; எதிரியின வலிமை நம வலிமை இவற்றைச சீாதூக்கித்தான செயல பட வேண்டும. இன்று இநத நிலையில அவனோடு நல்லுறவு கொள்வது தான நயக்கத் தக்கது” என்று கூறினான.

சீவகன ஆததிரப்படவில்லை; கருதது வேறு பாட்டுககு மதிப்புத தநதான. பொறுத்திருநது பாாப்பது தக்கது என்று அடங்கினான; அன்னை விசயமாதேவியின அறிவுரைககுக காத்திருநதான.

அரச அவை நீங்கி அரண்மனை வநது சோநதான. அவன தாயை விட அவன

வருகைககு, 'அவன எதிாகாலம' காததிருநதது. தன அணணனின முடிசூடடு விழா நடநததும, தனககு மாலை சூடடும விழா நடககும என்று எதிாபாாததுக கொணடிருநதாள அவன மாமன மகள இலககணை.

அவளைப பாாததும அவனுககுப புது ஆசை கிளமபியது. அது அவனுககு உரிய தனி இயலபு; அழகி என்றால அவன ஆராதனை செயது பழகியவன; விழாவிறகு அவளும வநதிருநதாள; அவள கோலம மணப பெணணை நினைவூடடியது.

"என்னப்பா பாாககிறாய!" என்றாள விசயை.

"மாமன மகள; அதனாலதான" என்றான.

"என்ன பாாககிறாய?" என்று மறுபடியும கேடடாள.

"நெடுமரமாக வளாநதிருககிறாளே அதனாலதான பாாககிறேன" என்றான.

"என்னைப பனைமரம எனகிறாா. அததான" என்று குழைநதாள கோவிநதன மகள இலககணை.

"படிககத தெரியுமா?" என்று கேடடான.

"ஏன கேடகிறாய?"

"நெடுமரமாக நிறகிறாளே அதனாலதான" என்றான.

"நீடடு ஓலை வாசிககா விடடாலும வீடடு வேலை ஒழுஙகாகச செயவாள" என்றாள.

"அவள உனககு ஓா இலககியமாக இலலா விடடாலும வாழவேணடிய வழிகள அறிவிககும இலககணமாக இருபபாள" என்றாள.

இலககணை எனபதன பொருள விளஙகியது.

"இலககணததையே இலககியமாககக முடியும சுவை கூடினால" என்று கணககுப போடடான; அவளை அடைவதைப புது இலககாககக கொணடான.

அதறகுள மாமன கோவிநதன அஙகு வநதான.

"மருமகனுககு எனமேல கோபம" என்று சொலலிக கொணடே வநதான.

"நீா இவவளவு கோழையாக நடநது கொளவீா என்று எதிாபாாககவிலலை"

"ஏழைகளிடம கோழமை அமைவது இயறகை; அதை மாறற முடியாது" என்றான கோவிநதன.

"நீ உன வீரததைக காடடு; இஙகே இலககணையை வேடடு இஙகுக குழைநது கொணடிருநதால பயன இலலை" என்றான மாமன.

அவனுககு மாமன மீதும வெறுபபுத தோன்றியது; இதுவரை யாரும தன்னை எதிாததுக கூறியது இலலை.

தருமன போாககளததில அருசசுனனைக கடிநது கொணடான, "நீ கைகடடிக கொணடிருநதால வெறறி தானாக உன காலடியில விழும என்று எதிாபாாககிறாயா? உனககுக காணடீபம எதறகு" என்று அவசரபபடடுக கேடடு

விட்டான்.

தன்னை இகழ்ந்தாலும் அவன் கவலைப்பட்டிருக்க மாட்டான்; தன் வில்லை இகழ்ந்தது அவனால் பொறுக்க இயலவில்லை.

உடனே வில்லின் அம்பு குறி வைக்கத் தருமன் மீது பாய்ந்தான்.

கண்ணன் அவனைத் தடுத்து நிறுத்தினான். இது பாரதக் கதை.

அதே வேகம் சீவகனுக்கு வந்துவிட்டது.

"இப்பொழுது சொல் அந்தக் கட்டியங்காரன் தலையை அறுத்து உன் காலில் வைக்கிறேன்" என்று முழக்கம் செய்தான்.

"அந்த வார்த்தைத்தான் உன்னிடம் எதிர்பார்க்கிறேன்; அவசரப்படுவதில் பயனில்லை."

"என் மகளை உனக்கு மணம் முடிக்க விரும்பவில்லை;" என்றான்.

ஆரியவன் சீற்றம் நிலையில் நின்றான்.

அவள் நினைவுகள் பழமைக்குச் சென்றன.

சின்ன வயதில் யாராவது நீ யாரைக் கட்டிக் கொள்ளப் போகிறாய் என்று அவளைக் கேட்டால் 'மாமன் மகனை' என்று மன்பபாட்டம் வைத்துச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். அன்று பொம்மை வைத்து விளையாடிய நாட்களில் அந்தப் பொம்மை வடிவங்களில் ஒன்றில் தன்னை வைத்துக் கண்டாள். மற்றொன்று சீவகனை வரித்தாள். அவள் தாவணிக் கனவுகளில் அவனைத் தவிர வேறு யாரும் இடம் பெற்றதில்லை.

ஆற்றங்கரையில் மணலில் வீடுகட்டி விளையாடிய நாட்களில் இரண்டு வடிவங்களை மணலில் செய்து வைத்தாள். ஆற்றின் அலை ஒரு வடிவைக் கலைத்து விட்டது. அங்கேயே உட்கார்ந்து கொண்டு அழுது ஓலமிட்டாள்.

"ஏன் அழுகிறாய்?"

"மாமன் அவனைத் தண்ணீர் அடித்துக் கொண்டு போய் விட்டது" என்று கண்ணீர் விட்டிருக்கிறாள்.

தன் தோழிப்பெண்களுடன் கூடல் இழைத்தல் என்ற விளையாட்டை விளையாடிய போது எல்லாம் "அவனை அடைய முடியுமா" என்று கூடல் இழைத்து விளையாடி இருந்தாள்.

தான் கேட்ட கதைகளில் எல்லாம் அது வீரப் போர் என்றால் அதில் அவனையே வைத்துக் காணுவாள்; அவன் நிச்சயம் வெற்றி பெறுவான் என்று நம்பிக்கை கொள்வாள்; அவன் வெற்றி பெற வேண்டும் என்று கதை முடியும் வரை காது கொடுத்துக் கேட்பாள்.

தத்தையைச் சீவகன் யாழில் வென்ற செய்தி கேட்ட போது அதே போல்த் தன்னை வெல்லவும் தன் மாமன் மகன் வருவான் என்று கனவு கண்டவள்; அப்பொழுது அவன்தான் சீவகன் என்பது அவளுக்குத் தெரியாது.

மாமி வந்ததும் சிவகாமி சரித்திரத்தை அவள் வாயில் கேட்டிருக்கிறாள். அந்தக்

கதையில வரும சிதமபரம அவன தான என்று எண்ணிக கறபனையில ஆழவாள. சீவகனைப பற்றி விசயமாதேவி பேசும போது எல்லாம அவள பதுமையாகி இருககிறாள. அவனை அடைய வேண்டும என்பதில அவள கொண்ட ஆசையைக கொளளை ஆசை என்றுதான கூறவேண்டி இருநதது.

இலககணைககு அதிர்சசி ஏற்பட்டது. ஆற்றங கரையில நீர அலை தான கட்டி வைதத கோட்டையைக கலைதது இழுததுச சென்றது மறுபடியும நினைவுககு வநதது, அநத நீர அலை இன்று தநதையின சொல அலை.

விசயை குறுககிடவிலலை; அது பெற்றவன உரிமை என்று மதிபபுத தநதாள.

அவள தாய கொதிததாள; பானையில இருநத தட்டை மாமன அகற்றினான; கொதி அடங்கியது.

"என தஙகையை உறவு கருதி உன தநதைக்குக கொடுததோம; அதே தவறு மறுபடியும செயய விருமபவிலலை. என மகள வீரன ஒருவனுககே உரியவள; திரிபன்றி ஒன்று இலககாக வைபபேன; நீ விசயனாக விளங்க வேண்டும"

சீவகனுககு அது பெருமையாக இருநதது.

"தததையை எபபடி மணநதாய?" என்றான மாமன.

"வீணையில வென்று"

"குணமாலையை?"

"யானையை அடககி"

"இவற்றைததான நாட்டிலே இபபொழுது கதையாகப பேசுகிறாரகள; நீ பநதாடியவளையும, தோட்டததில சநதிததவளையும, காதல கொண்டவளையும மணநதது சரிததிரம அலல; அவை உன தனிபபட்ட சாதனை, பெருமை சேர்பபவை அலல" என்றான.

அவளைக குதிரைமீது வைதது இழுததுச சென்று சமியுக்தையாக ஆககக நினைததான. இது அவன முயற்சியைக கைவிடுமபடி செயதது. மாபெரும கவிஞனைப பார்தது நீ ஒரு வீரகாவியம பாடு என்றால அவன எபபடி மகிழவு கொளவானோ அததகைய மகிழ்சசி கொண்டான.

"இநதச சுயமவரததை உன பிறநத மண்ணில ஏற்பாடு செயவேன; கட்டியஙகாரனுககு ஓலை எழுதி அவனைக கொண்டே தககஏற்பாடுகள செயவேன; அவன தலைமையிலதான இநத விழா நடககும" என்றான.

சிநதிததுப பார்ததான; அநதச சிறிய நரியை அஙகே சநதிககமுடியும என்ற ஆவேசம அவனை ஆட்கொண்டது. அவளை மாலையிட்டு மணபபதைவிட அதை ஒரு வாயபபாகப பயனபடுததி இரணியனைக கொலலும நரசிமமமாக மாறலாம என்று உளளுக்குள எண்ணிக கொண்டான.

கோவிநதன சுயமவரததுககு மன்னர்களுககு ஓலை அனுபபி வைததான; கட்டியஙகாரனுககும அனுபபி வைததான.

கட்டியஙகாரனுககுத தனககு ஒரு நிறைவு விழா நடததுவது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது. கோவிநதன தன்னை மதிககிறான என்றால அதனால நாட்டின

உ்ளபகை, எதிர்பபுக்ள மறையும என்பதால அவ்ன மகிழ்சசி மிகுநதது. வசிட்டா வாயால மகரிஷி ப்ட்ம பெறக் காததிருககும விசுவாமிததிர்ன ஆனா்ன.

ம்ன்னா திரணடனா; சுழலும ப்னறியி்ன உருவினை அவாக்ள விலலி்ன அமபு வீழ்தத்த தவறிவிட்டது. தோலவியை அவாக்ள மடியில க்ட்டிக் கொண்டனா. ஏறகனவே த்ததையி்ன போட்டிககு வ்நது திருப்பதிககுச் சென்று மொட்டை அடிததுக் கொண்டவாக்ள மறுபடியும ஒரு தோலவி, க்ட்டிய்ஙகார்ன மீது அவாக்ள வெறுப்புக் காட்டினா. அவ்ன வீர உரைகளுககுச் செவி சாய்கக அவாக்ள காததிருக்கவிலலை.

யானையி்ன மீது சீவக்ன வ்நதா்ன. அது அரச யானை அசுவனிவேகமாக இருநதது. அது இவனிட்ம விசுவாச்ம காட்டியதைக் க்ட்டிய்ஙகாரனால ந்மபவே முடியவிலலை; அதனை அட்ககி அத்னமீது இவ்ன வ்நதது அதிாசசியாக இருநதது; என்றாலும சின்ததைக் காட்ட விலலை.

க்நதுககட்ன மக்ன சீவக்ன அ்நகு எப்படி வ்நதா்ன என்று விய்நதா்ன. கூட இருநதே மதன்ன குழிபறிதது விட்டா்ன என்பதை உணா்நதா்ன. த்ததையை மண்நதா்ன; குணமாலையை வனை்நதா்ன; இன்னும எததனை பேரை இவ்ன மண்பபது? அ்நஙகமாலை இன்னும படியவிலலை; கீழ்ப்படிய மறுததுவிட்டா்ள; அது வேறு இவனுககுத் தாக்கம.

செ்ததவ்ன எப்படி உயிா பிழைததா்ன? இவ்ன இதததனை நா்ள எ்நகு இருநதா்ன? எப்படி இ்நகு வ்நதா்ன? எல்லா்ம புதிராக இருநதன.

மதன்ன ப்கக்ததில இலலை; பிறகு விசாரிககலா்ம என்று ஒதுககிவைததா்ன.

“வணிக்ன மக்ன வனிதையை மண்ககலாமா” என்று ஒரு வினா எழுப்பினா.

“சாதிக்ள இலலை; நீதிக்ளதா்ன நிலவு்ம” என்றா்ன கோவி்நதன்.

திரிப்னறி வீழ்தத்ப்பட்டது; க்ட்டிய்ஙகாரனி்ன ஆட்க்ள சீவக்ன மீது பா்ய்நதனா.

அதறகு்ள அ்நகு அமா்நதிருநத ‘பொதும்கக்ள’ அவாக்ள மீது பா்ய்நதனா. அவாக்ள கையில த்கக படைக் கருவிக்ள வைததிருநதனா. “யா்ா இவாக்ள?” ஒன்றுமே புரியவிலலை க்ட்டிய்ஙகாரனுககு.

ம்கக்ள த்னககு எதிரியாக மாறுவா்ாக்ள என்று எதிா பா்ா்ககவிலலை; பு்ரட்சி ஓ்நகியது.

விசயமாதேவி அ்ர்ஙகில தோ்னறினா்ள; ம்ககளுககு அது விய்ப்பைத த்நதது.

சீவக்னதா்ன த்ன மக்ன என்பதை அறிவிததா்ள.

க்ட்டிய்ஙகார்ன த்ன மு்ன ச்சச்நத்ன இருப்பதை அறி்நதா்ன. த்ன சரிததிா்ததை முடிககக அவ்ன கையில எழுததாணி இருப்பதைக் கண்டா்ன.

செய்்நந்னறி மற்நத த்னககு உ்யதி இலலை என்பதை அறி்நதா்ன.

கொடு்ஙகோல்ன வீழ்்நதா்ன என்ற ஆரவா்ர்ம எ்நகு்ம எழு்நதது. அவ்ன வஞ்சக்ம நெஞ்சில மறை்நதிருநதது; அதைத தேடிச சீவகனி்ல கை வே்ல பா்ய்நது அவனைத் துளை்ததது.

மண்ணுக்கு வேந்தனாகச் சீவகன் முடிசூட்டப் பெற்றான். வாசகர்களுக்கு ஏன் கோவிந்தன் அவ்வாறு நடந்து கொண்டான் என்பது எப்படி விளங்க வில்லையோ அதே நிலைதான் சீவகன் அடைந்தான்.

அந்தக் கூட்டத்தில் கலுழவேகனின் ஆட்களும், உலோக பாலனின் ஆட்களும் எப்படி ஏன் திரண்டு இருந்தனர் என்பது விளங்காமலேயே இருந்தது. எப்படி அவர்கள் திடீர் என்று படை வீரர்களாக மாறினர் என்பதும் விளங்காமல் இருந்தது.

கட்டியங்காரன் எழுதிய கடிதத்தைக் கோவிந்தன் நம்பி விட்டானா! அல்லது அவன் பேசியது வெறும் நாடக உரையா என்பதும் விளங்காமல் இருந்தது.

“ஏன் தன்னிடம் அவன் மனத்தில் பட்டதை ஒளிவு மறைவு இல்லாமல் சொல்லி இருக்கக்கூடாது?” திட்டமிட்டுக் கட்டியங்காரனை வலையில் சிக்க வைத்துக் கொலை செய்தது போலத் தோன்றியது. இருந்தாலும் மாமன் செயல்கள் அத்தனையும் நன்மையில் முடிந்தன என்பதால் அவன் மீது கொண்ட சினம் தணிந்தவனாய்க் காணப்பட்டான்.

விசயமாதேவியை அணுகிப் பேசிய போதே விடுகதைகளுக்கு விடைகள் கிடைத்தன.

“முள்ளை முள்ளால்தான் எடுக்க வேண்டும் என்று முன் கூறி இருந்தேன்; இதைத்தான் நான் செய்தேன்; என் தமையனுக்கும் நான்தான் இந்தத் திட்டத்தை வகுத்துத் தந்தேன்; கட்டியங்காரன் அவன் அனுப்பிய ஓலை அது சூழ்ச்சி என்பது எங்களுக்குத் தெரியும்; பச்சைப் பிள்ளைகள் அல்ல நம்பி விடுவதற்கு.”

“வஞ்சனையைச் சூழ்ச்சியால்தான் வெல்ல வேண்டும் என்று இந்த நாடகத்தை நடித்தோம்; கட்டியங் காரனும் மேடைக்குத் தக்க படையோடுதான் வந்திருந்தான்; என்னைச் சிறைப்படுத்தி இருப்பான்; திடீர் என்று நீ வந்து களத்தில் இறங்குவாய் என்று அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை.”

“நாங்கள் சுயம்வரத்தை விதேய நாட்டில் உன் மாமன் ஊரில் நடத்தவில்லை; தெரிந்துதான் செய்தோம்; நாங்கள் அனுப்பிய ஓலைகள் திரிபன்றி எறிவதற்கு அல்ல; அந்த நன்றி கொன்ற மனிதப்பன்றியை அழிக்கத்தான்; காலம், இடம், தக்கதுணை மூன்றும் இருந்தால்தான் வெல்ல முடியும் என்று சொல்லி இருந்தேன். காலத்தையும் இடத்தையும் நாங்கள் வகுத்துக் கொண்டோம். நம் மகள் கொண்ட அரசர் மூவருக்கும் படைகள் அனுப்பி வைக்க ஓலைகள் அனுப்பி வைத்தோம். அவர்கள் உருக்கரந்து மண்டபத்தில் அவனைச்சுற்றி இடம்பிடித்து இருந்தனர்.”

“உன்னிடம் ஏன் இவற்றை அறிவிக்கவில்லை என்று கேட்கலாம்; உன்னை நம்பாமல் அல்ல; உன் தனி ஒருவன் ஆற்றலுக்கும் வீரத்திறக்கும் சுமை தரக்கூடாது என்பதால்தான். தனி ஒருவனாக நின்று பகையை முடிக்க முடியும் என்று நீ வீரம் பேசுவாய்; பாரதத்தில் கன்னன் மாவீரன் தான்; எனினும் அவன் தோல்வி அடைந்தது ஏன்? தக்க துணையை அமைத்துக் கொள்ளாததனால், வீடு மரை இகழ்ந்தான்; சான்றோரை அவமதித்தான்; தனி ஒருவனாக நின்றான்; உடன் இருந்த சல்லியனையும் இகழ்ந்தான்”.

“வாழ்க்கையில நர்ம தனி நின்று எதையும சாதிதது விட முடியும என்று நினைததால் தோல்விதான நேரும. சிறு துரும்பும பல குததத உதவும என்று கூறுவதை மறக்க முடியாது. நாட்டு மககளையும தூண்டி விட்டால தான உட்பகை எழாமல தடுக்க முடியும; அதற்காகததான நான மேடை ஏறினேன. வில்லமபு மட்டும வெற்றி தராது; சொல்லமபுக்கும அததகைய ஆற்றல உண்டு; நர்ம நினைப்பதைத தெளிவாக ஒழுங்குப்படுததிப பிறா ஏற்கும படிச சொன்னால இநத ஞாலமே நம பணியைக் கேட்கும; நாநலம என்பது நயக்கததக்கது. அதனை நான மேறகொண்டேன”.

“பெண் களததில இறங்காவிட்டாலும அவள கூரிய அறிவு செயலாற்றும; கட்டியங்காரன எனக்குப பகைவன; அவனை ஒழிப்பதில எனக்கும பங்கு உண்டு; அதைச செய்து முடிததேன” என்றாள.

‘கொக்கு ஒக்க கூம்பும பருவததது; மறறதன குததது ஒக்க சீரதத இடததது’ என்ற குறளதான அவன நினைவுக்கு வநதது.

தன அன்னையின உரை கேட்டு அவன வியநது போனான; இது தன வெற்றி என்ற ஆணவம அவனை விட்டு மறைநதது; போா என்பதே கூட்டு முயறசி; அதில அனைவாக்கும பங்கு உண்டு என்று உணாநதவனாய வீராகளுக்கு விருதுகள தநது பாராட்டினான. களததில வடுப்பட்டவாகளுக்கு வாழவு அளிக்கததக்க உதவிகள செயதான.

11. பூமகள் இலம்பகம்

களத்தில் வீரர்களுக்குத் தலைமை தாங்கிய விசயனும், உலோகபாலனும் சீவகன் அரசு ஏற்கும் விழாவிலும் பங்கு ஏற்றனர். கலுழவேகன் நேரில் பங்கு கொள்ளவில்லை என்றாலும் அவன் பிரதிநிதிகளை அனுப்பி விழாவைச் சிறப்பித்தான்.

நாடு சுதந்திரம் அடைந்தது. “ஆடுவோமே பள்ளுப் பாடுவோமே ஆனந்த சுதந்திரம் அடைந்து விட்டோம்” என்று பாடி ஆரவாரித்தனர்.

சுதந்திரம் பெற்று விட்டால் மட்டும் போதாது; இந்த நாட்டைச் செம்மையுறக் காக்கும் பொறுப்பினை உணர்ந்தான். தேர்தல்கள் என்று வைத்து மக்கள் பிரதிநிதிகளை உட்காரவைத்து அவர்கள் நாட்டுக்கு ஆவன செய்வது தக்கது என்றாலும் அந்த முறைகள் அக்காலத்தில் இடம் பெறவில்லை என்பதால் இவனே தக்கவர்களை நியமித்து ஆட்சியைச் செம்மைப்படுத்தினான்.

நாடு நலமுற விளங்க வேண்டும் என்றால் படை, குடி, கூழ், அமைச்சு, நட்பு, அரண் ஆறும் தேவை என்பதை உணர்ந்து இவற்றைப் பெறத்தக்க வழிகளைத் தேடினான்.

உட்பகை வெளிப்பகை நேராதபடி தக்க காவலரை அமைத்துச் சட்டத்தை ஒழுங்கு படுத்தினான்; நீதியும் நேர்மையும் மக்கள் நல்வாழ்வும் அவன் பெரிதும் போற்றினான்.

தெய்வ நண்பனான சுதஞ்சணன் வந்து வாழ்த்துக் கூறினான்.

தன் மண்மீது கால் வைப்பதில் அவன் தறுகண்மை கொண்டான்; சித்திர மண்டபத்தில் கொலு வீற்றிருந்து ஆட்சி செய்தான் என்றாலும் அவனை ஆளாக்கி வீரன் ஆக்கியது ஆற்றங்கரையில் இருந்த ஆலமரமே, அங்கே அவ்வப்பொழுது சென்று பழைய நினைவுகளில் பொழுது போக்குவது உண்டு; அது நூறு வருஷங்களாக அங்கே இருந்து வருகிறது என்று சொல்லிக் கொண்டார்கள்; அங்கே மற்றவர்கள் தங்கி நிழல் பெற வேண்டிய வசதிகள் செய்து தந்தான்.

அரசு என்பது ஈட்டலும் ஈட்டியவற்றை வகுத்தலும் என்பது அறிந்து அவன் நாட்டுப் பொருளை அறவழிகளில் செலவிட வழி வகைகள் செய்தான். நாட்டில் தொழில் வளம் பெருக இளைஞர்களுக்கு மூலதனம் வழங்கினான்.

தன் நெருங்கிய தோழர்கள், உறவினர்கள் நண்பர்கள் என்பதற்காக அவன் பதவிகள் வழங்கவில்லை. அதற்காகவே அவர்களையும் ஒதுக்கவில்லை; தக்கவர்களுக்கும், அறிவு மிக்கவர்களுக்கும் செயலாற்றல் படைத்த செம்மல்களுக்கும் உயர் பதவிகள் தந்தான். அவர்களும் அதற்குத் தக்கபடி பொறுப்புடன் நடந்து கொண்டனர்.

தன் வாழ்வில் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சிகளுக்குக் காரண மானவர்களை மதித்துச் சிலைகள் எழுப்புவதற்கு பதிலாக அற நிறுவனங்கள் என்ற பெயரால் அறச்

செயலகளுககு ஆககம தநதான. சுதஞசணன, தன தாயககு உதவிய காடு உறை தெயவம, அசசணநதி ஆசிரியா, தன தாய விசயமா தேவி, கநதுககடன, சுநநதை, சீததன இவாகள பெயரில மருததுவமனைகளையும பளளிகளையும கட்டி மககள மன நோய, உடலநோய நீககை அமைததுத தநதான.

விசயமாதேவி தவப்பளளிகளைப பெருககி அவறறை ஆறுதல இலலஙகள என்று பெயரிட்டுக காணாா, கேளாா, கால முடப்பட்டோா, முதியோா இவாகள தஙகும இட மாக மாறறினாள.

கனனிமாடஙகளில தனிமையையே துணையாகக கொண்டு வாழ்ககையில இருநது ஒதுஙகிய இளம பிஞசு களுககுத தககை வாயப்பளிதது மணம செயவிததும, பொருள உதவி செயதும நலல குடி மககளாக ஆககினான. தவசிகள என்றும யோகிகள என்றும சொலலிக கொண்டு தியானத தில மூழகியவாகளை இநத உலகததில அவாகள செயயத தககை பணிகள உள எனக காட்டிக் தொண்டு நிறுவனங களில பஙகு கொளளச செயது அவாகல வாழ்ககையில சுறுசுறுப்பை ஏற்படுததினான.

அவன இலககணையை மணநதான என்பதையும், எணமரோடு வாழநதான என்பதையும், ஒவவொரு வாழையும ஒரு குலை ஈனறது என்பதையும சொலவது கதைககுத துணை செயயாது என்பதால அவறறை விவரிககவிலலை.

மூததை மகனுககுச சசசநதன என்று பெயரிட்டு அவனும மளமள என்று வளாநது பெரியவன ஆனான என்பது கதைககுத தேவையான செயதியாகிறது. ஏனெனில அவனுககு இளவரசு பட்டம சூட்டி நநதட்டனிடம ஆட்சியை ஒப்புவிதது சீவகன விடுதலை பெறறான என்பதைச சொலலியாக வேண்டியுளளது.

ஒரு செயதி விட்டப்பட்டுவிட்டது. அநஙகமாலை என்ற பழைய சிநேகிதி அவனை வநது பாாததாள.

தான அநஙகமாலையின தோழி என்று தெரிவிததாள

அவன சிரிததான.

"பழகியவரை மறககும பண்பறறவன அலலனநான" என்று சொலலி அவளைத தான மறககவிலலை என்பதை வெளிப்படுததினான.

அவன அவளுககு ஒரு கலையரஙகு கட்டித தநது நாட்டியக கலை கறறுததரும ஆசிரியை ஆககி உயாவுபடுததினான. அது அனைவரும அறிநது பாராட்டும செயதியாக அமைநதது. இராசமாபுரததில அவன தோறறுவிதத கலைப்பளளி இன்னும தொடாநது நடைபெறுகிறது என்று சொலலிக கொளகிறாாகள.

12. முத்தி இலம்பகம்

எதிர்பாராத நிலையில் தவம் செய்யச் சென்ற அச்சணந்தி ஆசிரியர் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்.

இவன் அடைந்த வெற்றிகள் கேட்டு வாழ்த்துத் தெரிவித்தார்.

அருச்சுனன் களத்தில் நின்று வில்லைக் கீழே போட்டு விட்டு அயர்ந்த நிலையில் கண்ணனை விழித்துப் பார்த்தான்; அந்த நிலையில்தான் சீவகன் இருந்தான்.

“அறிதோறும் அறியாமை இதில் உள்ள இன்பம் குறைந்துவிட்டது. எல்லாம் பழமையாகி விட்டது” என்றான்.

“முதுமையின் அறிகுறி இது; முதிர்ந்து அறிவு பெறுகிறாய் என்பதற்கு இது அடையாளம்” என்றார்.

“எல்லாம் யோசித்துப்பார்க்கையில் உண்பதும் உறங்குவதாக முடியுமோ என்ற அச்சம் தோன்றுகிறது.”

“வாழ்க்கைக்கு நாம் தான் பொருள் காண வேண்டும்; புதிய கடமைகளில் இறங்க வேண்டும்; உன் பார்வையும் மாற வேண்டும்” என்றார்.

“எனக்கு இந்த வாழ்க்கை பிடிக்கவில்லை” என்று அவரிடம் கூறினான்.

“காரணம் ?”

“அந்த நிகழ்ச்சியைப் பிறகு கூறுகிறேன்; இந்த ஆட்சியை என்மகன் மூத்தவன் சச்சந்தனுக்குத் தந்து விட்டேன்” என்றான்.

“அந்த நிகழ்ச்சி என் சிந்தனையைத் தூண்டிவிட்டது; எண்ணிப்பார்க்கிறேன்.”

“இங்குத் துறவிகள் வருகிறார்கள்; வாழ்க்கையின் தத்துவங்களைப் பற்றிப் பேசுகிறார்கள். திருத்தக்கதேவர் எழுதிய நூல் ஒன்றனையும் படித்தேன், அவர் இளமை, செல்வம், யாக்கை நிலையாமையை அதில் வற்புறுத்துகிறார்; அழகிய மனைவியரை அக்காவிய நாயகன் பிரிந்து விடுகிறான்; அவர்கள் அதற்கு வருந்தி அழும் அழுகை, நெஞ்சைப் பிளக்கிறது; அவனை நம்பித்தானே அவர்கள் அவனை மணந்து கொண்டார்கள். அவர்களைக் கைவிட்டுத் துறவு கொள்வது நியாயமா! எனக்கு ஏதோ கொடுமை இழைப்பதுபோல் தோன்றுகிறது. அந்த நூலைத் தொடர்ந்து படிக்க முடியவில்லை” என்றான்.

“அவர் வாசகங்கள் உன்னால் அறிய முடியாமல் இருக்கலாம்; நோக்கத்தை நீ அறிவது நலம்.”

“அறம் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காகத் தான் இந்த நிலையாமைகளை நம் பெரியோர்கள் வற்புறுத்துகிறார்கள்.”

“நிலையாமையை உணர்வதால் நாம் இருக்கும் வாழ் நாளைத் தக்கபடி பயன்படுத்துவோம். அதற்காகத்தான் இவ்வறங்களைக் கூறுகிறார்கள்.”

“இநத்த த்ததுவங்கள் தேவைப்படுகின்றன; ஆனால் அவற்றை நன்கு விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும்.”

“வாழ்க்கை நிலைத்த ஒன்று. பொய்யாய்ப் பழங்கதை யாய்ப் போனது என்பது வறட்டு வேதாந்தம்.”

“வாழ்க்கை ஒரு நீரோட்டம் போன்றது. அதனை யாரும் தடை செய்ய முடியாது.”

“குழந்தை வாலிபன் ஆகிறான்; வாலிபன் முதியவன் ஆகிறான். இவை பருவ மாறுதல்கள்; இவை ரசாயன மாறு தல்கள், மரணம் என்பது இயற்கை நியதி. அதுதான் உலகத்தை இளமையாக்கி வைத்துள்ளது. நேற்று இருந்தவன் இன்று இல்லை என்று பேசுவது அதுதான் இந்த உலகத்தின் பெருமையே; தனிப்பட்டவர் மறையலாம். ஆனால் மனிதம் வாழ்ந்து கொண்டுதான் இருக்கும், இயற்கையின் படைப்பு அழியாத ஒன்று.”

“செல்வம் என்பது கல்வி, கேள்வி, பொருள் மட்டுமல்ல; மக்கள், மனைவி, குடும்பம் இவை அத்துணையும் செல்வமே. மனிதருக்குப் பயன்படுபவை அனைத்தும் செல்வம் ஆகும். இந்த இயற்கைப் படைப்பே மாபெரும் செல்வம் ஆகும். மனிதன் எவற்றைப் போற்றுகிறானோ அதுதான் செல்வம் என்படுகிறது” என்று விளக்கினார்.

அவன் மனத்தில் அரித்துக் கொண்டே இருந்த காட்சி இதுதான்.

அவன் தன் இன்னுயிர்த் துணைவியருடன் சோலைக்கு இனிது பொழுது போக்கச் சென்றிருந்தான்.

மந்தியின் ஊடலைத் தீர்க்க அதன் நந்தியாகிய ஆண் குரங்கு பலாப்பழம் ஒன்று பறித்துச் சுளைகளை எடுத்துத் தந்தது. அது தின்பதற்கு முன் அதனினும் உரிமை உடைய தோட்டத்துக்குக் காவலன் அதைத் துரத்தி விட்டு அவன் அதைத் தன் மனைவிக்குத் தந்தான்.

இந்தக் காட்சி அவனைச் சிந்திக்க வைத்தது. கட்டியங்காரன் கையில் இருந்து தான் பறித்துக் கொண்ட ஆட்சி நாளைக்கு யாருக்கோ என்று எண்ணினான். வலியார் எளியோரை அடித்து நொறுக்குவதும், அவர் தம் உடைமையைச் சூறையாடுவதும் இயற்கையாகி விட்டது என்பதை உணர்ந்தான்.

இதனால் இரண்டு உண்மைகள் அவனுக்கு விளங்கின. பொருள் கை மாறும் என்பது; மற்றொன்று வலிமையே வெல்கிறது என்பது.

இந்த இரண்டு நிகழ்ச்சிகளும் அவன் சிந்தனையைத் தூண்டின; அதனால்தான் அவனுக்கு வாழ்க்கையில் விரக்தியும் வெறுப்பும் ஏற்பட்டன. இதை அவரிடம் கேட்டு விளக்கம் கேட்டான்.

“பொருளுக்கு அழிவு இல்லை; உடைமையைப் பற்றித் தான் சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது. எதுவும் தனது உடைமை என்ற பற்றுள்ளம் நீங்க வேண்டும்; எதையும் நாமே வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் எனகிற பேராசை தவறானது ஆகும்.”

“மற்றொன்று வலிமைதான் வெல்லும் என்ற நியதியை மாற்றி அனைவரும் வாழ

வேண்டும் என்ற சிந்தனை தோன்ற வேண்டும். எளியோரை வலியோர் வாட்டுவது ஒழிய வேண்டும். அவரவர் உரிமையோடு வாழ வழி வேண்டும். இதுதான் இந்த நிகழ்ச்சி அறிவுறுத்துவது" என்று உணர்த்தினர்.

காதறுந்த ஊசியும் கடை வழியே வாராது காண் என்ற புலம்பலும், கடைசிவரை யாரோ என்ற கதறலும் அர்த்த மற்றவை என்பதை உணர்ந்தான்.

கொள்கைப் பிடிப்பு அவசியம் என்பதை உணர்ந்தான்; துறவு என்ற பெயரால் தப்பித்துக் கொள்ள நினைப்பது உலகத்தை ஏமாற்றுவது ஆகும். பொறுப்புகளில் இருந்து தப்பித்துக்கொள்ளச் சமயம் நெறிகள் கற்றுக் கொடுக்கின்றன என்பது தவறான கருத்தாகும்.

தன் பழைய வாழ்க்கையை எண்ணிப் பார்த்தான்.

தான் விட்டுச் செல்லும் வாழ்க்கையைத் தொடரும் தன் மதலையர் சுமைதாங்கிகள் ஆகின்றனர்; இளையதலை முறை பொறுப்புகளை ஏற்கக் காத்துக்கிடக்கின்றன. அவர்களை வாழ்த்தினான்.

தன் வாழ்வுக்கு உறுதுணையாக இருந்த தோழர்களின் நட்பினை மதித்தான்; நட்பு அதற்காகச் செய்யப்படுகின்ற தியாகங்கள் இவற்றைப் போற்றினான்.

நெற்றி வியர்வை நிலத்தில் சிந்தி இந்த உலகத்தை வாழ வைக்கும் உழவர்களையும், தொழிலாளர்களையும், போர்க்களத்தில் குருதி சிந்திப் போராடும் வீரர்களையும், நன்மைகள் நிலைக்க அறம் போதித்த ஆசான்களையும், அழகும் இனிமையும் சேர்க்கும் இசை ஆற்ற கலைஞர்களையும், செந்தமிழ்க் கவிதைகளைப் புனைந்து இவ்வுலகத்தைச் சீர் பெறச் செய்யும் கவிஞர்களையும் மதித்தான்.

தன் இனிய மனைவியரைப் பற்றி நினைக்கும்போது அவர்கள் வாழ்க்கையை நேசிக்கக் கற்றுத்தந்த ஆசான்கள் என்று போற்றினான்.

"பெண்மை வாழ்க" என்று வாழ்த்தினான்.

ஒவ்வொரு ஆண்மகனின் வெற்றிக்கும் பெண் பின்னால் இருக்கிறாள். அவள் துணை என்பதைத் தன் தாய் விசயமாதேவியைக் கொண்டும், மனைவி காந்தருவத்தையைக் கொண்டும் உணர்ந்தான்.

பருவ மாறுதல்களுக்கு ஏற்ப அவன் பார்வையும் மாறியது.

காமனும் ரதியுமாக வாழ்ந்த வாழ்க்கையை மாற்றிக் கொண்டான்.

தன் மனைவியர் இப்பொழுது சிறுவர்களின் அன்னையர்கள் என்று பார்க்கும்போது அவர்கள் தாய்மை கண்முன் நின்றது. அவர்கள் முன்னிலும் பெருமை உடையவர்கள் என்பதை உணர்ந்தான். அழகால் தன்னைக் கவர்ந்தவர்கள் தாய்மை என்ற தியாகத்தால் உயர்ந்திருப்பதை அறிந்தான்.

மெல்ல மெல்லப்பற்றுகள் நீங்கி அன்பும் அறனும் மிக்க இல்வாழ்க்கையின் முதிர்ச்சியாக அருள்விளக்கம் கண்டான். தான் மனித தர்மத்துக்குத் துணை நின்று உலகக் குடிமகனாகவும், அறிவும் ஒழுக்கமும் சிந்தனையும் மிக்க சான்றோனாகவும் திகழ்ந்தான். இறுதி மூச்சுவரை மானுடத்துக்கு உழைப்பதே தன் கடமையும் அறமும் ஆகும் எனக்கொண்டான். சாவைப்பற்றி அவனுக்குச்

சிந்திக்கவே நேரம் இல்லாமல் பயனுள்ள வாழ்வை வாழ்ந்து காட்டினான். உலகம் போற்றும் உயர் அறிவாளன் என்ற புகழுக்கு உரியவன் ஆயினான்.

இந்த மின்னூலைப் பற்றி

உங்களுக்கு இம்மின்னூல், இணைய நூலகமான, விக்கிமூலத்தில் இருந்து கிடைத்துள்ளது[1].

இந்த இணைய நூலகம் தன்னார்வலர்களால் வளருகிறது. விக்கிமூலம் புதிய தன்னார்வலர்களை வரவேற்கிறது. தாங்களும் விக்கிமூலத்தில் இணைந்து மேலும் பல மின்னூல்களை அனைவரும் படிக்குமாறு செய்யலாம்.

மிகுந்த அக்கறையுடன் மெய்ப்பு செய்தாலும், மின்னூலில் பிழை ஏதேனும் இருந்தால் தயக்கம் இல்லாமல், விக்கிமூலத்தில் இம்மின்னூலின் பேச்சு பக்கத்தில் தெரிவிக்கலாம் அல்லது பிழைகளை நீங்களே கூட சரி செய்யலாம்.

இப்படைப்பாக்கம், கட்டற்ற உரிமங்களோடு (பொதுகள /குனு -Commons /GNU FDL)[2][3] இலவசமாக அளிக்கப்படுகிறது. எனவே, இந்த உரையை நீங்கள் மற்றவரோடு பகிரலாம்; மாற்றி மேம்படுத்தலாம்; வணிக நோக்கத்தோடும், வணிக நோக்கமின்றியும் பயன்படுத்தலாம்

இம்மின்னூல் சாத்தியமாவதற்கு பங்களித்தவர்கள் பின்வருமாறு:

- Xato
- Rocket000
- Be..anyone
- Patricknoddy~commonswiki
- HoboJones
- Mecredis
- Balajijagadesh
- Fleshgrinder

---

1. ↑ http://ta.wikisource.org
2. ↑ http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/
3. ↑ http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html

1. தலைப்பு பக்கம்
2. சீவக சிந்தாமணி (உரைநடை)
3. நாமகள் இலம்பகம்
4. கோவிந்தையார் இலம்பகம்
5. காந்தருவதத்தையார் இலம்பகம்
6. குணமாலையார் இலம்பகம்
7. பதுமையார் இலம்பகம்
8. கேமசரியார் இலம்பகம்
9. கனகமாலையார் இலம்பகம்
10. விமலையார் இலம்பகம்
11. சுரமஞ்சரியார் இலம்பகம்
12. மண்மகள் இலம்பகம்
13. பூமகள் இலம்பகம்
14. முத்தி இலம்பகம்
15. இம்மின்னூல் பற்றி

Landmarks

1. Table of Contents
2. சீவக சிந்தாமணி (உரைநடை)
3. இம்மின்னூல் பற்றி
4. Cover